

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RESURRECTION OF THE HEART

A SOVEREIGN
SONS NOVEL

NATASHA KNIGHT

USA Today Bestselling Authors

A. ZAVARELLI

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KALBİN DİRİLİŞİ

BİR EGEMEN OĞULLAR ROMANI

A. ZAVARELLI

NATASHA KNIGHT

Copyright © 2021 by A. Zavarelli & Natasha Knight Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak: CoverLuv

Düzenleme: Editing4Indies

İÇİNDEKİLER

Bu Kitap Hakkında

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45 Sonsöz

Sırada Ne Okumak Var

Ayrıca A. Zavarelli

tarafından Ayrıca

Natasha Knight

tarafından Teşekkürler!

A. Zavarelli Hakkında

Natasha Knight Hakkında

BU KİTAP HAKKINDA

Santiago sonunda istediğini elde etti. Bebeği içimde büyüyor.

Kaderini yeniden yazdım, onu sonsuza kendime bağladım.

İşler bizim için değişiyor. Dünyaya gösterdiği canavarın ötesini görüyorum. Mürekkebin altında sakladığı yaraları görüyorum.

Aşk benim gibi erkeklerin bir zayıflıktır. Onu tutmaya karar verdim, ama intikamımdan asla vazgeçmeyeceğim.

Son ihaneti, intikamının onun için bizim sevgimizden daha önemli olduğunu kanıtlıyor.

Bedeli ne olursa olsun kendi payıma düşeni alacağım.

Ona güvenerek hata yaptım. Gözyaşlarımı ne kadar sevdiğini unutmuşum.

bittiğinde, her zaman ihtiyacım olduğunu düşündüğüm şeye sahip olacağım.

Ondan kaçacağım. Kaçmak zorundayım.

Kaçtığında onu geri getireceğim. Onu her zaman geri getireceğim. O bana ait.

Ama dünyamdaki tek canavarın o olmadığını fark ettiğimde artık çok geçti.
Ve bu hata ikimize de pahalıya mal olacak.

Kalbin Dirilişı, *The Society Trilo4y*'nin üçüncü ve son kitabıdır. Birinci kitap Ruhun Ağıtı'na buradan ve kitap Günahın Telafisiburadan 'ne ulaşabilirsiniz.

T Oakdale'deki küçük gri ev diğerlerinin arasına karışıyor. İlk kez ziyaret etmiyorum ama ilk kez kapısının eşiğinde duracağım.

Programının her detayını biliyorum. Her gün ne zaman çıktığını. Nereye gittiğini. Hangi yiyecekleri aldığını, arabasına ne sıklıkla yakıt aldığını. Bilmediğim tek bir şey bile yok. Ve saatimde geçen zamanı sayarken, on beş saniye içinde kapıyı açacağını, oğlunu okula götürmek için arabasına koşacağını biliyorum.

Ayağa kalktım ve bekledim. Birkaç dakika sonra kapının diğer tarafında bir kargaşa oluyor. Bir şey yere çarpıyor ve kadın küfrediyor. Oğluna bağırıyor, gitmeleri gerektiğini söylüyor. Kapı kolu dönüyor ve kapı açıldığında kadın telaşla dışarı fırlıyor, neredeyse bana çarpıyordu.

Dudaklarından küçük bir soluk çıkıyor ve canavarı dışarıda tutmak için kapıyı kapatmaya çalışarak içeri girerken yüzünü korku kaplıyor. Avucum kapıya çarpıyor ve yüzümde karanlık bir gülümseme beliriyor.

"Merhaba Hazel. Uzun zaman oldu."

"Hayır!" İçeri girmemi engellemek için tüm gücüyle kapıyı itiyor.

Omzunun üzerinden oğluna bakıp ona koşmasını söylerken panik vücudundaki her kasa sızar.

"Bu kadar dramatik olmaya gerek yok." Kapıyı itiyorum, güç dengesini bozuyor. Tökezleyerek geri çekildiğinde eve girip kapıyı arkamdan kapattım.

Hazel zor nefes alıyor, gözleri kocaman, kız kardeşine çok benziyor ama onun kadar güzel değil. Kimse karım kadar güzel olamaz.

"Lütfen." Beş yaşından büyük olmayan oğluna uzanıp onu kollarının arasına alırken elleri titriyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Tam olarak ne yapmak için burada olduğumu düşünüyorsun?" Başımı yana eğip onu inceliyorum.

Oğluna kısa bir bakış atıyor ve onu sıkıca kavlıyor. O da aynı şekilde dehşete düşmüş görünüyor ve ben bu düşünceyi şaşırtıcı derecede üzücü buluyorum. Çocukların duyguları üzerine hiç bu kadar düşünmemiştim ama yaklaşan babalığımı düşününce, belki de çaba göstermem gerektiğini düşünüyorum.

"Adın Michael, değil mi?" Onun seviyesindeyken onun için daha az korkutucu olabileceğimi umarak gözleriyle buluşmak için diz çöküyorum, ama o sadece küçük yumruklarını annesinin gömleğine daha sıkı kıvrıyor. "Ben Santiago."

Başını kaldırıp annesine bakıyor ve annesi daha çok yüzünü buruşturmaya benzeyen bir gülümsemeyi zorluyor. "Sorun yok, tatlım. Neden yukarı çıkıp biraz oyuncaklarınla oynamıyorsun? Bay Santiago ve ben biraz konuşacağız."

"Tamam," diye fısıldıyor ve kadın yavaşça onu tuttuğu yerden bırakıyor. Merdivenleri parmak uçlarında çıkıyor, birkaç kez durup bana bakıyor.

Varlığındaki canavarı hissedebiliyor. Ama bütün çocuklar böyledir, değil mi? Benimkiler de kaçınılmaz olarak aynı olacak. Annelerine sarılacaklar, bana bakamayacak kadar dehşete düşecekler.

Yutkunuyorum ama boğazımdaki acı verici düğümü yerinden oynatmıyor. Karım kayıp. Çocuğumu da yanında götürdü. Ve kabul etmek istemediğim soru aklımın bir köşesinde duruyor. Gitmesine izin versem daha mı iyi olurdu - her ikisinin de gitmesine izin versem - böylece kendi oğlumun gözlerinden aynı tiksintiye asla tanık olmak zorunda kalmazdım.

Yine de bunun tam olarak istediğim şey olduğunu iddia edebilirim. Karım çocuklarıma hamile. Bir aile. De La Rosa isminin varisleri. Ama artık mesele sadece varisler değil. Öyle olduğunu söylersem kendime yalan söylemiş olurum. Onu geri istiyorum. *Ona ihtiyacım var.*

"Ne istiyorsun?" Hazel tıslıyor, birkaç adım geri çekilip kıyafetlerini düzeltirken aramıza biraz mesafe koyuyor.

Hemen cevap vermediğimde, saçlarının gevşek tutamlarını kulaklarının üzerinden geriye doğru tarayarak yürümeye başladı. "Sanırım süvariler geliyor. Bu yüzden buradasın, değil mi? Beni cezalandırmak için götürmeyi mi planlıyorsun? Ne olacak? IVI'dan ayrıldığım için günahlarımın bedelini nasıl ödeyeceğim? Oğlumu bu dünyada yalnız bırakamam-"

"Mahkeme'nin böyle küçük bir şey yüzünden hayatına son vereceğine gerçekten inanıyor musun?" İnanamayarak ona bakıyorum. "Panikliyorsun. Dur. Düşün. Nefes al. Söylediklerin mantıklı bile değil."

İnkâr ederek başını sallıyor ve ağzından daha fazla bölük pörçük düşünce dökülüyor.

"Bu günün geleceğini bekliyordum... Geleceğini biliyordum. Eyaleti terk etmeliydik. Ama sanırım bunun bir önemi yok. İVI her yerde, değil mi?" Derin bir nefes almak için duraklıyor ve devam ediyor, "Sadece oğlumu bu işin dışında tutun. Tek istediğim bu. Eğer beni götürmeyi planlıyorsanız, ona bakması için birini çağdırmama izin verin. Onun benim kararlarımla hiçbir ilgisi yok. Sonuçlarına katlanmasına izin vermeyeceğim..."

"Hazel," diye homurdandım.

Gözleri benimkilere dikildi.

"Buraya oğlunuzu sizden almaya gelmedim. Benim de seni oğlundan ayırmak gibi bir niyetim yok. Eğer Cemiyet'e geri dönmeye karar verirsiniz, bunun bir cezası olacaktır, ancak bu sizin hayal ettiğiniz kadar ağır olmayacaktır. Şu haliyle, bana yardım ettiğin sürece seni ihbar etmek için bir nedenim yok."

"Yardım etmek mi?" Gözlerini kırıştırıyor. "Sana nasıl yardım edebilirim ki?" "Kardeşinin Ivy'yi saklamak için nereye götüreceğini söyle."

Yüzü soluyor ve bakışlarını kaçırarak kayıyor. "Neden Ivy'nin nerede olduğunu bilmek istiyorsun?"

"Çünkü o benim karım."

"Hayır." İtiraz dudaklarından bariz bir tiksintiyle döküldü. "O yapmaz. O yapmaz-"

"Benim gibi biriyle evlenmez mi?" Alay ettim. "Seni temin ederim, evlendi. Ve şimdi onu bulmam gerekiyor. Zaman çok önemli, o yüzden bana bilmek istediklerimi söyle."

Başını sallayarak çenesini sıkıyor. "Bana söylediklerin doğru olsa bile, kardeşime ihanet edemem. Eğer saklanmaya başladıysa, bunun iyi bir sebebi olmalı."

"Tamam." Merdivenlere doğru döndüm. "O zaman oğlunuzu alıp yoluma gideceğim. Ve aslında, haklı olduğunuzu söyleyebilirim. Gece çökmeden önce bir Hükümdar Oğulları ordusunun evinize inmesini beklemelisiniz. Oğlunuzu geride bırakmaya razı olursanız kaçabilirsiniz sanırım."

"Seni piç!" Bana doğru hamle yaptı, kolumu kavradı ve beni geri çekmeye çalıştı. "Oğlumu hiçbir yere götüremezsin."

"O zaman bana bilmek istediğimi söyle." Onu silkeledim ve aşağı baktım Onu.

Gözleri önce merdivenlere, sonra da ön kapıya yöneliyor. İzliyorum.

Yavaş yavaş kabulleniş yüzüne çökerken. Kaçacak hiçbir yer yok. Saklanacak hiçbir yer. Kapana kısıldı ve bunu biliyor. Ama zamanımı boşa harcıyor ve kaybetmeyi göze alamayacağım bir zaman, bu yüzden ona başka bir motivasyon veriyorum. "terk ettiğin için umurunda değil gibi görünüyor ama belki de en küçük kız kardeşin Eva'nın benim yanımda olduğunu bilmek ilgini çeker. benim evim."

Ellerini yumruk haline getirirken gözleri kısılıyor. "Bu bir tehdit mi?"

"Nasıl istersen öyle algıla." Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Ama şunu anlayın. Eğer

karımı bulmama yardım etmezseniz, hepinize hayatı zindan ederim. Bir süredir farkında olmama rağmen yerinizi ifşa etmeme nezaketini gösterdim. Ancak bu nezaket, direnişiniz karşısında hızla eriyor. Görünüşe göre bir seçeneğiniz var. Ya karımı bulmama ve onu sağ salim evime getirmeme yardım edersin ya da yaptıklarının bedelini tüm ailene ödetirsin."

Gözyaşları göz kapaklarının kenarlarına yapışıyor ve onları silmek için arkasını dönüyor, kesinlikle Moreno'ya ait bir özellik olması gereken bir inatçılıkla içinde bulunduğu durumu düşünüyor. Bunu Ivy'den çok iyi hatırlıyorum.

"Peki," diye fısıldıyor isteksizce. "Sana yardım edeceğim ama Ivy'nin zarar görmeyeceğini bilmem gerek."

"Benim yanımda başka bir yerde olduğundan daha güvende."

"En başta senden kaçmasının nedeni bu olmalı," diye tıslıyor Hazel.

"Zamanımız tükeniyor." Başımınla tekrar merdiveni işaret ediyorum. "Ve ben sabrım tükeniyor."

Gözleri yere düşürdüğü anahtarlara kayıyor ve onları için tahta gibi hareket ediyor. "Bir şey daha var." Çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırıyor. "Seninle gelirim yerimizi söylemeyeceğine ya da beni ele vermeyeceğine nasıl güvenebilirim?"

Sözlerimi dikkatle değerlendiririm. Başkalarının duygularına aldırmandan istediğimi almaya alışkınım. Ne de olsa ben bir De La Rosa'yım. Ama içimdeki insanlık kırıntısı onun bana güvenmesini istiyor çünkü o karımın kız kardeşi ve Ivy'nin onu sevdiğini biliyorum. Bu gerçeği kabul etmek garip geliyor, özellikle de hala kendim inanmak istemediğim için, ancak karım olmadan ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar açık hale geliyor.

"Sana ihanet etmeyeceğime güvenebilirsin," diye sertçe cevap veriyorum. "Çünkü ihanet edersem karım beni asla affetmez ve ne düşünürsen düşün, ben... ben onu önemsiyorum. Onun ait olduğu yerde, benimle birlikte olmasını istiyorum. Tek istediğim bu. Ve onu geri almama yardım etmeyi reddetmediğin sürece seni teslim etmem için hiçbir neden yok."

Hazel'in yüzü beni incelerken bir parça yumuşuyor, yalan arıyor. Doğruyu söylediğimden emin olunca başıyla küçük bir selam veriyor. "Tamam. Oğlumu alayım. Önce onu okula bırakmamız gerekecek."

("Burası neresi?") diye sordum.

Hazel arabayı park eder ve kontağı kapatır. Sokaktaki diğer evlere benzeyen sarı bir ev.

Sonunda Lafayette çıkışına gelmeden önce, aklında belirli bir amaç olmadan, benimle sevişmek niyetiyle araba kullandığını düşünmeye başlamıştım. Oradan, sanki hafızasından çıkmış gibi bu eve doğru sürdü ve şimdi izlerken, yüz hatlarında bir hüznün var. Belli ki burası ona tanıdık geliyor.

"Burası babamın ilk eşinden ayrılmak zorunda kalmadan önce ona aldığı ev," diye cevap veriyor ciddiyetle. "Cemiyet'ten ayrılmadan önce buraya geldim. Ev Abel'in annesinin üzerine, bu yüzden IVI'nin bundan hiç haberi olmadı. En azından şimdiye kadar."

"Anahtarın var mı?" Arabadan inip garaj yoluna adım attığımızda ona sordum.

"Hayır, ama ön kapının şifresini biliyorum."

Başımı sallayıp kapıya doğru onu takip ediyorum ama garaj yolunda bir şey dikkatimi çekiyor. Hazel aynı anda duraklıyor ve kırmızı plastik parçalarına bakıyor. "Nedir o?"

Eğilip bir parçayı elime alıp incelerken omurgama soğuk bir ürperti yerleşiyor. "Arka lambaya benziyor."

"Şuna bakın." Hazel titreyen parmağıyla ezilmiş siyah plastik bir kutuyu göstererek mırıldanıyor.

İkimiz de incelemek için yaklaşıyoruz ve Hazel önce fark ediyor

"Bu ruj."

Gözlerim betondaki kırmızı lekenin üzerinde gezinirken içimde hastalıklı bir his . Yaşadığım sürece kırmızının o tonunu asla unutmayacağım. Aynı şey olmalı. Asıl soru, neden burada, garaj yolunda parçalanmış?

"Sence burada bir şey mi oldu?" Hazel fısıldar. "Kapıyı aç."

Söyleyebildiğim tek şey bu. Zihnimde dönüp duran düşünceleri kabullenemiyorum. Bu fikirlere yer veremem. İçeri girene ve onun burada olmadığını kendim görene kadar olmaz.

Hazel şifreyi giriyor ve ben de onu omzundan tutup düğmeyi çevirmeden önce durduruyorum.

"Önce ben gideyim."

Yutkunuyor ve başını sallıyor, ben içeri girerken arkamdan geliyor. Bir an orada durup her şeyi içime çekiyorum. Sessizliği. Küf kokusu. Bir süredir içinde yaşanmamış bir evin dağınık eşyaları.

Hiç ışık yanmıyor. Sabah oldu ve Ivy şimdiye kadar kalkmış olmalıydı. Ama yaşam alanında ve koridorda ilerleyip her odayı kontrol ederken son kalan umudumdan da vazgeçemiyorum. Hepsi boştu. Bu beni yatakların altını, dolapların içini, duşları ve saklanabileceği diğer her yeri kontrol etmekten alıkoymuyor. Ama her aramada bir şey çıkmıyor. Ondan tek bir iz bile yok. Yine de onun burada olduğunu içimde hissedebiliyorum.

"Kötü bir şey oldu, değil mi?" Hazel kendi düşüncelerimi yankılıyor, sesi titriyor. "Kız kardeşime bir şey oldu."

TBaşımdaki çantayı çıkardılar ama bileklerim hâlâ arkamdan fermuarla bağlı ve bağlar acı verici bir şekilde etime batıyor. Acaba bu beni dengede tutup

ama bunun için endişelenmelerine gerek yok. Kapım kilitli değil ama dışarı çıkmayacağım. Onları hâlâ duyabiliyorum ve beni getirdikleri tek katlı köhne evin penceresinden dışarı baktığımda garaj yolunda arabalarını görebiliyorum. Benimkini birkaç saat önce bir yere götürdüler, sanırım ondan kurtulmak için. Abel'in arabayı sakladığını bile fark etmemiştim.

Abel. Böyle olmasını o mu istemişti? Yoksa işler ters mi gitti?

Birinin bana yumruk attığı yerde başım ağrıyor ve şakağımda bir çürük oluşuyor. Sanırım gözüm olmadığı için minnettar olmalıyım. Midem gurulduyor. Şu anda yemek yemeyi hayal bile edemesem de açım.

Adamlardan biri sesini yükseltiyor ve diğer odada kiminle konuşuyorsa ona küfrediyor. Şaşırtıcı. Her şey sanki bir planları yokmuş gibi dağınık görünüyor ve bunun daha tehlikeli olup olmadığından emin değilim.

Bir araba sesi duydum ve pencereye gitmek için ayağa kalktım. Bulunduğum oda yan tarafta, bu yüzden pencerenin en ucunda durursam, araba yolunun bir kısmını görebiliyorum. Bir ışık yanıyor. Çok parlak değil ve hareketle tetikleniyor olmalı. Bir arabanın yanaşmasını izliyorum. Önünde çamurlu bir plaka olan eski, dikkat çekici olmayan siyah bir araba. Tahminimce bu bilerek yapılmış.

Ama kapı açılıp da Abel dışarı çıktığında nefesim kesiliyor ve fiziksel bir rahatlama hissediyorum. Anahtarları uzatırken etrafına bakınıyor.

evin önüne doğru ilerlerken ışık kapanmadan önce cebine koyar.

Adamlardan biri benim duyabileceğim kadar yüksek sesle, "Tam zamanında," diyor.

Kardeşimin daha sessiz tepkisini dinlemek için kapıya gidiyorum. Ne dediğini anlayamıyorum ama adamlar aceleyle konuşuyor, sesleri alçalmış.

Birkaç dakika sonra yine yüksek bir ses duyulur. Bu ses Abel'a ait. "Sanırım biraz daha uzun sürecek. Sana düşünmen için para vermiyorum. Sana dediğimi yapman için para ödüyorum. Bunu sakın unutma."

Daha boğuk sesler, biri küfür ediyor ve sonra bir şey devriliyor. Bir an için kardeşim için endişeleniyorum ve içinde bulunduğum yatak odasına doğru gelen ayak seslerini duyduğumda, kapıdan hızla uzaklaşıyorum ve kapı açılırken kalbim çarparak izliyorum, Abel içeri girdiğinde bir kez daha rahatlıyorum.

"Abel!" Sesim titriyor.

Kapıyı kapatırken beni içeri aldı. Kızgın, dağınık ve yorgun görünüyor. Yaklaşıp bir eliyle çenemi kavırıyor ve çürüğe bakmak için başımı çeviriyor.

"Sana onlara zorluk çıkarmamanı söylemiştim," diyerek beni bıraktı.

Parmaklarını hâlâ üzerimde hissederken çenemi omzuma yaslıyorum ve ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Araba yolundaki son birkaç dakikayı hatırladıkça kafamda çılgın düşünceler yüzüyor. Bulduğum ruju. Ona bunu sorduğumda Abel'in sessizliği.

"Abel?" Pencereye doğru yürüyüp açmaya çalışırken sırtına bakıyorum. Kımıldamıyor. Üzerinde düğmeli bir gömlek ve kot pantolon var. Arabadan indiğinde üzerinde ceket olduğunu sanmıyorum ve gömleğin içinde uyumuş gibi görünüyor. "Neler oluyor?"

Bana baktığında kollarımın hâlâ arkamda olduğunu fark etti. Başlara bakmak için beni biraz çevirdi.

"Onlara doğru çekmeyin," diyor. "Bunu yaptığınızda sadece onları sıkarsınız."

"Ne?"

Bakışları hamileliğime dair işaretler arar gibi karnıma düşüyor ve kendimi bir adım geri atarken buluyorum, aniden ona bundan bahsetmemiş olmayı diliyorum. Kollarımı karnıma dolamak ve bebeğimi korumak istiyorum.

"Abel?" Karnım gerildi. "Bağları kes." Çünkü neden kesmedi ki? Neden bağlıyım?

Bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor. "Henüz değil."

"Bana yardım ettiğini sanıyordum." "Ediyorum. İster inanın ister inanmayın, ediyorum."

"O adamlar, senin... arkadaşların... Bunu bana onlar yaptı." Çürüğe bakması için başımı çevirdim.

En azından o da bundan hoşlanmamış gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. "Onlara zor anlar yaşatmaman konusunda seni uyarmıştım, Ivy."

"Beni götürdüler, başıma bir çuval geçirdiler. Bana *yardım* etmeleri için adam gönderdiğinizi düşündüm."

"Sana daha önce de söylediğim gibi, sana yardım ediyorum," diye tekrarlıyor, telefonunu tekrar kontrol ederken sesi sinirli çıkıyor.

"O zaman neden beni çözemiyorsun?"

Kapıdaki adamlara eliyle işaret ediyor. "Onlarla sorun yaşamak istemiyorum. Ne senin için, ne de benim için. Bu yüzden fermuarlarla biraz daha uğraşmanız gerekecek. Mücadele etmeyin. Daha kolay olacak."

"Biraz daha mı? Ne kadar?" "Birkaç saat."

"Neden?"

Dikkatini telefonuna veriyor, şeyler yazıyor, cevap vermiyor.

Ben.

"Eve gitmek istiyorum Abel," demeye kalmadan kendimi bu sözleri söylerken buluyorum.

Kendimi durdurmak. Bu çok yanlış. Her şey çok yanlış.

Telefonunu bir kenara bırakıyor ve bana bakarken soru sorarcasına başını eğiyor. "Ev mi? Tam olarak neresi orası?" diye tükürüyor. "O piçin evi mi?"

Bu sefer konuşmayan benim. Çok öfkeli, onu hiç görmediğim kadar öfkeli. Yutkunurken boğazım düğümleniyor, yerimde durmaya ve geri çekilmemeye çabalıyorum.

"Bu işi halletmek için kıcımlı yırttım," diye söze başlıyor, bana doğru adım atıyor, kara gözleri kin dolu. Hastanede ne düşündüğümü hatırlıyorum. Abel benden nefret etse de Santiago'dan daha çok nefret ediyordu. Ama ona zarar vermek için bana zarar verebilir mi?

"Böyle bir şeyi organize etmek için ne gerektiğine dair en ufak bir fikrin var mı? Seni o hastaneden çıkarmak. Sana güvenli evin yerini vermek. Lanet doktor için ayarlama yapıyorum. Hiç-"

"Ne doktoru?" Soruyorum, oda birden buz gibi oluyor.

Bakışları tekrar karnıma kayıyor ve bana tekrar baktığında daha sakın görünüyor. "İstedğin şeyi yapıyorum, Ivy. Senin için."

"Hangi doktor, Abel?" İtiyorum, panik yükseliyor.

"O canavarın bebeğini senden çıkaracağım."

"Ne?" Kendi sözlerimin bu kadar kinle tekrarlandığını duyarken bile sesim titriyor.

"Söylediğin bu değil miydi? Ne istiyordun?"

"Hayır. Tanrım, öyle değil-"

"Doktor gelene kadar iki saat daha geçecek." "Ben doktor falan istemiyorum."

"Sen olduğun yerde kal," diyor beni duymazdan gelerek, beni duymayı reddederek. "Bu odada kal ve dışarı çıkma. Bu senin için daha güvenli. Beni duyuyor musun?"

"Doktor istemiyorum." Başımı sallıyorum, tüm vücudum titremeye başlıyor. "Ben..." Sonraki kelimeleri söylemeye çalışırken sesim çatallaşıyor. "Abel... o bir bebek." Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Ve ben bebeğime zarar vermeyeceğim."

O kadar hızlı üzerime geliyor ki, eli boğazımı sıkmadan ve sırtımı duvara dayamadan önce bir çığlık atacak zamanım oluyor.

"Minnettar olmayı öğrenmelisin, Ivy." Adımı söylediğinde yüzüme tükürükler saçılıyor. "O adamlardan birine seni dövdürtebilirdim ama bunu yapmayacağım, değil mi?" Boynunu kırıyor, gözleri tuhaf, içlerindeki bakış aklı başında değil.

Mücadele etmemeye, tamamen hareketsiz kalmaya ve nefes almaya çalışıyorum.

"Siktir!" Beni bırakmadan önce bir kez sertçe sıkıyor ve içindeki öfkeyi merak ediyorum. Şiddeti. O kapıya doğru yürürken ben olduğum yerde kalıyorum.

Ama bunun olmasına izin veremem. Planladığı şeyi izin veremem. "O benim de bebeğim. Sadece onun değil."

O kadar hızlı geri dönüyor ki, sağ kolunu kaldırmış, elini yumruk yapmış ve benim tek yapabildiğim yere düşmek . uzaklaşarak, uyardığı şeyi yapmadan önce bebeğimi korumaya çalışıyorum. Çocuğumu benden koparmadan önce.

"Ve sen o piç için bacaklarını bir fahişe gibi açtın! Siktir git, Ivy. Böyle olmaması gerekiyordu, ama sen her şeyi berbat etmeye devam ediyorsun!"

Yanımdaki duvara tekme attığında sığıyorum ve durmak için harcadığı çabayı görüyorum. Duyulabilir bir nefes almak için. Kızgın, çok kızgın ve kontrolden çıkmış.

Kapıya doğru yürüyüp açarken bir küfür . "Abel?" Bir kez seslendim çünkü bilmek zorundaydım.

Durmuyor.

"Sen miydin? Zehir mi?"

Bu onu durdurur. Sormanın aptalca olduğunu biliyorum. Sormamalıyım. Şimdi olmaz. Ama kendime engel olamıyorum.

Yavaşça döndüğünde ürperiyorum, yüzü ifadesiz, gözleri ölü. Ve cevabı biliyorum. Güvenli evde de biliyordum. O ruju bulduğum anda biliyordum.

Bir dakika sonra, tek kelime etmeden gitti.

Ön kapının açılıp kapandığını duyduğumda ayağa kalkmıyorum. Pencereimin dışındaki hareket dedektörü çalıştığında ve motorun çalıştığını duyduğumda kalkmıyorum, araba garaj yolundan çok hızlı bir şekilde geri dönerken araba sızlanıyor. Olduğum yerde kalıyorum, olacaklar için kendimi kötü hissediyorum. Yaptığım hata için. Korkunç bedeli için.

C

SANTIAGO

Marco arabasını benimkinin yanına, uzun süredir kapalı olan bir alışveriş merkezinin boş otoparkına çekti. Yönümü bulmak için burada durdum ve gidebileceğim başka bir yer var mı diye

Çek.

Hastaneye ve Eli'nin odasına iki kez gittim. Eski apartmanını kontrol ettim. Okulunu. Dernek dışından gelip geçen birkaç kişiyle konuşmuş. Ailesinin evi gözetim altında. Hepsi gözetim altında. Ve belirli bir hedef olmadan sokaklarda araba sürmek, zihnimin en karanlık kısımlarında beliren bu deliliği daha da kötüleştirmeye hizmet ediyor.

Abel yüzünü hiçbir yerde göstermedi, bu da sadece onunla birlikte olduğu anlamına gelebilir. Ve tek düşünebildiğim kız kardeşimin sözleri. Kulak misafiri olduğu konuşma.

Ivy'yi hamile bırakmana izin vermektense çürümeyi tercih edeceğini söyledi. Ve eğer , bebeği kendisi kesip çıkaracakmış.

Gözlerimi kırptırdığımda ve bu düşünceden kurtulmaya çalıştığımda gözlerim acıyor. Oraya gidemem. Bunu düşünmenin bana hiçbir faydası olmaz. Onu bulup bu işi sonsuza dek çözene kadar olmaz.

"Hazel'la ilgili durumu hallettim," diye bilgi veriyor Marco. "İki adam gece boyunca onun evine göz kulak olacak."

"Güzel." Ona başımı sallayarak sokağa bakıyorum.

"Her yerde adamlarımız var," diyor. "Eğer bu sokakların herhangi bir yerindeyse, onu bulacağımıza söz verebilirim."

Sanırım beni rahatlatmaya çalışıyor. Ama bu güvencelerin hiçbir anlamı yok. Abel, IVI'nın tüm gücünü onun üzerine yıkacağını bilirdi. Emrimde bir ordu var. Bunu planlamış olmalı. Ve içimden bir ses, Ivy'nin bu sokaklarda olmayacağını söylüyor. Ona ulaşamayacağımı düşündüğü bir yere saklanacaktır.

Mesajlarıma cevap vermedi. Babasının hayatta olduğuna dair olana bile. Görünüşe göre Eli'ye işkence etme tehditlerim bile onu dışarı çekemiyor, bu da hiç kimseye ya da hiçbir şeye gerçekten sadakati olmadığını kanıtlıyor.

"Bence eve gidip biraz dinlenmelisin," diyor Marco dikkatle. "Şu anda yapabileceğin başka bir şey yok. Bir şeyler yemeli ve birkaç dakikalığına gözlerini kapatmalısın."

"Yapamam," diye homurdanıyorum. "Bir şeyler yapmak zorundayım."

Ben hayal kırıklığı içinde kıvrılırken o beni izliyor. Gözlerimi her kapattığımda onun yüzünü gördüğümü bilmiyor. Vücudunu bana karşı hissediyorum. Ve kokusunu alıyorum. O burada olmasa bile kokusunun hayaleti peşimi bırakmıyor.

İçimde bir şeyler koptu. Ne olduğunu bilmiyorum ama hissediyorum. *kırık*. Şimdiye kadar bu kelimenin ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum.

"Onu bulmak zorundayız Marco." Onu gömleğinden tutup sarsıyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. "Onu geri istiyorum."

"Biliyorum patron." Elleri kollarımı kavramak için yukarı kalkıyor ve yavaşça gömleğinden çıkarıyor. Dudakları, hissettiklerimi yansıtan acımasız bir çizgiye yerleşti. Bu işin sonunun iyi bitmeyeceğini o da benim kadar iyi biliyor.

"Başka bir seçenek daha var," diyor sessizce. "Hoş değil." "Ne?"

Talep ediyorum. "Neymiş o?"

"Küçük kız," diyor. "Söylediğinden daha fazlasını biliyor olabilir. Çocukları bu işe karıştırmayı sevmiyorum ama bu bir ölüm kalım meselesiyse..."

O haklı. Anahtar Evangeline. Bana cevaplar verebilir. Aranacak daha fazla yer. Abel hakkında bir şeyler. Herhangi bir şey.

Donup Marco'ya döndüğümde kapının koluna doğru ilerlemeye başlamıştım bile. "Çocuklarla nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Onları korkutuyorum."

"Bu doğru olabilir." Dudakları köşeden yukarı doğru kıvrılıyor. "Ama bu değil. Sana nasıl baktığını gördüm. Korkmuyor."

"Korkmuş mu, hayır," diye itiraf ediyorum. "O meydan okuyor. Kız kardeşi gibi. Ama hala genç-"

Marco, "Onunla bir yetişkin gibi konuş," diyor. "Belki o da seni şaşırtır."

E Antonia kapıyı açıp beni içeri götürdüğünde Vangeline hâlâ uyanıktı. Pencerenin yanındaki sandalyeye kıvrılmış, dalgın dalgın dışarıya bakıyor. Daha on üç yaşında ama bir yetişkinin sorumluluklarını ve endişelerini yüklenmiş biri gibi görünüyor ve Marco'nun haklı olduğunu anlıyorum. Sanırım hiç çocuk olma şansı olmadı. Onunki gibi bir anneyle, onu kurtlara terk edecek bir anneyle değil.

kendi kendini koruma.

"Ne istiyorsun?" Ben ona doğru ilerlerken bana ters ters bakıyor. Kasvetli havaya rağmen, verdiği cevaba biraz gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Antonia kapı aralığında oyalanırken ben masadan sandalyeyi çekip karşısına oturuyorum.

"Gidebilirsin, Antonia."

Kapıyı usulca kapatıp gitmeden önce bir an tereddüt ediyor. Eva bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce onu izliyor ve yutkunuyor. Elleri sanki kendini bir kavgaya hazırlıyormuş gibi kucağında kıvrılıyor.

"Ablana çok benziyorsun," diyorum ona.

Ses tonumdaki yumuşaklık onu hazırlıksız yakalamış gibi görünüyor ve onaylamak için çenesini sallıyor. "Biliyorum. Bunu bana söylemene ihtiyacım yok."

"Sanırım şimdiye kadar bunu hiç fark etmemiştim," diye itiraf ediyorum. "O da bu yaşlarda senin gibi olmalıydı. Etrafındaki dünya tarafından sertleştirilmiş. İhtiyaçlarına kayıtsız kalan ebeveynler. Eminim senin için kolay olmadığı gibi için de kolay olmamıştır."

Eva'nın dudağı titriyor, her ne kadar belli etmemeye çalışsa da. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Göz kapaklarına yapışan yaşlar bana aksini söylüyor.

"Benim bir canavar olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ve sanırım birçok açıdan bu doğru. Ama kız kardeşin bana daha fazlasını yapabileceğimi gösterdi. Yapabileceğimi hiç düşünmediğim şeyleri hissedebiliyorum."

Eva saçları yüzüne dökülürken gözleri yere kayıyor. "Eğer onu önemsiyorsan, onu ağlatmazdın. Sonunun onun gibi hastanede bitmesine neden olmazdın. Bu sevgi değil."

Sevgiler.

Bu kelime beni bir kurşun gibi vuruyor, ruhumun içinde parçalanıyor.

"Sevme yeteneğim yok," diye itiraf ediyorum, boğazım düğümleniyor. "Ama benim... duygularım var."

Bu düşünceleri bir çocuğa açmaya çalışırken sesim kendi kulaklarıma yabancı geliyor. Bunu beceremediğimi hissediyorum ve herhangi bir ilerleme kaydettiğimi de bilmiyorum. Ama Eva bana baktığında, gözyaşları göz kapaklarından düşüp yanaklarından aşağı süzülüyor ve onları saklamaya çalışmıyor. Bana kendi kırılganlığını gösteriyor.

"Herkes sevebilir," diye fısıldıyor. "Canavarlar bile. Çünkü canavarlar da insandır ve insanların da kalbi vardır. Senin bile, Santiago De La Rosa."

Yüzümü buruşturduğumu hissedebiliyorum. Şüphelerimi. Yüzümden okunuyor olmalı. Ama Eva öne doğru eğiliyor ve o yaştaki hiçbir kızın sahip olamayacağı bir yoğunlukla beni inceliyor.

"Onu benden aldığın için senden nefret ediyorum," diyor. "Onunla konuşmama ya da onu görmeme izin vermiyorsun. Ve onu bir mahkum gibi kilit altında tutuyorsun. Dürüst olmak gerekirse, onu hak ettiğini düşünmüyorum."

"Bunlar... geçerli noktalar olabilir," diye cevap veriyorum rahatsız bir şekilde.

"Demek istediğim, onun peşinden gitmemelisin. Eğer onu sevmiyorsan."

Başımı eğiyorum ve ağrıyan şakaklarımı ovuyorum. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ama onun burada olmamasının bir seçenek olmadığını biliyorum.

"Eva, o tehlikede," diyorum ona. "Kaçırıldı ve isteği dışında bir yerde tutuluyor. Abel bir şekilde bu işin içinde ve şu anda bana yardım edebilecek tek kişi sensin. Eğer ona bir şey olursa, eğer onu geri alamazsam..." Sesim kesiliyor ve koluna dokunmak için uzanıyorum ama kısa kesiyorum. "Sana yalvarıyorum."

Kaşlarını çatıyor, dudağını dişlerinin arasına alıp endişeleniyor. "Eğer bu doğruysa, nasıl yardım edebilirim?"

"Abel'in onu nereye götürmüş olabileceğini bilmem gerek. Ne kadar küçük ya da önemsiz olduğunu düşündüğünüzün bir önemi yok. Herhangi bir yer olabilir. Zamanımız tükeniyor, Evangeline. Kız kardeşin hamile ve Abel onun bebeğini almayı planlıyor. Bizim bebeğimizi."

Gözleri inançsızlıkla büyüyor. "Eğer bu doğru olsaydı Abel bana söylerdi."

"Sana söylemedi çünkü bebeği doğurmasını istemiyor," diye cevap veriyorum.

Orada sessizce oturuyor, bu haberi sindirirken birkaç kez bana bakıyor. Anladığım kadarıyla neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışıyor.

"Sana yalan söylemek için hiçbir nedenim yok," diyorum. "Ben aldatici olmaya ihtiyaç duyan bir adam değilim. Hoşlanmayacağın bir şey söyleyebilirim ama sana yalan söylemem."

Kaşları meydana okurcasına birbirine çarpıyor. "Kız kardeşim neden hastanedeydi?"

"Çünkü aşırı dozda aspirin aldı. Tıbbi kayıtlarını görmek isterseniz, ofisimde kopyaları var. Hamileliğin kanıtlarıyla birlikte."

Şekerle kaplamadan verdiğim haber karşısında irkiliyor ve uzun bir süre düşünüyor. Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. "Abel neden bebeğinden kurtulmak istesin ki?"

"Çünkü benden nefret ediyor ve onun benim bebeğimi doğuracağı düşüncesine katlanamıyor."

"Senden nefret ettiğini biliyorum," diye itiraf ediyor.

Bakışlarına karşılık veriyorum, böylece ona söylediklerimin gerçek olduğuna dair bir yanlış anlaşılma olmasın. "Beni öldürmeye çalıştı Eva. Beni zehirlemesi için birini tuttu ve neredeyse ölüyordum. Kardeşin tehlikeli bir adam ve Ivy'ye ne yapabileceğini bilmiyorum. Ama onun güvende olmadığını biliyorum ve yardımına ihtiyacım var."

Keskin bir nefes alıyor ve saçlarını kulaklarının arkasına toplayarak ayağa kalkıyor. "O zaman neden buradayız? Gidip onu arayalım."

Kapı çalınarak bizi böldü ve kapı açıldığında Marco'nun orada dikildiğini görünce şaşırdım. Gözlerim yüzünde geziniyor, korktuğum haberlere dair bir işaret arıyor.

"Patron." Önce bana sonra Eva'ya başını salladı. "Birisi ön kapıya bir paket bırakmış. İçinde bir adres var."

"Ivy?" Nefes alıyorum.

Çenesini salladı. "Sanırım anlamı bu. Ama bu bir tuzak da olabilir."

Şimdi kolumu çekiştiren Eva'ya bakıyorum. "Beni de yanında götür," diye yalvarıyor.

"Yapamam." Kaşlarımı çattım. "Bu çok tehlikeli."

Bana ters ters baktı ve beni itti. "O zaman git kız kardeşimi getir ve güvende olduğundan emin ol. Hiç vakit kaybetme."

Arkamı dönüp kapıya yöneliyorum ama söylediği bir sonraki şey koridorda yankılanarak beni takip ediyor.

"Sanırım bu onu sevdiğin anlamına geliyor."

S Adamlardan ikisi arabalardan biriyle ayrılırken birkaç saat geçti. Çok yorgunum ve bir arabanın kapısının açılıp kapandığını duyduğumda dalıp gittiğimi hissediyorum. Pencereye vardığımda, gelen her kimse çoktan gitmişti.

İçeride.

Acaba doktor mu? Beni kürtaja zorlayacak mı? Dr. Chambers'ın ne olduğunu bilmediğimi bile bile bana doğum kontrol iğnesi yaptığını düşünüyorum. Ama doğum kontrol iğnesi ve kürtaj çok farklı iki şey.

Adamlardan biri, sıırım gibi olanı, elinde fast-food dükkanından aldığı bir poşet yiyeceklerle yatak odasına girdiğinde hissettiğim şey rahatlama mı bilmiyorum. Rahatlamam kısa sürüyor, çünkü bana boş boş sırtıyor ve poşeti komodinin üzerine koyuyor. O ve tek kişilik yatak odadaki tek mobilya parçaları.

"Doktor geç kalacak," diyor ve gitmek için dönüyor.

"Akşam yemeği." "Bekle!"

Durup bana doğru dönüyor ve ben kendimi geri çekilmiş hissediyorum.

"Bileklerim. Lütfen bağları çözün. Acıyorlar."

"Yapamam." Bir adım daha atıyor.

"Önden bağla o zaman. Tuvaleti kullanmam lazım ve bu şekilde yapamam."

Diğer adam ortaya çıkar, bu o kadar büyüktür ki kapı aralığından geçebilmek için eğilmek zorunda kalır. "Burada neler oluyor?" diye sorar.

"Ellerinin çözülmesini istiyor."

"Hayır, sadece... onları önden bağlayabilirsin. Lütfen. Hiçbir yere gitmiyorum. Lütfen. Gerçekten tuvaleti kullanmam gerek."

"Pencereyi kontrol et," diyor iri yarı olan, sustalı olduğunu anladığım bir şey çıkarmak için cebine uzanırken.

"Boyayla kapatılmış," diye onaylıyor diğer adam.

Bıçaklı olan bana doğru yürürken, "Bana bir fermuar daha getir," diyor. "Sen, ayağa kalk."

Ayağa kalkıp dönüyorum, bağları keseceğini varsayıyorum. Ama kolumu dirseğimin üstünden kavıyor ve bıçağı boğazıma dayıyor. Elinin hafif bir hareketiyle derimin kesildiğini, kanın ılık ılık damladığını hissediyorum.

Kıpırdamadan durmaya çalışırken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

"Bir şey yapmaya kalkarsan, herhangi bir şey, boğazını kulaktan kulağa keserim, anladın mı?"

"Evet," diyorum, dehşet içinde.

"Göt kardeşin yedi," diyor, bir kolunu kabaca tutup fermuarı keserken.

Ben elimin tersiyle boynumu silerken diğer adam elinde başka bir fermuarla içeri giriyor. Elime kan bulaştı ama fena değil. Beni zar zor kesti. Bir uyarı. Derisi yüzülmüş kanlı bileklerime bakıyorum.

"Acıyor, lütfen," diye başlıyorum ama bıçaklı adam bıçağındaki kanı çarşafın üzerine siliyor ve sıırım gibi olana bileklerimi önümde yeniden bağlamasını işaret ediyor. Ama en azından önümdeler.

Büyük olan kapıyı kapatırken sustalının tık sesini duyuyorum ve ikisi de kapıdan çıkıp gidiyorlar.

"Doktor ne zaman geliyor?" Onlar önce soruyorum.

"Yeterince yakın değil." Kapı kapanıyor.

Yaptığım ilk şey, açılmayacağını bildiğim pencereyi denemek oldu. Hem Abel hem de diğer adam açamadı, bu yüzden benim de açabileceğimden şüpheliyim. Muhtemelen komodinle camı kırabilirim ama ben dışarı çıkamadan onlar içeri girmiş olur, cam kırıklarıyla uğraşmak zorunda kalacağımdan bahsetmiyorum bile.

Banyoya girdim ve ışığı açtım. İki kez yanıp sönüyor, sonra bir vızıltıyla yanıyor. Floresan ve malikanedeki aydınlatmayı düşünüyorum. Ne kadar loş. Ne kadar bastırılmış ve yumuşak. Santiago'yu düşünüyorum ve ne olduğunu düşündüğünü merak ediyorum. Eğer beni arıyorsa. Arıyor olmalı. Nerede olduğumu bile bilmiyorum. Sanırım bir saat kadar araba sürdük.

ama emin olamıyorum. Beni nasıl bulacak? Ve bulursa, zamanında bulabilecek mi?

Aniden bir kayıp hissi beni sarıyor. Evde olma ihtiyacı. Güvende olma ihtiyacı.

Evinde. Santiago'nun evindeki ev. Her şeyden çok bir hapisane gibi hissettirse de yatak odamda.

Çok kızgın olmalı. Ondan kaçtım. Bebeğini ondan aldım. Fikrimi değiştirmiş olsam bile kendimi öldürmeye çalıştım. O kadar aspirin aldığımda olabileceğini biliyordum. Yine de bilinçli bir seçim değildi. Çaresizdim. Ama ne için çaresizdin?

Onun dikkatini

çekmek için.

Onun için.

Ve şimdi her zamankinden daha uzağız.

Suyu açıp ellerimi ve yüzümü yıkarken boğazım düğümleniyor. Soğuk suyu yanan bileklerimin üzerinde gezdiriyorum. Bu sadece daha da kötüleştiriyor, bu yüzden ellerimi pantolonumun üzerinde kuruluyorum - havlu kötü görünüyor - ve yatak odasına dönüyorum.

Yemeğin kokusuyla midem gurulduyor. Uzun zamandır bir şey yememiştim, bu yüzden poşeti açıp çizburgeri çıkardım. Paketini açıyorum ve bir ısırık alıyorum, sonra bir tane daha ve farkına bile varmadan bitiriyorum. Daha fazlası için poşetin içine baktım ama boştu ve kalkıp musluktan su içmek için banyoya geri döndüm.

Tam o sırada dışarıda bir gürültü duydum. Bir araba kapısı çarpıyor. Oturma odasında sesler.

İşte burası. O burada olmalı. Doktor.

Aceleyle yatak odasına geri dönüyorum, tam o sırada kapı açılıyor ve iri adam içeri giriyor, ardından da takım elbiseli otuzlu yaşlarında bir adam geliyor. Yıpranmış takım elbisesi içinde perişan görünüyor ve taşıdığı çanta yorgun görünüyor. Koyu renk saçları geriye doğru yağlanmış ve kesilmesi gerekiyormuş gibi kulaklarının arkasına doğru kıvrılmış ve genel olarak beni ürpertiyor.

"Sen Ivy olmalısın," diyor, gülümsemesi tüylerimi diken diken ediyor. "Kardeşin istediğin küçük bir sorunun olduğunu söyledi. Neden gelip yatağa uzanmıyorsun, biz de bir bakalım."

"Hayır, kardeşim yanıliyordu. Bebekten kurtulmak istemiyorum. Bu bir hata. Sadece eve gitmek istiyorum," diye yalvarıyorum, kollarımı uzatıyorum, bileklerimin bağlı olduğunu neredeyse unutuyorum çünkü bir an için şansım olduğunu düşünüyorum. Bir seçenek. O bir doktor. Beni buna zorlayamaz. Zorlayamaz.

İri adam kapıyı kapatıp bana doğru ilerlerken gülümsüyor.

"Kardeşiniz bana kafanızın karışık olduğunu söyledi. Şimdi şu işi halledelim," diyor doktor, çantasını komodinin üzerine koyuyor ve boş yiyecek torbasını fark ediyor. Onu alır, içine bakar ve adama döner. "Ne zaman yemek yedi?"

Omuz silkiyor. "Şimdi mi?"

"Sizi aptallar. Bu işleri değiştirir."

Çantasını açtığı anda kaçmaya çalıştım ama iri adam beni yakaladı.

Beni yatağa doğru sürüklerken çığlık atıyorum, debelendiğimde beni yerden kaldırıyor.

"Şimdi nazik olun," diyor doktor, yatağa nazikçe değil de başka bir şekilde yatırıldığımda.

Bakışlarım tam zamanında onunkine kayıyor ve şiringadaki havayı boşalttığını görüyorum. Beni bayıltıp bebeği aldıracaklar. Ve ben bu konuda hiçbir şey yapamayacağım.

"Sadece seni rahatlatacak bir şey. Yemek yediğin için sana vereceğim şeyi veremem," diyor, gözleri şiringada. "Hiçbir şey hissetmemelisin."

"Lütfen!" Dev omuzlarımı tutup bileklerimi bir dizinin altına sıkıştırırken çığlık atıyor ve tekmeliyorum. "Lütfen! Bunu istemiyorum. Bana yardım edin. Yardım edin!" Çığlık çığlığa bağırıyorum, çırpınıyorum, tekmeliyorum ama nafile... Çubuğun alkol kokusunu alıyorum, sonra iğneyi koluma batırıp içindikileri boşaltmadan önce bölgeyi temizlerken serinliğini hissediyorum, daha iğneyi çıkarmadan bedenim gevşemeye başlıyor.

Marco yüzünde gergin bir ifadeyle sarı zarfı uzatıyor ve açmamı izliyor. İçinde el yazısıyla yazılmış bir not var.
Kartın geri mi istiyorsun? Gel ve onu al.

Altında da adres var. Bunu ön kapıya kim bıraktıysa ya Ivy'nin nerede olduğunu bilmemi istiyor ya da beni dışarı çekmek istiyor. Ben ikinci seçeneği tercih ediyorum. Bariz bir güç oyunu. Marco, arabaya doğru giderken beni takip ettiğinde bu düşüncelerimi doğruluyor gibi görünüyor.

"Patron, şu anda yolda olan adamlarım var. Eğer gerçekten oradaysa onu oradan çıkarabilirler-"

"Ben gidiyorum, Marco."

"İstedikleri tam olarak bu olabilir," diye mırıldandı. "Seni ilk seferinde kimin öldürmeye çalıştığını hâlâ bilmiyoruz. Ve sonra zehirlenme. Sadece düşünüyorum-"

"Sen mi kullanıyorsun, ben mi?"

Sürücü tarafındaki kapıyı çekerek açıyorum ve o da iç çekiyor. "Atla. Ben sürerim."

Arabanın etrafında yürüyorum ve o motoru çalıştırırken yolcu koltuğuna geçiyorum. Marco arabayı sürerken ben de kağıdı inceliyor, herhangi bir ipucu arıyorum. El yazısını tanımıyorum, tanıyacağımdan da değil. Belki de Abel hakkında yakından incelemediğim tek şey buydu.

"Abel seni doğrudan tuzağına çekmeye çalışıyor olabilir," diyor Marco, gözleri yola odaklanmış bir halde.

"Muhtemelen," diye itiraf ediyorum. Ama öyle hissetmiyorum. "Ya da başka biri."

Bana kısa bir süre baktı. "Onun adamlarından biri olduğunu mu düşünüyorsun?"
"Abel'in Malikâne'ye yaklaştığını sanmıyorum. Yakalanacağını biliyor. Yani ya mesajı onun için iletiler ya da kendi amaçları var."

Marco, "Bu kadar ileri gittiğine göre umutsuzluğa kapılmış olmalı," diyor. "Bu adamların bir çıkarı olmasaydı onun için çalışmazlardı."

"Güç," diye mırıldanıyorum. "Her zaman güçle ilgilidir. Küçük köpekler her zaman büyük köpekleri yok etmek ister. Açıkça görülüyor ki, Abel bu basit şeyi yapmakta başarısız oldu. Belki de adamları beklemekten yorulmuştur. Onu tanıdığım kadarıyla, onlara bir sürü saçma sapan vaatte bulunmuşsa hiç şaşımam. Ama yerine getirilmemiş güvencelerle ancak bu kadar sadakat ödünç alabilirsiniz."

"Olabilir." Marco başını sallıyor ama daha az endişeli görünmüyor.

Nottaki adresi Google'da aratıyorum ve yaklaşık iki saat uzaklıktaki bir banliyöde sıradan bir ev olduğunu öğreniyorum. Yolculuk benim hoşuma gitmeyecek kadar yavaş geçiyor. Gerginim, dışarısı gözümün önünden geçerken ayağım döşeme tahtasına vuruyor.

Marco'nun telefonuna gelen her mesajı bir şeytan gibi kontrol ediyorum. Güncellemelerin tam olarak ne olduğunu öğrenmek istediğim ilk üç seferden sonra telefonu bana verdi.

Adamları henüz orada değil. Hepimiz farklı yerlerden geliyoruz ve kimin önce varacağını bilmiyorum. Ama nihayet caddeyi döndüğümüzde başka bir mesaj . Dışarıda bizi bekleyen bir ekip var. Bir cevap yazıp geri çekilmelerini söylüyorum ve bir dakika içinde Marco arkalarından geliyor. O daha arabayı park edemedi ben arabadan inip emirler yağdırıyorum.

"Siz ikiniz ön gidin" dedim. "Ben arkaya gidiyorum."

"Al, patron." Marco bana bir tabanca ve bir bıçak verdi. Beni evin yanından takip ederek, büyümüş çalılıkların arasından bir yol açıyor.

Arka bahçe küçük ve eski kapı ahşap, bu da benim lehime çalışıyor. Marco devasa gövdesini koçbaşı gibi kullanıp bir homurtuyla kapıyı ardına kadar açtı.

Saniyeler içinde kaos başladı. Bir el silah sesi duyulur ve ardından Marco'nun adamları ön tarafa doğru ilerleyip tanımadığım iki adamla çatışmaya girerken bir dizi küfür işitilir. Marco'nun adamlarından biri omzuna bir kurşun yiyor ve o da bu iyiliğinin karşılığını o pisliği gözlerinin ortasından vurarak ödüyor.

Oturma odasındaki başka bir adam, bir sehpanın arkasına dalıp onu kendine doğru çekerek siper alırken birkaç el daha ateş ediyor. Kırılan camların ve patlayan silahların sesi kulaklarımı deliyor ama hiçbirine odaklanamıyorum.

Koridora doğru ilerliyorum, Marco yanımda, odaları kontrol etmeye başlıyoruz. Durduğumuz ilk yatak odasında pencereden sürünerek çıkmaya çalışan bir adam var. Marco silahını kaldırıyor ve onu başından vuruyor. Cesedi yere yığılıyor, biz odayı temizlerken altında kan birikiyor. Başka kimseyi bulamayınca bir sonraki odaya geçiyoruz.

Kapalı kapının diğer tarafından garip bir ses geliyor. Hışırta ve homurtu sanki birileri bir mobilya parçasını hareket ettirmeye çalışıyormuş gibi, muhtemelen kendilerine barikat kurmak için.

Marco'ya bakıyorum, o da başını sallıyor ve vücudunu kapıya çarpıyor. Kapı kırılarak açıldı ve biz odanın içine dökülürken etrafa tahta parçaları saçıldı.

Her şeyi kavramak için durduğum bir an var. Göz ucuyla Marco'ya saldıran bir figür görüyorum. Ama dikkatimi çeken şey yatağın üzerindeki siyah saç karmaşası. Bu ilk yaşam belirtisi ve göğsüme bir rahatlama doluyor, ancak onun üzerinde gizlenen adam tarafından boğuluyor. Bir doktor mu?

Elindeki aleti bırakıp bana dönüyor ve aynı anda Ivy puslu bir halden sıyrılıp ağırlaşmış gözlerini açmaya çalışıyor. *Benim karım. Benim güzel karım.*

Gözlerini kırıştırıyor, eli seğirirken anlaşılmas bir şeyler mırıldanıyor. Bir anlığına bakışlarımız kilitleniyor ve sonra gözleri titreyerek tekrar kapanıyor. Karşı koyuyor ama hareketsizliğe gömülüyor, göğsü yavaşça inip kalkıyor.

Üstündeki adam dikkatle bana doğru dönüyor ve ellerini kaldırıyor.

"Ona ne verdin?" Homurdanıyorum.

Başını diğer adama doğru çeviriyor. Marco'nun şu anda dizlerinin üzerinde tuttuğu adama. Belli ki o adamın kendisini kurtarmasını bekliyor.

"Boynunu kırmamı ister misin patron?" Marco adama başıyla işaret ediyor. "Onu bana sakla," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum.

Gözlerim doktordan hiç ayrılmıyor ve ona doğru yaklaştığımda geri çekiliyor, yavaşça cebinden bir şey çıkarıyor. Hala el yordamıyla bir şeyler arıyor, ancak elleri çok kötü titrediği için kalemi çıkarır çıkarmaz düşürüyor.

"Bela istemiyorum," diyor doktor. "Buraya sadece bir iş yapmak için geldim. Bu kadar. Yemin ederim."

"Peki bu iş tam olarak neydi?" Başımı yana eğip onu bir haşere gibi inceliyorum.

"Bu... bir kürtajdı," diye . "Kadın bebeği istemedi. Tek bildiğim bu."

Onu boğazından tutup ayağa kaldırdığımda içimde biriken tüm öfke taşıyor.

"O kadın benim karım," diye hırladım. "Ve de benim bebeğim."

"Bilmiyordum," diye soluk soluğa bağılıyor, hava almak için çırpınırken ayaklarını tekmeliyor. "Lütfen."

"Şeytana selamımı söyle." Bıçağı çıkardım ve karnına üç kez saplayarak onu yere düşürdüm. "Cehennemde tekrar görüşürüz."

Göğsünün üzerine diz çöküp saçlarından tutarak bıçağı boğazına sapladığımda kendi kanında boğuluyordu. Kan yüzüme sıçırıyor ve öldürücü bakışlarımı diğer adama çevirmeden önce gözlerimden siliyorum.

Marco onu o kadar sıkı kilitledi ki, şimdiden yarı ölü durumda. Bu kadar çabuk ölmeyi hak etmiyor ama ona işkence edecek zaman lüksüm yok.

Marco onu serbest bırakıyor ve ben yakasından tutup ayağa kaldırırken uzun bir nefes alıyor.

"Abel nerede?" Talep ediyorum.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyor, sesi neredeyse anlaşılamayacak kadar kısık. "Gitti ve halletmesi gereken bazı işleri olduğunu söyledi."

"Ne işi?" Bıçağımın ucunu alnına saplıyorum. "Kahretsin, bilmiyorum," diye hırıldıyor. "Bize hiçbir şey anlatmıyor."

Bıçağı aşağı ve sağa doğru sürükleyerek etine bir F harfi oyuyorum. Yaradan kan fışkırıyor ve neredeyse tekrar yere yığılıyor. Bir ihtiyacı olduğunu hisseden Marco gelip onu benim için dik tutuyor.

"Bunu bütün gece yapabilirim." Ona bakıyorum.

Tam olarak doğru değil. Uzaktaki sirenler yaklaşıyor. Birileri şüphesiz silah seslerini duydu ve karımı buradan çıkarmalıyım. Ama yapmak istediğim son şey, bu bok parçasını işini bitirmek için yerleşkeye geri sürüklemek.

"Raydan çıktı," dedi adam bana. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Ama bu işi halletmesi gerekiyordu ve bize bıraktı."

Sonra alnına bir U çiziyorum ve daha hızlı konuşmaya başlıyor, ben C'ye geçerken onu kurtaracağını düşündüğü her şeyi kusuyor.

"Onu arayacağınızı ve bulmanıza izin veremeyeceğini söyledi. Çok paranoyaklaşmıştı, bu yüzden bize hiçbir şey söylemedi. Ama işin bittiğini biliyorduk. Abel tamamen deliriyordu. Bu yüzden adamlarımdan biri notu size ulaştırdı. Gelip onu alabilesin diye."

"Tamamen kalbinin iyiliğinden mi?" K'yi tamamlamak için bıçağı keserken düşüncelere dalıyorum.

"Bak, sıçtık batırdık, tamam mı? Bunu biliyorum!" diye çığlık atıyor. "Sadece biraz saygı görmek istedik. Bunun için bizi suçlayamazsın."

"Saygı kazanılır," diye hatırlatıyorum ona. "Şimdi bana doktorun karıma ne yaptığını söyle."

"Tek yaptığı ona sakinleştirici vermektir." "Hadi ama dostum. Beni domuz gibi doğruyorsun."

"Hak ettiğinin en azı bu." Yüzünden kanlar akıp onu kör ederken Y ve O'ya doğru ilerliyorum.

"Abel'ı bulmana yardım edeceğim. Yemin ederim. Sadece bana bir şans ver."

"Karımla yatmaya karar verdiğin anda şansın bitmişti." U'yu bir güzelce bitirdim ve geri çekilerek yaptığım işe hayran kaldım. "Yüzündeki çürüğü hanginiz bıraktı?"

Yutkunuyor ve daha yarım yamalak bir inkâr bile edemedi onunkini yaptığını anlıyorum.

"Patron." Marco arkamdan bana bakarak acele etmem gerektiğini işaret ediyor.

Başımı sallıyorum ve önümdeki bok parçasına son bir kez bakıyorum. "Ona başka bir yerde dokundun mu?"

"Ne?" Başını tiksintiyle sallar. "İmkânı yok. Abel bunu yapmamıza izin vermez."

"Bağışlayıcı bir ruh halinde olduğum için şanslısın," diyorum ona.

"Gerçekten mi?" Canlanıyor, kanlı göz kapaklarını umutla kırıştırıyor.

"Evet," diye cevaplıyorum bıçağın ucunu boğazındaki nabız gibi atan damara doğru sürüklerken. "Bu kadar cahil olduğun için seni affediyorum. Bana ait olana dokunmaman gerektiğini bilmiyordun."

Onu boğazından bıçakladım. Bir kere. İki kez. Kanı kollarımdan nehirler halinde akana ve ağzından çıkan guruldama sesi hiçliğe karışana kadar üç kez. Onu yere düşürdüğümde, Marco iyi bir önlem için yüzüne tekme attı.

"Sadece kontrol ediyorum." Ona baktığımda omuz silkiyor. "Gitmemiz gerek."

Karıma doğru dönüyorum, yüzündeki saçları çözmek için kısa bir süre duraklıyorum. Okşadığımda yanağına kan bulaşıyor ve onu kucağıma alıp gevşek bedenini kollarımın arasına aldığımda göğsüme sıcaklık doluyor.

"Eve gitme zamanı." Kelimeleri kulağına fısıldıyorum ve bir öpücükle bitiriyorum. "Ait olduğun yere."

I Ağır hissediyorum. Kollarım ve bacaklarım kurşun gibi. Ama beni hiç çaba harcamadan kaldırıyor ve kolum düştüğünde dikkatlice tutuşunu ayarlayarak kolunu karnımın üzerine sıkıştırıyor. Fermuarların gittiğini fark ediyorum ve kolumu açmaya çalışıyorum.

ama yapamıyorum. Küçük evin içinde aceleyle ilerlerken sadece bir bakış atabiliyorum ve gördüğüm şey bir katliam. Kan. Ölüm.

İnliyorum, o da bana daha sıkı sarılıyor ve tekrar kendime geldiğimde altımda hareket eden arabanın titreşimini hissediyorum ve paniğe kapılıyorum. Beni tekrar hareket ettiriyorlar. Yine o arabanın zeminindeyim.

"Şşş. Güvendesin. Ben buradayım." Santiago.

Saçlarımı okşuyor, parmakları nazik ve ben onun kokusunu içime çekiyorum. O adamlar değil. Arabanın zemininde değilim. Deri üzerinde yatıyorum ve başım onun kucağında, elleri nazik. Kısa bir süre önce nazik değildi. O doktora karşı değil. O adama karşı değil.

"Şşşt," tekrarlıyor, bana burada ve güvende olduğumu tekrar tekrar söylüyor.

Yine sessizim. Ağır. Onunla savaştırmayı bıraktığımda, kendimi o kadar rahatlamış hissediyorum ki, ona teslim olmak cazip geliyor.

Ben güvendeyim.

Santiago burada. Güvendeyim.

Ama bebek. Bebeğimiz. Konsantre olmaya, zihinsel olarak vücudumu taramaya çalışıyorum. Bunu yapmış olsalardı hissederdim, değil mi? Bebeği alsalardı. Santiago ne yaptıklarını biliyor mu? Durdurmak için zamanında geldi mi?

İlaç beni felç etmeye devam ederken muazzam bir hüznün beni henüz tam olarak katılamadığım bir gerçekliğe geri çekiyor.

"Şşşt," diye yeniden başlıyor Santiago, aynı güven verici sözleri tekrarlıyor, tekrarlıyor, tekrarlıyor. Ona bebek hakkında soru sormak istiyorum. Bilmeye ihtiyacım var. Ama zihnim de bacaklarım gibi bulanık ve yine onun yatıştırıcı sesine dalıyorum.

I Uyanmaya başladığımda alçak sesler duyuyorum. Başımı çeviriyorum ve tanıdık bir kokuyu içime çekiyorum. Uzandığım yastık yumuşak ve sıcak. Onun. Duyduğum seslerden biri Santiago'ya ait. Başka bir adamla konuşuyor, ama ben

Diğer sesi tanıyamıyorum ve kelimelerini çıkaramıyorum.

Sonunda gözlerimi açmayı başardığımda, yanımdaki boş yastığı görüyorum. Odanın karşısındaki koltuğu. Ve evde olduğumu biliyorum. Santiago'nun odasında. Onun yatağında.

Sırtı bana dönük. Açık kapının hemen dışında duruyor ve başka bir adamla fısıldaşıyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama sadece vıraklayan bir ses çıkıyor. Boğazım çok kuru. Ama bu yeterli çünkü Santiago dönüyor ve gözlerimiz buluşuyor. Bana doğru koşuyor ve tek yapabildiğim ona uzanmak, ona tutunmak. Parmaklarım omuzlarına kıvrılıyor, tırnaklarım kırılıyor, bileklerimin derisi morarıyor, yatağın kenarına oturuyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve uzun, çok uzun bir süre bana bakıyor.

Sanırım ayrı kaldığımız günlerde yaşlandı.

Tekrar konuşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Dudaklarıma bir bardak koyuyor. Soğuk suyu yudumluyorum ama sadece birazını başarabiliyorum.

"Geri döndün," diyor gülümsemeye çalışarak ve hiçbir uyarıda bulunmadan sanki bir baraj yıkılıyor. Tüm endişe, şüphe, korku yüksek sesle, çirkin, boğucu hıçkırıklarla içimden dökülüyor. Başımı göğsüne çekip bana tutunuyor. İri bir eli başımı kavrarken diğeri sırtımı ovuşturuyor.

Ona tutunuyorum. Sanki onsuz ölecekmişim gibi sarılıyorum. "Onlar..." Sözümü kesiyorum.

Geri çekilir, başını sallar. "Hayır. Tam zamanında geldik."

Hıçkırıklarımı içime çekiyorum. "Tanrıya şükür."

Biri kapıyı kapatırken kapı tıkırdıyor. Alnımı, yanaklarımı, ağzımı öpüyor, bir yandan da her şeyin yoluna gireceğini fısıldıyor. Güvende olduğumu. Bebeğin güvende olduğunu. Evde olduğumuzu.

Bulanıklığın içinden yüzünü görüyorum, tanıdık ve karanlık. Ellerimin arasına alıyorum, sıcaklığını, yumuşak, yaralı tenini, başparmaklarımı dudaklarında, dudaklarımı dudaklarında, öpüşürken gözyaşlarının tuzunu hissediyorum. Gömleğini itiyorum, ellerimi ona dokunmak için altından kaydırduğım düğmeleri patlatıyorum, tenine ihtiyaç duyuyorum, daha yakına girmeye ihtiyaç duyuyorum, parmaklarım yılların izleri üzerinde gezinirken onu öpüyorum. Onların tanıdık gelmesini istiyorum. Onları ezberlemek istiyorum. Mürekkebin gizlediği geçmişi bilmek. Altında saklı kırık adamı görmek için.

O geri çekiliyor ama ben onu çekiyorum. Yakın olmak istiyorum. Ona dokunmaya. Onu hissetmeye.

"Sana ihtiyacım var," diye idare ediyorum.

Tereddüt ediyor ama bir an sonra üzerimdeki geceliği başımdan geçiriyor. Beni tekrar kollarına alana kadar çıplak ve titriyorum, ten tene, gömleği gitmiş, yırtılmış, ellerim yüzünde, gözlerini ezberlerken, yüzünün mürekkepsiz tarafında büyüyen kirli sakalları hissediyorum. Bakışlarım ellerimin boynunda, omuzlarında, göğsünde izlediği yolu takip ediyor, beni sırtüstü yatırıyor ve parmaklarım deride, yara izlerinde ve mürekkepte gezinirken ağırlığını ön kollarına veriyor.

Gözlerimi kapatmadan önce bileklerimi saran bandajları görüyorum ve beni öptüğünü, yüzümü, boynumu, göğüslerimi öptüğünü hissediyorum. Bacaklarımı ona sarıyorum, onu içimde istiyorum. Ona içimde ihtiyaç duyuyorum.

Biraz geri çekiliyor, gözleri gözlerime kilitleniyor ve kemerinin tokasını, pantolonunun fermuarını duyuyorum ve sonra girişime geliyor. Tıkırtılı bir nefes alıyorum ve içime girerken onu izliyorum, gözlerinin nasıl değiştiğini, karardığını, göz bebeklerinin büyüdüğünü, cildinin kızardığını, beni öpmek için başını aşağı eğerken ağzının biraz açıldığını izliyorum, önce nazıkçe, sonra sikiş daha çılgınca büyürken, dişleri dişleri kazıyarak, sanki buna benim kadar ihtiyacı varmış gibi adımı tekrar tekrar söylerken.

Bir eli başımın üstünü sarıyor, diğeri omzuma kapanıyor. Son hamlelerle birlikte gözleri benimkilere kilitleniyor ve boşaldığımızda bu derin, yavaş bir şey oluyor, çılgınca değil, aceleyle değil, ikimiz de almıyor, aksine veriyoruz ve beni öptüğünde gözyaşlarımın tekrar şakaklarımdan aşağı kaydığını hissediyorum, göğsümün içindeki gümürdeyen organ bükülmüyor ama başka bir şey, farklı bir şey.

Titreyen bir nefes alıyorum, boynumun kıvrımına doğru eğilirken koyu renkli başının tepesine bakıyorum, nefesi kesiliyor, siki hala içimde zonkluyor. Kelimeler ağızımdan çıktığında dudağımı o kadar sert ısırıyorum ki, onları yutmak ve aşağı itmek için kanın bakırını tadıyorum. Bana tekrar baktığında, gözlerinin içinde adını koyamadığım bir şey var ve ne yuttuğunu merak ediyorum. Kelimelerin benim boğazımda düğümlendiği gibi onun boğazında da düğümlenmiş mi diye. Ve ne kadar üzgün olduğumuzu düşünüyorum. Şimdi bile.

Santiago yanıma uzanıyor, başlarımız bir yastıkta, yüz yüze. Saçlarımı geriye tarıyor, dökülen gözyaşlarımı siliyor ve işte yine o kelimeler, o boğucu duygular geliyor. Dışarı çıkmak istiyorlar, ama zor yutkunuyorum.

Çünkü onları söyleyemem.

Çünkü onu sevemiyorum.

"Bebek için mi geldin?" Onun yerine ben soruyorum. Açık olmamız önemli. Her birimiz ait olduğumuz yerdeyiz ve acı verse bile nerede durduğumuzu biliyoruz.

Kafası karışmış görünüyor ve sanki düşünüyormuş gibi cevap vermesi bir an alıyor. "Senin için geldim."

Santiago yanımdan ayrılmıyor. Beni yıkadıktan ve giyinmeme yardım ettikten sonra duvarın dibinde duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, doktorun bana sorular sormasını ve ne enjekte ettiklerini açıklamasını izliyor

Benimle. Anesteziden ziyade bir kas gevşetici, güçlü de olsa.

Doktor diğer adam için doktor ifadesini kullandığında Santiago homurdanır. "O benden daha fazla doktor değildi. Daha çok bir bok parçasıydı."

"Size ya da bebeğe zarar vermedi. En önemlisi de bu," diye devam ediyor doktor boğazını temizledikten sonra. Şakağımdaki çürüğü incelemek için başımı çeviriyor. "Şanslıymışsın."

"Şanslı mı?" Santiago yine araya giriyor. "Ona şanslı diyebileceğimden emin değilim."

"Herhangi bir hasarın iyileşeceğini kastetmiştim." Gülümsüyor ve bana göz kırpmıyor. Cebinden bir kart çıkarıyor ve komodinin üzerine koyuyor. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa ya da sorularınız olursa, Cemiyet üyeleri için gece gündüz hizmetinizdeyim."

O bir sosyete doktoru.

"Üyelerimizin kendilerini güvende ve iyi bakıldıklarını hissetmelerini istiyoruz ve sen de kesinlikle öylesin Ivy. Özellikle de böyle önemli bir zamanda." Sanırım hamilelikten bahsediyor.

Santiago'ya bakıyorum. Saçları duştan için hâlâ ıslak, ama yeni beyaz bir düğme ve koyu renk bir pantolon giymiş ve daha çok kendisi gibi görünüyor.

Bu beni biraz gülümsetiyor. Sanırım huysuz bir ihtiyar olacak. Bakışlarını bana çeviriyor ve bir an için yüz şaşırmış gibi görünüyor, ama sonra biraz açık olan kapı çalınıyor,

ve sürpriz bir şekilde Eva içeri bakıyor.

"Eva!"

Kapıyı iterek açıyor ve bana hastanede olduğundan daha sıkı sarılmak için acele ederken tüm dişlerini gösteren kocaman bir gülümseme veriyor. Burnunu çektiğini duyuyorum ve sırtını ovuyorum.

"Güvende ve evde olmana çok sevindim," diyor, sesi sadece benim duyabileceğim kadar kısık.

"Ben de."

Omzunun üzerinden Santiago'ya bakıyorum ve kapıya doğru işaret ediyorum. Bana kız kardeşimle bir dakika vermesini istediğimi anladığını biliyorum, ama anlamamış gibi doktorla konuşmaya devam ediyor, Eva uzaklaşırken boğazımı temizliyorum.

"Bize bir dakika izin verir misiniz?" Açıkça soruyorum.

Doktor gülümser. "Tabii ki. Gitmem gerekiyor. Bir şeye ihtiyacınız olursa aramanız yeterli."

"Teşekkür ederim," diyorum ve bakışlarımı orada dikilmeye devam eden Santiago'ya çeviriyorum. "Neden doktoru dışarı çıkarmıyorsun? Döndüğünde burada olacağıma söz veriyorum."

Bakışlarını gülümsediğini görebildiğim Evangeline'e çeviriyor, sonra tekrar bana bakıyor. "İyiyim," diyor ama sesi iyi olmaktan çok uzak. "Hemen döneceğim." Bir süre sonra dışarı çıkıyorlar, Santiago kapıyı açık bırakmaya özen gösteriyor.

"Tatlı biri sanırım. Kendi tuhaf tarzında," diyor Eva.

Kafam karıştı. "Santiago mu?"

Başını sallıyor.

"Tatlı mı?"

"Sen kaybolduğunda onu görmeliydin. Senin için gerçekten endişeleniyordu."

Bu beni gülümsetiyor. Bunun doğru olduğuna inanmak istiyorum.

"Senin için geldim."

Aklımın bir köşesinde bir düşünce dolaşıyor. Bunu hamile olduğum için mi söyledi? Bebeğe bir şey olur korkusuyla beni üzmemek istemediği için mi? Hastaneye gitmeden önceki günleri unutamam. Onlar olmamış gibi davranamam.

"Hey, iyi misin?" Evangeline dikkatimi tekrar günümüze çekerek soruyor.

Gülümsemeye ve başımı sallamaya çalışıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kocanız beni teminat olarak aldı," diyor tereddütle. "Ne

yaptı?"

"Kulağa geldiği kadar kötü değil. Yani, alternatifi ne? Evde annemle olmak mı? En azından burada onun ya da Antonia gibi konuşacak insanlar var. Antonia iyi biri. O da çok endişeliydi, Ivy."

"Onunla konuştun mu?"

"Mm-hmm. Sana deli gibi aşık, biliyorsun."

Ağzım açık kalıyor ve tam neden bahsettiğini soracakken Santiago tekrar kapıda dikiliyor. "Antonia mutfakta senin için yemek hazırlıyor, Evangeline. Patates kızartması ve bu gece tadını gereken başka şeyler çünkü artık bunları yemeyeceksin. Benim çatım altında değil."

Eva bana bakıyor, gözlerini deviriyor ve ayağa kalkıyor. "Sana biraz getirmemi ister misin?"

"Ivy onu yemeyecek. Teşekkürler," diye cevap veriyor Santiago benim yerime.

"Ben seni korurum," diye göz kırpmıyor, sonra kalkıp odadan çıkıyor.

Santiago onun gidişini izler, sonra kapıyı kapatır. "O başka bir şey."

"Öyle. Buraya nasıl geldiğini açıklayabilir misiniz?"

"Olmamasını mı tercih ederdin? Onu evine gönderebilirim ama kardeşinin hâlâ dışarıda olduğunu düşünürsek bunu isteyeceğini sanmıyorum."

"Onu sen mi kaçırdın?"

"Kaçırmak büyük bir kelime. I..." Düşünüyor. "Onu ödünç aldım." "Hm."

"Ve ona çocuk eldivenleriyle davrandım."

"Senin tatlı olduğunu düşünüyor."

Kaşları alnının üzerinde yükseliyor. "Aynen öyle. Kardeşim Santiago nerede?"

Yatağa oturmaya geliyor. "Onun için endişelenmene gerek yok. Sana bir daha zarar vermeyecek. Bir daha asla sana yaklaşmayacak." Yüz ifadesi kararıyor.

"Ona bir şey mi yaptın?" Beni o evden çıkarırken gördüğüm sahneyi hatırladığımda soruyorum.

Çenesini kapatıyor ve beni inceliyor. "Sana bir şey soracağım ve gerçeği istiyorum."

Başımı salladım.

"Bebekten kurtulmak istediğin için mi kaçtın? Bu yüzden mi kardeşin o aptal doktoru ayarladı?"

"Ne?"

"Benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum ve dürüst olmak gerekirse seni suçlamıyorum.

Bebeğimin senin içinde olması-"

"Bizim bebeğimiz. O *bizim* . Bebeğimize senin demeyi kes!"

"Güzel. Bizim bebeğimiz. Senin istediğinin bu olmadığı gerçeğini değiştirmez."

Bunu düşünmek için durdum. O haklı. Hamileliği seçmezdim, şu anda değil. Ama hamileyim. Ve her şey farklı. Her şey farklı.

Uzanıp koluna dokunduğumda kaslarının gerildiğini hissediyorum. "Bebeğimizden kurtulmayı hiç istemedim. Bir dakika bile. O Abel'dı. Ve bilmiyorum. Belki de çarpık zihninde bana yardım ettiğini düşünüyordu. Belki de ona öyle bir izlenim verdim-"

"Sakın kardeşinin yaptığı şeyin suçunu üstlenmeye kalkma ve onun için bahaneler uydurma."

"Bilmiyorum. Yani, onu aradığımda korkmuştum. Ama Santiago, ben bu bebeği zaten seviyorum. Ona zarar vermek gibi bir niyetim asla olmadı."

Sessiz kalıyor, yüzü okunmuyor.

"Abel'a zarar verdin mi?"

Başını sallıyor. "Henüz değil."

Rahatladım. Olmalı mıyım? Yani, belki de Abel benim istediğimi düşünerek o doktoru getirmiştir. Ama fermuarlar? O adamlar? Şu anda bunu düşünemem. "Söylediklerinde ciddi miydin?" Kendimi durduramadan Santiago'ya soruyorum.

"Ne dedim ben?"

"Benim için geldiğini mi? Sadece bebek için değil."

Beni inceliyor, gözlerinde anlık bir duygu titreşimi, tam olarak adlandıramadığım bir şeyin tek bir saniyesi. "Benimle kalmaktansa ölmeyi tercih ederdin."

Bakışlarını tutamayarak yere bakıyorum. Çünkü bu duygunun ne olduğunu biliyorum. Acı.

Ona tekrar bakmak için tüm gücümü harcadım. "Sadece benim için gelmeni istedim. Aspirinle yani. Enine boyuna düşünmedim. Colette bana babamın sende olduğunu söylediğinde..."

"Ah. Colette."

"Ben sadece... İhanete uğramış hissettim. Olan onca şeyden, kaydettiğimiz onca ilerlemeden sonra bunu benden saklıyordun. Ve hiç geri dönmedin, Santiago. O telefondan sonra günlerce beni ne aradın ne de konuştun.

Bekledikçe daha da sinirlendim ve seninle yüzleşecektim ama sonra çarşafı gördüm, o aptal kanlı çarşafı ve düğün gecemizde onunla ne yapacağını söylediğini hatırladım. Babama göstereceğini söylemiştin. Onu yakıyordum. Babanın ya da kardeşinin resimlerini değil. Kimse beni bulup durdurmasın diye şapele gittim. Ve sonra çok sinirlendin. Yaptığın şey..." Yüzümün ısındığını hissediyorum ve bakışlarını tutamıyorum. "Ve sonra beni odama kilitledin." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Artık bunu yapamazsın. Buna katlanamam. Beni başka bir şekilde cezalandır ama bir daha bunu yapma. Eğer-"

"Yapmayacağım." Sözümlü kesti.

"Ben sadece... eğer kalacaksam, o odaya geri gönderilmeyeceğim."

"Eğer?"

"Ciddiyim. Bunu tekrar yapamam, Santiago. Beni görmeye dayanamıyorsan gönder beni, bebek doğduğunda bir şeyler ayarlarız-"

"Sen tamamen aptal mısın?"

"Ne?"

"Yoksa sadece duyma zorluğu mu?" Ellerimi arasına aldı. "Senin için geldim. *Senin için.*"

Zor yutkunuyorum.

"Sen benim karımsın,

Ivy." "İsim olarak."

"Hayır. İsim olarak değil. Artık değil. İkimiz için de değil. Ve bunu biliyorsun." Devam etmeden önce aramızda uzun bir sessizlik oldu. "Colette sana tam olarak ne söyledi?"

Ateş et. "Başını belaya sokmak istemiyorum." "Sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey. Sadece babamın bakımını üstlendiğini bildiğimi düşündü. Öyle mi?"

"Bunu nasıl bildi?"

"Bu Colette'le ilgili değil, Santiago. Babamın bakımını sen mi üstlendin?"

Başını sallıyor.

"Ne kadar zaman önce?"

"Zehirlendiğimden beri. Baban da zehirlenmişti, Ivy. Kalbinin durmasına ve sonunda komaya girmesine neden olan şey buydu. Biri onu öldürmeye çalıştı ve kim olduğunu tahmin edebiliyorum."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. "Abel olduğunu mu düşünüyorsun? Babamızı öldürmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?"

Cevap vermiyor. Cevap zorunda değil.

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Mantıklı değil mi?"

Bakışlarımı bir an için başka yöne çeviriyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "O nasıl? Babam nasıl?"

"Uyanık. Uyanık. Ama

zayıf." "Onu görebilir

miyim?"

"Zamanla."

"Aranızda ne oldu? Neden ondan nefret ediyorsun? Bizden nefret mi ediyorsun?"

Son kısımda yüzünü buruşturdu. Sadece bir seğirme ama ben görüyorum.

Bana cevap vermek yerine "Chambers öldü," diyor. Ayağa kalkıyor.

"Chambers?" Onu tanımam bir anımı aldı. "Ne zaman? Nasıl?" "Cesedini

birkaç gün önce bulduk. Hizmetçisi de. Ve ailesi

Kayıp. Sen ve kardeşin her zaman Malikane'de kalacaksınız. Derslere dönene kadar eğitimini ben ayarlayacağım. Kardeşin-"

"Onu Abel'in öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Santiago volta atmayı bırakıyor, sanki yetişmemi bekliyormuş gibi bana

bakıyor. "Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Abel ne kadar kötü olursa

olsun, o bir katil değil." Ama

Sonra ruju hatırladım. "Aman Tanrım."

"Beni zehirlemek için kullanılan zehir, Hazel'ın beni götürdüğü evin garaj yolunda bulduğum ruj tüpünden geldi. Abel'in güvenli evi. Hâlâ içeride bulduğumuz şeylere anlam vermeye çalışıyorum, tüm o dosyalara, isimlerime-"

"Bekle, Hazel? Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

Tam ben sorarken telefonu çaldı. Ekranı kontrol ediyor, kaydırıyor ve telefonu kulağına götürüyor. "Seni sonra ararım." Bağlantıyı kesiyor.

"Hazel nerede?"

"Hazel ve oğlu Oakdale'de yaşıyor. Onlar güvende. Evi gözetleyen bir adamım var."

"Oğlu mu? Bir oğlu var ve bunca zamandır Oakdale'de mi yaşıyorlar?"

"Çok heyecanlanıyorsun ve bir cevap vermem gerekiyor. Devam edebiliriz.

Bu konuşmayı dinlendikten sonra

yapalım." "Yorgun değilim."

"Gücüne ihtiyacın var. Sadece kendin için değil, bebek için de. Sana daha fazlasını anlatacağıma söz veriyorum ama ne senin ne de çocuğumun sağlığını riske atmayacağım."

Sanki kendini yakalamış gibi duruyor. "Çocuğumuz" diye değıştiriyor ve bu bir şekilde beni rahatlatıyor. Bunu görüyor olmalı ki tekrar oturup yastıkları düzeltiyor ve beni sırtüstü yatırıyor. "Dinlen. Daha sonra birlikte yemek yiyeceğiz."

Dudağımın içini ısııyorum. "Kimi araman gerekiyor?"

"Toplum işi." Eğilip beni alnımdan öptü. "Uyu, tatlı Ivy. Ve seninle ilgileneceğim konusunda bana güven."

"Santiago?" Yargıç ikinci diğeri hatta cevap verir.

"Kusura bakmayın, karımı tekrar yerleştiriyordum," diye açıklıyorum. "Geri döndüm. şimdi ofisimde."

Masama oturuyorum ve benimle alay eden viski şişesine bakıyorum. Son iki günden sonra bir şeyler içmek güzel olurdu ama riske girmek istemiyorum. Hele de Ivy'nin güvenliğı söz konusuyken. Gardımı bir saniye bile indirmeyeceğim.

"O nasıl?" Yargıç kibarca soruyor ama görünüşe göre çok da endişeli değıl. Çok az tanıdığı insanlar için gereksiz duygular beslemiyor. Ben de kendime aynı durumda olduğumu ve alınmamam gerektiğini hatırlatmak zorundayım.

"Yorgun," diyorum ona. "Dinlenmeye ihtiyacı var ama doktor iyi olacağına dair beni temin etti. Bebek de öyle."

"Her şey iyi ve güzel," diyor. "Bugün masama elden teslim edilen evrakın görüşmek istediğiniz bir şey olduğunu varsayıyorum."

"Evet." Duvardaki saate bakıyorum ve hâlâ işte olduğunu fark ediyorum. Marco hiç vakit kaybetmedi.

"Bu dosyalar nereden geldi?"

"Eli'in güvenli bir evi var. Görünüşe göre Abel'in kendi amaçları için kullandığı bir yer. Annesinin adına kayıtlı, yani Cemiyet'le hiç bağlantısı olmamış. Ivy saklanıyordu..." Boğazımı temizliyorum ve bu kelimedenden çekiniyorum. "O yokken orada kalıyordu. İşe yarar bir şey bulması için Marco'yu gönderdim ve o da bu dosyaları buldu."

"Anlıyorum." Bir sandalye gıcirtısı duyuluyor ve Yargıç'ın bu haberi düşünürken arkasına yaslandığını hayal edebiliyorum. "Bunların hepsi IVI üyeleri. Ben de dahil."

"Evet."

"İsimler, doğum tarihleri, aile soyları," diye mırıldanıyor

Yargıç. "Bir bağlantı fark etmiş olabilirsiniz."

"Gerçekten de," diye cevap veriyor ciddiyetle. "Görünüşe göre baban ve ağabeyinin öldüğü patlamada ölen her üye için bir dosya var. Bunları derleyen Abel mi yoksa Eli mi olduğunu biliyor musun?"

"Bana kalırsa ikisi de aynı şey. Eli ile bir görüşme yapacağım. Ama beni ilgilendiren Jackson ve Marcus Van der Smit hakkındaki dosyalar. Mahkeme ile bağlantıları var. Marcus ölmeden önce hizmet etti, Jackson ise hala hizmet ediyor."

"Onların bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmüyor musunuz?" Yargıç soruyor.

"Bunu söylemek zor. Ama karısı karıma bilgi veriyordu. Onunla arkadaşlık ediyordu. Ivy ile birlikte Mahkeme'nin soruşturmasına dahil olan da Jackson'dı. Kendini kahraman gibi gösterdi ama her zaman bir şans vardır."

"Mercedes'e yaptıklarından bahsetmiyorum bile," diye ekliyor

Yargıç acı bir şekilde. "Mercedes'e mi?" Tekrar ediyorum. "Yani onunla evlenmediği için mi?"

Yargıç cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı. "Onunla evlenmek gibi bir niyeti yoksa asla ona kur yapmamalıydı."

Söyledikleri beni şaşırttı. Mercedes'i koruduğunu biliyorum çünkü bana bir şey olması durumunda Mercedes onun sorumluluğunda olacak. Ses tonunda kızgınlık gibi görünen bir şey seziyorum, ancak bağlılığının daha derinlere uzandığı fikrini düşündükçe sadece gülebiliyorum. Yargıç asla evlenmeyecek. Mercedes'le ilgileniyor, onun çıkarlarını gözetiyor ama ona karşı gerçek duygular beslemesini pek olası bulmuyorum. Yargıç romantik ilişkilere girmez. Biliyorum çünkü onu IVI Kedi Evi'nde gördüm, akşam için bir çift ayakkabı seçer gibi kadın seçiyordu. Kendisine uygun olanları seçer, onları amaçları için kullanır ve sonra herhangi bir duygusal yatırım yapmadan geri verir.

"Jackson'ın Mercedes'i tekrar incitmesi konusunda endişelenmemelisin," diyorum ona. "Bir kez aşağılandı mı, bir daha affetmez. Sadece onu üzme istediğinden eminim."

"Farkındayım," diye düşünüyor. "Ama Jackson'ın daha büyük bir amaca hizmet etmek için ona kur yapıyor olma ihtimali var mı? Eğer hiç niyetlenmediyse

onunla evlenmek istiyorsunuz ve onun onursuz olduğundan şüpheleniyorsunuz... bu hayal gücünüzü zorlayacak bir şey değil."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Abel'la herhangi bir anlaşmada yatağa gireceğine inanmakta güçlük çekerdim, ama Eli belki başka bir konudur. Bir zamanlar saygıdeğer bir adamdı. Ben de öyle sanıyordum. Belki de birlikte entrikalar çeviriyorlardı."

"Bence emin olmanın tek yolu Eli'yi hala şansın varken yakalamak," diyor Judge. "Ona karşı çok hoşgörölü davrandınız ve ne kadar zamanınız olacağını bilmiyorsunuz. Birisi zaten bir kez o yarım kalmış işi temizlemeye çalıştı. Tekrar yapmaları ne kadar sürer? Ona haddini bildirmenin zamanı geldi. Yardıma ihtiyacınız olursa yardımcı olabilirim."

Ona hâlâ iyileşmekte olduğunu ve böylesine zayıf bir adama işkence beni duraksattığını söylemek istemiyorum. Ya da Ivy'nin hayatımdaki varlığının kendi niyetlerim hakkında şüpheye düşmeme neden olduğunu varsaymakta haklı olduğunu. Onunla olan ilişkimin sonuçlarını düşünmeden Eli'ye işkence etmeyi düşünemiyorum, bu yüzden ona verebileceğim tek güvenceyi veriyorum.

"Yarın onunla konuşacağım."

Hafif bir duraklama olur ve sonra Yargıç cevap verir. "Zayıflık seni öldürtür, Santiago. Bunu göze alamazsın. Zırhında zaten delikler var."

"Biliyorum." Başımı arkaya yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Bunu inkâr etmeyeceğim." "Eli ile konuş," diyor. "Ben de senin dosyalarına bakmaya devam edeceğim."

gönderildi. Dikkatimi çeken başka bir şey olursa size haber veririm."

Ona teşekkür edip vedalaşıyorum ve gözlerimi tekrar açtığımda Evangeline ofisimin kapısında durmuş bana bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Hiçbir şey." Omuz silkiyor ve sorulmadan içeri , gözleri her şeyin üzerinde ilgiyle geziniyor. "Sıkıldım."

"Sıkıldınız mı?" Tekrar ediyorum. "Peki bu konuda ne yapmamı istersin?" "Bir oyun oynamak ister misin?" diye soruyor.

İnanamayarak ona bakıyorum. "Kız kardeşinle ilgilenmek zorundayım." "O uyuyor," diyor. "Tic Tac Toe ya da adam asmaca oynamaya ne dersin?" Cevap vermeyince iç geçiriyor.

"İyi o zaman. MASH o zaman."

"Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

Kendini evinde gibi hissediyor, koltuğa yerleşiyor ve masamdan bir kâğıt ve kalem alıyor. "Size göstereyim. Çok kolay."

Bir şekilde beni bir sürü anlamsız soruya cevap vermem için kandırıyor ve ben ona durmasını söyleyene kadar kağıda çizgiler çizerek devam ediyor. Saymaya devam ederken onu izliyorum, her sütunda bir kelimeyi daire içine alana kadar öğeleri tek tek çiziyor.

"Tamam, bir malikanede yaşayacaksın ve tabii ki kız kardeşimle evlisin. Aston Martin kullanacaksın ve işinde bir matematik delisi olacaksın. Beş çocuğun olacak ve evcil hayvanın olmayacak."

"Bu hayatımda gördüğüm en aptalca oyun," diyorum ona. "Ne anlamı ki?"

Gülüyor ve gözlerini deviriyor. "Um, duh. Bu sadece eğlence için. Nasıl eğlenileceğini biliyor musun?"

"Açıkçası, ."

"Tamam, şimdi benim sıram." Kağıdı bana doğru kaydırıyor ve ben ona bunun saçma olduğunu söylemeyi düşünüyorum. Ama şimdi yanımda ne kadar rahat olduğunu fark ettiğimde göğsümde bir tuhafılık hissediyorum.

"Bir oyun," diyorum kesin bir dille. "Ve benden Damon Bieber'ın kim olduğunu bilmemi bekleme."

"Bunlar iki farklı adam." Gülüyor. "Tanrım, ne kadar alakasızsın. Tamam, hadi yapalım şunu. Benim için her sütuna bir malikane yaz. Pembe, mor, mavi ve kırmızı."

"Bu hile yapmak değil mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Benim bir kulübem ve normal bir evim vardı." "Hayır, pek sayılmaz. Hepsi rol icabı, o yüzden devam et."

Tamamen dürüst olmadığından şüpheleniyorum ama ne isterse yapıyorum. Ve bir şekilde, sonraki on dakika boyunca, pembe kalp şeklindeki malikanelerinde kediler, köpekler ve kocası için Salvatore adında bir vampirle dolu gelecekteki hayali hayatını anlatıyorum. Bunun ne kadar tuhaf olduğunu itiraf edemeyecek kadar huzursuzum, bir çocukla sanki onlarla başa çıkma konusunda bir şey biliyormuşum gibi konuşuyorum. Marco bizi orada bulup önündeki manzaraya boğuk bir kahkaha atana kadar bunun sadece benimle ilgili olmadığını anlıyorum. Küçük insanlarla başa çıkmak için gerçekten donanımsızım ve bu belli oluyor.

"Hey, patron." İçeri girerken yüzündeki sırıtışı siler. "Böldüğüm için özür dilerim. İstedğin gibi sana gece için bir güncelleme yapacaktım."

Eva boynunu bükerek ona bakıyor ve yanına oturmadan önce ona küçük bir el sallıyor.

"Eva, halletmem gereken bazı işler var." Ona başımı salladım.

"Evet, evet, ." Kâğıt parçasını defterden çekip alıyor ve katlayarak cebine koyuyor. "Gidip evi dolaşacağım ve yapacak başka bir şey bulacağım."

"İstersen mutfağa git," diye öneriyorum. "Antonia'dan meşhur dondurmalarından isteyin. Ama sadece bu seferlik."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten."

M Başımı salladığımda Arco bana aptal gibi sırtıyor.

"Bence bu evin koridorlarda koşturan birkaç çocuğa ihtiyacı var. Hayata geçiriyor" diye belirtiyor.

Yavaş yavaş içime işlemeye başlayan dehşeti görmemesini umarak sertçe başımı sallıyorum. Görevimi yerine getirip varislerim olacağı her zaman belliydi ve Ivy buraya geldiğinden beri amacım buydu. Ama şimdi gerçek oldu. Aramdaki bir çocuk tarafından her fırsatta bana hatırlatıldığı için, bir baba olarak yeteneklerimden şüphe etmeyi bırakamıyorum.

"Nasıl bir şey?" Ben soruyorum.

Marco soruyu anlamaya çalışarak bana yavaşça göz kırıyor. Tam unutmasını söylemek üzereydim ki aklına bir şey geldi.

"Baba olmak mı?"

Başımı sallıyorum, keşke bundan hiç bahsetmeseydim diyorum.

Bir elini kirli sakalının üzerinde gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Cidden mi? Bu çok korkunç." Başını sallarken dudaklarından bir kahkaha dökülüyor ve sonra gülümsüyor. "Ama şimdiye kadar yaptığım en iyi şey. Her zaman onları düşünüyorum. Yeterince şey yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Evde güvende olup olmadıklarını. Ben isteyken onlar ne yapıyor. Aklımdan hiç çıkmıyorlar. Aklınızdan geçecek senaryoların yarısını hayal bile edemezsiniz... doğru yapıp yapmadığınızla ilgili aklınıza gelecek tüm soruları. Bu konuda düşünmeyi asla bırakmayacaksınız."

Cevabı beklediğim gibi değildi ve bunu aklım almıyor. Elbette her erkek için geçerli değil bu. O bir anomali olmalı. Kendi babam, onun standartlarına uygun performans göstermediğimiz zamanlar dışında bizi hiç düşünmezdi.

Ama olmayacağım, değil mi?

Kafatasımın tabanında bir baş ağrısının oluşmaya başladığını hissediyorum. Şu anda kesin olarak bildiğim tek şey, Ivy'nin bu süreçte bana yardımcı olmak için burada olacağı. O ve Antonia arasında, sanırım bana çok fazla ihtiyaç duymayacaklar. Yine de sanırım etrafta olmak isterim. Ama sadece ayak bağı mı olacağım?

"Patron?" Marco bana bakıyor ve cevap vermediğimi fark ediyorum.

"Evet, bana Abel'la ilgili gelişmeleri anlatmaya gelmiştin." Kendimi şu anki karmaşaya odaklanmaya zorluyorum. Her seferinde bir sorun.

"Hâlâ bir şey görülmedi," diye bilgilendiriyor beni. "Ama son iki gündür Kedi Evi'nde bulunmayan bir fahişe var. Onun da Abel'in düzenli fetihlerinden biri olduğu bilgisini aldım. Bir bağlantı olabilir."

"Peki, sorun nedir?" Ben soruyorum.

"Ne yazık ki şu anki adresi elimizde yok, bu yüzden izini bulmaya çalışıyoruz. Biz konuşurken adamlarım her yeri arıyor. Eğer bayanlardan biri bir şey biliyorsa, onu ele verecektir."

"Peki ya ailesi? Elimizdeki evraklarda onun için bir şeyler olmalı."

"Listede ailesi yok" diyor. "Anne ve babası ölmüş. Kardeşleri de yok."

İç çekiyorum. Elbette Habil kendi amaçları doğrultusunda kullanmak için böyle birini seçerdi.

"Umarım ona bir şey yapmamıştır," diyor Marco sessizce, benim düşüncelerimi yankılayarak.

"Eğer , ödeyecek. Her bir günahın bedelini ödeyecektir."

Başını sallıyor. "Adamlar vardiyalı çalışıyor. Gece gündüz onu arayan adamlarımız var. Dernek de Malikâne duvarlarının dışına on muhafız daha yerleştirdi. Şimdiye kadar yanımızdan geçecek kadar aptallık etmedi ama belli olmaz."

"Beni bilgilendirdiğin için teşekkür ederim Marco. Hâlâ dışarıda olduğunu bile bile burada onu beklemek çok zor."

"Onu yakalayacağız," diye beni temin etti. "Ailen için en güvenli yer burası. Karının şu anda sana ihtiyacı var."

"Evet," diye katılıyorum. "Bence öyle."

"Santiago?"

Ivy'nin uykusundan uyanırken çıkardığı yumuşak mırıltı Kalbim tanımlayamadığım bir şeyle olmalı. Tek bildiğim, onun beni böyle çağırmaktan vazgeçmesini asla istemediğim.

"Ben buradayım."

Parmaklarım yüzünde geziniyor ve ağırlaşmış gözlerini açıp bana doğru kırışıttırıyor. Yatağın kenarına tüneyip onu izlediğimi görünce rahatlıyor. Uykusunda bile beni bir şekilde hissetmeyi başarıyor.

"Özür dilerim," diye . "Çok yorulдум."

"Senin durumunda normal şartlar altında bile bu beklenirdi," diyorum ona. "Ama olanları göz önüne alırsak, vücudunuzun dinlenme ihtiyacını kabul edebileceğinizi düşünüyorum."

Gözlerini ovuşturuyor ve dirseğine yaslanıp beni inceliyor. "Hamilelikte neyin normal olduğunu nereden biliyorsun?"

Yarım ağızla omuz silerken boynumdaki sıcaklığın yükseldiğini hissediyorum. "Biraz okuma yaptım."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Hamilelik hakkında bir şeyler mi okuyorsun?" "Vakit buldukça," diye cevap veriyorum.

Kısa ses tonum karşısında yüzü hafifçe düşüyor ve hemen pişman oluyorum. Ama eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda bunu tamamen unutmuş gibi görünüyor. Yumrukları gömleğimi kavırıyor, beni daha yakına çekmeye çalışıyor.

Ağzının içine doğru inliyorum ve yarı nefessiz bir halde kendimi geri çekmeye zorluyorum. "Önce bir şeyler yemelisin."

Kaşlarını çatıyor. "Sonra yiyebilirim."

"Hayır." Elini dudaklarıma götürüp arkasından öperek darbeyi yumuşatıyorum ve bu onu şaşırtıyor gibi görünüyor. "Karımla akşam yemeği yemek istiyorum. Tabii eğer kendini iyi hissediyorsan."

"Sanırım öyleyim." Esniyor ve yorganı üzerinden itiyor. "Karnıma bir şeyler girmesi iyi olur. Sonra buraya dönüp diğer ihtiyaçlarımızla ilgilenebiliriz."

"Gururum okşanırdı," diye cevap veriyorum kuru bir sesle. "Eğer bunun da hamileliğin bir yan etkisi olduğunu bilmeseydim."

Yanaklarına güzel bir kızarıklık yayılır. "Öyle mi?"

"Evet." Kalkmasına yardım ediyorum ve dengesini bulana kadar elimi dirseğinin üzerinde tutuyorum. "Yürüyebilecek durumda mısınız?"

Başını sallıyor. "Evet, ama biraz üşüdüm. Bir süveter almak için odama uğrayabilir miyiz?"

Elim beline dolanıyor ve onu dolabıma yönlendiriyor. "Antonia'ya kıyafetlerini bu odaya transfer ettirdim. Tüm kazakların burada."

Ivy keskin bir nefes alıyor ve kaşları birbirine yapıştığında ne düşündüğünü anlayamıyorum. "Senin odan mı?"

"Bizim odamız," diye sertçe cevap veriyorum.

"Bu bir daha kaçmayacağımdan emin olmak için mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Benden bir daha kaçamayacaksın," diyorum ona kesin bir ifadeyle. "Ön kapıdan bile geçemezsin. Ama mesele bu değil. Seni burada istedim ki... seni güvende tutabileyim."

Yüzü yumuşuyor ve kollarını bana dolayarak sarılıyor. Bu garip bir sevgi gösterisiydi. Daha önce hiç anlamadığım bir şey. Ama ondan gelince tatsız gelmiyor. Aslında, o bunu yaparken bütün gece burada durmayı umursamayacağımı düşünüyorum.

"Eva nerede?" diye soruyor.

"O birinci katta. Antonia orada onun için bir oda hazırladı. Onun için yeni yatak takımları almaktan bahsetmişti. Sanırım pembe."

Ivy duraksayıp bana bakıyor. "Ona yeni yatak takımı mı alıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Burada rahat etmesini tercih edeceğini düşünmüştüm." "Evet, ama... o kadar uzun kalmayacak." Sesini hüzün dolduruyor. "Sanırım kalmayacak," diye kabul ediyorum.

"Tabii bunu değiştirmeyi tercih etmezseniz." "Ne demek istiyorsun?"

"Ne olursa olsun güvenliği garanti altına alınana kadar burada kalacak," diye cevap veriyorum. "Ama isterseniz daha uzun süre kalmasına karşı değilim."

Tekrar gülümsüyor ve doğru bir şey söylediğimi düşünüyorum. "Yani vesayetini üstlenmek gibi mi? Bunu yapabilir miyiz?"

"Sen artık bir De La Rosa'sın." Dudaklarımı yanağına değdirmek için eğildim. "Ne istersek yapabiliriz."

Beni daha sıkı sarıyor, gözlerinin kenarlarına yaşlar yapıyor. "Bunu çok isterim Santiago."

"Bir kazak seç," diyorum ona. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Ne oldu?" Askıdan bir hırka alıyor ve bana katılmadan önce üzerine sarıyor. Kolumu beline dolayarak onu koridora yönlendiriyorum ve benimkinin hemen yanındaki odada duraklıyorum.

"Bu oda benimkiyle bağlantılı," diye açıklıyorum kapıyı açarken. "Şifonyerin arkasındaki geçitten girebilirsiniz, size daha sonra göstereceğim. Ama buranın çocuk odası için bir başlangıç noktası olabileceğini düşündüm."

İçeride duraklar, gözleri etrafta gezinir. İçeride Antonia'nın hediyesi olan birkaç hediye çantası ve bir sallanan sandalye vardı bile. Görünüşe göre o da bugün için plan yapıyordu.

"Bu oda çok güzel," diye fısıldıyor Ivy. "Ve kocaman." "Burayı dekore etmek istersiniz diye düşünmüştüm."

"Sanırım bu çok hoşuma giderdi," diye kabul ediyor.

"Al." Boş çekmecenin üstündeki kutuyu alması için onu yalnız bırakıyorum. "Senin için bir şeyim var."

Ona verdiğimde, Ivy bana kişilik nakli geçirmişim gibi bakıyor ve sanırım geçirdim de. Ama doktor bana onun stres altında olmamasının ne kadar önemli olduğunu söyledi ve ben de bunu gerçekleştirmek için elimden geleni yapıyorum.

"Nedir bu?" diye sorar.

"Aç onu."

Emrime gözlerini deviriyor ama istediğimi yapıyor, önce bebek kitabını çıkarıyor. Bana baktığında, okuduğum hamilelik kitabındaki bilgileri tekrarlıyorum.

"Kilometre taşlarını takip etmek için. En azından bununla yapmamız gereken şey bu."

Bir kahkahayı bastırıyor ve nedenini bilmiyorum. Benimle dalga geçmekten hoşlanıyor gibi görünüyor ama bu beni normalde olduğu gibi rahatsız etmiyor.

"İşte tam da bunun için."

"Başka bir şey daha var." Kutuyu işaret ediyorum ve kolyeyi çıkardığında gülümsemesi kayboluyor. Parmakları elmaslarla kaplı beyaz altın gülün üzerinde gezinirken onu yakından izliyorum. Hoşuna gittiğini sanmıyorum ama emin olamıyorum.

Rahatsızca yer değiştiriyorum. "Bu, istediğin zaman takman için," diyorum. "Kadınların takılardan hoşlandığını varsaymıştım ama eğer onaylamıyorsan-"

"Bu çok güzel, Santiago." Cam gibi gözlerle bana gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

Santiago bir seksen yaptı. Her ne kadar mutlu olsam da, içimde hâlâ bir şeyler var. Belki de beni henüz babamı görmeye götürmediği içindir. Ya da belki de bir hücreye sahip olmama izin vermeyeceğidir.

Telefon. Bilmiyorum.

Tüm bunları onun aşırı korumacı olmasına bağlayabilirim. Tüm olanları düşününce, anlıyorum. Neredeyse bebeği kaybediyorduk. Hayır. Neredeyse kaybetmiyorduk. Neredeyse elimizden alınıyordu. Hâlâ dışarıda bir yerlerde olan kardeşim tarafından.

Bu beni de endişelendiriyor.

Çocuk odasında neredeyse karanlıkta oturuyorum, tek ışık yumuşak sarı duvarları çevreleyen pembeler ve yeşiller içindeki hayvan atlıkarıncası. Yastıklı salıncakta hafifçe sallanıyorum, dizlerimi altıma çekmişim, parmaklarım Santiago'nun bana hediye ettiği elmas işlemeli güzel gül kolyeyi düşünüyor. Onu ilk incelediğimde, tasarımın içinde bir kafatası saklı olduğunu düşünmüştüm.

Bu tuhaf düşünce karşısında başımı salladım. Bunu *bekliyordum*. Orada değildi elbette, ama bilmiyorum. Sanırım bu da beni rahatsız ediyor. Güllerle birlikte kafatasları, ürkütücü ve güzel ve birlikte çok sınırlı geçmişimiz. Çirkin aylar. Hepsi çok fazla.

Elimi karnımın üzerine koyuyorum çünkü artık düşünmem gereken bir bebek var. Bahisleri yükseltiyor.

İşin özü de bu. Bu bir-sekiz dönüşü. Bir varis istiyor. İhtiyacı var. Hamile kaldığımda birdenbire bana deli gibi aşık mı oldu? Çocuğunu taşıdığımı öğrendiği anda yılların intikamını ve nefretini bir kenara mı bıraktı?

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Benim için ne anlama gelebileceğini.

Ya rol yapıyorsa? Tüm olanlara bakılırsa, hamileliğimi sürdürmem bir mucize. Belki de stresli ya da üzgün olursam bebeği kaybedeceğimden endişeleniyordur. Sonra ne olacak? Başa mı döneceğim? Benden nefret hatırlayacak mı? Beni yine odama kilitleyip, pencerelerimden gün ışığını mı engelleyecek?

Ayağa kalkıyorum ve pelüş yeni halının üzerinde yalınayak, üzerinde birkaç kutunun durduğu şifonyere doğru . Birini açıp küçük kıyafeti çıkarıyorum. Bir erkek çocuk için. Santiago'dan ya da The Society'den gelen kıyafetlerin hepsi küçük bir oğlan çocuğu için. Sadece Antonia nötr renklerde kıyafetler ve hatta bazı küçük elbiseler alıyor. Ya bir kızımız olursa? Bu ne demek olacak?

Bileğimdeki altın bileziğe dokunuyorum. Hazel'in. Hâlâ takıyorum. Üzerinde küçük kızımızın adının yazılı olduğu, Cemiyet'in bir kızını karşılayan, jestin kendisiyle neredeyse alay eden bir tane daha alacak mıyız?

Senin bir oğlun yoktu. Bir oğlan.

Başımı sallıyorum. Öyle bir şey değil. IVI öyle bir şey değil. Doktor harikaydı. Dikkatli ve sevecen. Colette, küçük Benjamin Jackson doğduğundan beri sağladıkları tüm yardımlar hakkında iyi şeyler söylemekten başka bir şey yapmadı.

Bu da başka bir şey. Ben de onu görmeye gitmedim.

Aklım Hazel'a gidiyor. Santiago yeğenimle tanışmam için beni de ona götüreceğine söz vermişti ama henüz sözünü tutmadı. Vakti olduğunda beni getirecek kişinin kendisi olacağına ısrar ediyor. Ortalık sakinleşince. Her şey güvende olduğunda. Hazel'in Cemiyet'ten nasıl kaçtığını, bir Hükümdar Oğlu'nun peşinden nasıl gittiğini görünce, o kadarını söylemedi ama Hazel'in nerede olduğunu bildiğini ama onu geri getirmediğini öğrenirlerse bunun onun için iyi görünmeyeceğini biliyorum.

Ama bir de Evangeline'in vesayeti var. Eğer o bizim olursa, annem ve kardeşim ona zarar veremezler ve o da bunu benim için yapmaya hazır. Her şeyi harekete geçirdi bile.

Dudağımın ısıyorum ve Abel'i ve Eva söylediklerini düşünüyorum. Babam komada ölmek üzere olduğu için kaçınılmaz olduğunu varsaydığı velayeti aldığı anda ne yapacağını. O şeyleri beni işbirliğine yönlendirmek için söylemişti. O manipülatif biri. Ama Santiago'nun inandığı gibi cinayet işleyebilir mi?

Ruj Santiago'yu haklı çıkaracaktı. "İşte buradasın."

İrkiliyorum, döndüğümde Santiago'nun kapıda durduğunu görüyorum. Hâlâ tamamen giyinikti. Eve yeni gelmiş olmalı. Kapıyı kapatıp arkamdan gelirken gülümsüyorum. Yanağıma bir öpücük konduruyor ve bir kolunu karnıma doluyor. Eline bakıyorum. Ne kadar büyük olduğuna. Ne kadar güçlü. Ne kadar sahiplenici.

Henüz göstermiyorum ama birkaç kilo aldım. Kot giydiğimde bunu hissediyorum, göğüslerimin daha dolgun olduğundan bahsetmiyorum bile. Santiago ikisinden de memnun görünüyor.

"Karanlıkta burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, çenesini kulağımın arkasına dayayarak.

"Karanlıkta değilim," diyorum, onun dokunuşunda eriyerek. O kadar sıcak, büyük ve güvenli ki.

Son kısmı düşündüğüm anda, tekrar aralıksız dönmeye başlayan düşüncelerden korunmak için gözlerimi kapatıyorum.

Ama eli aşağıya inip geceliğimin altından külotumun danteline kaydığında tüm düşünceler yok oluyor. Başımı biraz çeviriyorum, nefesini üzerimde hissedecek kadar, ağzımı açıp beni öptüğünde dilini alacak kadar.

Santiago ile aramızda her zaman delice bir çekim vardı. Birbirimize karşı ateşli bir tutku.

"Benim için her zaman ıslaksın, tatlı Ivy'm."

Bana Zehirli Sarmaşık dediği zamanı hatırlamadan edemiyorum.

Diğer elini göğsümün üzerine kapatıyor, dantel sert meme ucumu yoğururken sertleşiyor, diğer elinin parmakları hala klitorisimi çalıştırıyor. "Çok ıslak."

Çenesinin ucuyla kulağımın kabuğunu gıdıklarken "Boşalacağım," diyorum ve dizlerimin bağı çözüldüğünde beni daha sıkı kavırıyor, siki belime sertçe dayanıyor.

"Mesele de bu zaten," diyor kıkırdayarak ve elinin içine doğru eğiliyorum, gözlerim kapalı, başım omzuna yaslanmış bir şekilde nefes nefese boşalıyorum.

Ona döndüğümde beni izlediğini görüyorum, ağzının mürekkepsiz köşesi sırtarak yukarı doğru dönmüş. Elini külotumdan çıkarıp önce burnuna, sonra ağzıma götürüyor. Parmaklarını kendi ağzına götürmeden önce açıyorum, yalıyorum, tadıma bakıyorum, sırtışı genişliyor.

"Çok tatlı," diyor beni dudaklarımdan öpmeden önce, bir eli omzumda beni dizlerimin üzerine doğru yönlendiriyor.

Ona bakıyorum, bu halimizle tekrar tahrik oluyorum. O üzerimde duruyordu, büyük ve baskın.

"Beni dışarı çıkar," diyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve bakışlarımı kaydırıyorum, kemerini, çözüyorum, pantolonunu ve külotunu onu serbest bırakmadan önce ihtiyacım olduğu kadar itiyorum. Sertleşmişti ve uzunluğunu okşarken ve ucunu yalarken, onu tadarken derin iç çekişini dinliyorum. Başımın arkasını kavriyor, parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor, canımı acıtmayacak ama kontrol edecek kadar sıkı kavriyor.

"Aç."

Yapıyorum ve ilk başta yavaşça hareket ederken gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum, dilimin her vuruşunun tadını çıkarıyorum, rahatladıkça daha derine itiyorum, ellerim kalçalarında, ağzımı alırken kendi spermim kalçalarımın iç kısımlarına sızıyor çünkü ne kadar nazık olursa olsun, bana karşı ne kadar dikkatli olursa olsun, iş her zaman bu noktaya geliyor. Sikişmek. Vahşi. Vahşi. Hayvanlar gibi beni geriye doğru eğiyor, bir dizini yere koyuyor ve o kadar derine itiyor ki, itişler arasında nefes nefese kalıyorum ve boğazımda zonkladığında ve onun boşaldığını hissettiğimde, geldiğinde ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Gözleri nasıl parlıyor, neredeyse siyah, göğsü nasıl ağır nefeslerle kabarıyor. Alnında boncuk boncuk terler. Ve en çok da sanki doyamıyormuş gibi bakışlarını benimkilerden nasıl ayıramadığını.

Çünkü aramızdaki şey bu. Ben de doyamıyorum. Ve bu yeni Santiago'ya güveniyorum. Beni önemseyen bu adama. Benimle ilgilenen. Bana değerliymişim gibi davranan.

Çünkü eğer yanılıyorsam, eğer bir hata , ödeyeceğim bedel çok ağır . Telafi edemeyeceğim bir bedel.

Çekiyor, sonra yutkunmamı izliyor ve dizlerimizin üzerinde birbirimize bakacak şekilde düzeliyoruz. Pantolonunu düzeltiyor ama kemeriyle uğraşmıyor. Başparmaklarını gözlerime götürüyor, köşelerdeki yaşları siliyor.

"Çok sert davrandım."

Gülümsüyorum, başımı sallıyorum ve yanağına dokunuyorum. Bunun gerçek olmasını çok istiyorum. Onun gerçek olmasını. Onu nazıkçe öpüyorum ve geri çekildiğimde kafası karışmış görünüyor.

"İyi misin?" diye sorar.

"Sadece yorgunum." Bu bir yalan ama aynı zamanda değil. Beni kollarına aldı ve birkaç dakika içinde yatağına uzandım, beni yatırdı ve şimdi kafası karışmış olan benim.

"Yatağa gelmiyor musun?"

Alnımdan öpüyor, bana bakmak için ayağa kalkıyor, kemerini bağlıyor ve gömleğini tekrar içine sokuyor. "Biraz iş yapmam gerekiyor."

"Her zaman çalışıyorsun."

"Cumartesi akşamı IVI'da bir yemeğimiz var. Geçen seferkinden daha küçük bir etkinlik olacak."

Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum, alnım çatlıyor. Galayı hâlâ hatırlıyorum. "Gitmek zorunda mıyım?"

"Orada birlikte olmamız önemli." Duraksıyor ve tereddüt ettiğini hissediyorum. "Kız kardeşimin hatırı için."

"Mercedes mi?" Uzun ondan bahsetmemişti. "Nerede o? Hiç söylemedin. Bir şey mi oldu?"

Derin bir iç çeker ve yatağın kenarına oturur. "Ailemi korumak için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Onu inceliyorum.

"Buna sen de dahilsin, Ivy. Ama kız kardeşimi de kapsıyor. Ne yapmış olursa olsun."

"O ne yaptı?"

Düşünüyor. "Garip bir şekilde, sanırım ailesini koruyordu." "Seni koruyordu."

Başını sallıyor.

"Benden mi?"

"Dürüst olmak gerekirse aptalca bir şey yaptı. Ama bu daha tehlikeli şeylere yol açtı. Sonuçlarını zarafetle kabul ettiğini söylemeliyim ama IVI'da aniden ortadan kaybolmasıyla ilgili sorular var ve o artık sizin de aileniz ve onu korumamız gerekiyor."

"Onu kimden koruyacaksın?"

Yine tereddüt var. Sonra nihayet konuşuyor. Ve sözleri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Mahkeme."

"Ne yaptı, Santiago?" Ben zorladım. "Az önce gitti ve sen hiç söylemedin."

Alnı kırıışmış ve yemin ederim gözlerindeki acıyı görebiliyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Anlat bana."

"Ben seni seçtim. Onun yerine seni seçtim, Ivy. Ailemizi seçtim." "Ne?"

"Benimle gelir misin?"

İsteksiz olsam da başımı sallıyorum. Çünkü bana ya da bir başkasına ne yapmış olursa olsun, onu Mahkeme'nin önünde durduğum yerde görmek istemiyorum.

M Santiago ile yaptığım konuşma kafamı her zamankinden daha çok karıştırdı. Neden kız kardeşi ve benim aramda bir seçim yapmak zorundaydı? O ne yaptı ki?

Ama bir parçam da onun söyledikleriyle ısındı. O beni seçti.

O *bizim* ailemizi seçti.

Cumartesi sabahı, New York'taki bir butikten bir kutu geliyor ve o akşamın ilerleyen saatlerinde, derin zümrüt rengi, yere kadar uzanan saten bir elbise giyiyorum ve aşağıya baktığımda karnımın en küçük şişliğini görebiliyorum. Bilmeyen biri için tanınmaz olacağından eminim ama ben görüyorum. Kumaşın her kıvrımında kendini gösterme şekli bu ve Santiago'nun yüzüne baktığımda, gözlerinin tam olarak aynı yere odaklandığını gördüğümde, bu elbiseyi seçmesinin nedeninin bu olduğundan eminim.

Gururunu belli ederek başını sallıyor ve bir elini başımın arkasına dolayarak beni kendine çekiyor, sarılıyor, öpüyor. Ama geri çekildiğinde, kaşlarının arasındaki kırıışıklıkta da endişeyi görüyorum.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Vay canına, gerçekten de öyle," diyor Eva. Mutfaktan çıkarken kolunun altındaki dev bir küvetten ağzına bir avuç patlamış mısır tıktırıyor. Ayrıca yalınayak ve parlak sarı pijamalar giyiyor ve burada ne kadar rahat hissettiğini fark ediyorum. Ne kadar evinde.

Santiago saatini kontrol ediyor. "Yemek yemedin mi?"

"O bir saat önceydi. Buna atıştırma deniyor." Atıştırma kelimesini onun için yavaşça söylemeye özen gösteriyor.

"Eva," dedim.

"Ayrıca, bugün film gecesi," diye devam ediyor. "Film gecesi mi?" Ben soruyorum.

"Marco odama bir televizyon kurdu."

"Ne yaptı?" Bu Santiago.

"Ve bana Netflix girişini verdi." Omuz silkiyor ve arkasını dönüyor. "Siz sıkıcı yemeğinizde iyi eğlenceler."

"Marco ile konuşmam gerekecek. Yatak odasında televizyon olmamalı."

"Neden olmasın? O daha çocuk." "Emin değilim-"

Elimi omzuna koydum. "Annemin kilo almasın diye ona kahvaltı vermediğini biliyor musun?"

Kafası karışmış gibi bana bakıyor. "O ne? Kız çok sıksa."

"Diyorum ki, zaten üzerinde çok fazla kısıtlama var, o yüzden bırakın kendi haline."

"İyi. Şimdilik. Ama hala Marco ile konuşuyorum. Gel . Geç kalacağız."

"Sen bilirsin," diyorum ve beni dışarı çıkarmasına izin veriyorum. Tekrar Aston Martin'e biniyoruz, ama Santiago'nun bakışlarını dikiz aynasında takip ettiğimde iki adamın bizi araziden çıkarken takip ettiğini görüyorum.

"Ek güvenlik," diyor Santiago. "bir şey yok." "Onu bulursanız Abel'e ne yapacaksınız?"

"Onu bulduğumda."

"Tamam. Onu bulduğunuzda. Ne yapacaksınız?"

Hızlıca bana bakıyor, sonra vites hız limitinin iki katı hızla giderken yola geri dönüyor. "Endişelenmene gerek yok."

"Bunun senin için standart bir cevap olduğunun farkında mısın?" "Ne?"

"Bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Mercedes hakkında değil. Ne babam ne Hazel ne de şimdi Abel hakkında. O hâlâ benim kardeşim, Santiago."

"Üvey kardeş."

"Cezalandırılmaması gerektiğini söylemiyorum ama..." O adamların beni tuttukları evde gördüğüm kanlı sahneyi hatırlayarak sözümü kesiyorum.

"Yasadışı bir şey yapmanı istemiyorum... Bilmiyorum..."

Bana bakıyor, kaşları havada.

"Üvey kardeş bile olsa, o hala ." "Sana onun yaptıklarını hatırlatmama gerek var mı?"

Yolculuğun geri kalanında sessizlik içinde ilerlerken camdan dışarı bakıyorum ve şehrin görünmesini izliyorum. IVI'ye vardığımızda, insan sayısının geçen seferkinin yarısı kadar olduğunu görebiliyorum, ancak içeceklerin servis edildiği avluya girdiğimizde tüm gözlerin bize döndüğüne yemin edebilirim ve erkekler ve kadınlar küçük gruplar halinde toplanıp konuşuyor ve içiyorlar.

Santiago tereddütlerimi hissetmiş olmalı ki belime bir daire çiziyor. Elbise dekolte ve onun sıcak elini üzerimde hissetmek güven verici. Ona biraz daha yaklaşıyorum.

"Santiago, uzun oldu," diyor tanımadığım yaşlı bir adam ve Santiago'nun sırtını sıvazlıyor.

"Jonathan!" Santiago gülümsüyor -gerçek bir gülümseme- ama hemen kendini kontrol ediyor. "Uzun zaman oldu, çünkü bir yılığına Avrupa'ya kaçıp senden çok genç bir güzelin peşine düştün." El sıkışırlar.

"Tamamen çok genç ama çabaya değer." Göz kırıyor. "Ve Avrupa güzeldi."

"Seni gördüğüme sevindim. Aslında bu akşam burada olacağınızı biliyordum." "Yemek için burada değilim ama yeni gelininizin onunla tanışmak isterim diye düşündüm." Geniş bir gülümsemeyle bana döndü. "Bu güzel Ivy olmalı. Canım, bu adamın kalbini yerinden oynatmayı başaran kadınla tanışmak büyük bir zevk."

Bu sözler beni şaşırtıyor ve Santiago da boğazını temizleyip elini sırtıma koyarken beni şaşırttığını biliyorum.

"Ben Jonathan Price, ister inanın ister inanmayın, kocanızın vaftiz babasıyım. Onu küçüklüğünden beri tanırım." Elini diz hizasına getirecek şekilde eğildi, sonra aynı eli avuç içi yukarı bakacak şekilde bana uzattı.

Elimi içine sokuyorum. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Price." "Jonathan, lütfen," diyor ve elimi iki elinin arasına alıyor.

"Jonathan," diye tekrarlıyorum, gülümseyerek, yaşlı adamdan hoşlanarak. "Sen Santiago'nun vaftiz babası mısın?"

Başını sallıyor. "Babası ve ben çok eskiden tanıştık. Ona ve Leandro'ya olanlar utanç verici." Yüz ifadesi kararıyor.

"Eminim Ivy bütün bunları duymak istemiyordur," diye araya giriyor Santiago.

Jonathan elimi bırakıyor ve Santiago'ya dönüyor. "Elbette. Kız kardeşini az önce içeride Lawson Montgomery'nin kolunda gördüm?" diye soruyor son kısmı, kaşları havada.

"İçeride mi dediniz?"

"Onu özleyemem. Mercedes'i asla özleyemem." Tanıdık gelen ama tam olarak çıkaramadığım bir adam bize doğru yürüyor, yüz ifadesi ciddi. Neredeyse yanımıza gelene ve gözleri karnıma düşene kadar kim olduğunu anlamıyorum. Mahkeme Konsey Üyelerinden biri. "Seninle tanıştığımıza memnun oldum, Ivy. Santiago, seninle başka zaman görüşürüz," diyor Jonathan ve adama doğru yürümek için dönüyor.

Kalbim küt küt atıyor.

"Rahatla," diyor Santiago. Endişemi hissetmiş olmalı ki beni daha önce hiç girmedığım bir yemek odasının açık Fransız kapılarına doğru götürüyor. Çok güzel, duvarlar, ağır perdeler ve koltuklar kırmızının çeşitli tonlarında. Tavan bile güzel bir kristal avizenin etrafında toplanan ipeksi kırmızı bir kumaşla örtülü.

"Vay canına," diyorum, kendimi tutamayarak. Cemiyet'in de üyeleri gibi derin bir cebi var ve bunun büyük bir kısmının kocamın rakamlar, piyasalar ve benim anlamaya bile çalışmadığım şeyler konusundaki becerilerinden kaynaklandığını biliyorum.

Bir garson elinde yeni bir viski şişesiyle gelir ve Santiago'ya gösterir. Santiago şişeye bakar, başıyla onaylar ve şişenin açılıp bir kadeh doldurulmasını izler.

"Hanımefendi için mi?" diye soruyor garson.

Neredeyse gözlerimi devirecektim. Santiago cevabımı almak için bana dönüyor. "Su iyidir," diyorum.

"Onu duydun," diyor Santiago ona, adam orada dikilip Santiago'nun cevap vermesini beklemeye devam edince. Birkaç dakika sonra elimde çok süslü bir flüt su var.

Daha yudum almıştım ki odanın diğer tarafından Mercedes'in kahkahasını duyuyorum. Santiago onu çoktan fark etmişti ve onun da bizi gördüğünü anlıyorum. Yine de etrafını saran yarım düzine insana ve yanındaki adama bir hikâye anlatmaktan geri kalmıyor. Adam tanıdık geliyor ama ben de çıkaramıyorum. Uzun boylu, geniş omuzlu duruşu ve hükmedici varlığı.

Yakınlaştığımızda ve sesini duyduğumda kim olduğunu anlıyorum.

Duruyorum ve müzik ile Mercedes'in etrafını saran gruptan yükselen kahkahalar için minnettarım çünkü yüzümdeki kanın çekildiğini ve vücudumun soğuduğunu hissederken bir tür boğulma sesi çıkarıyorum.

Santiago'ya dönüp başımı sallıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki duyabileceğinden eminim. "Lütfen."

Sanki kaçacağımı hissetmiş gibi bir elini enseme doluyor ve beni kendine çekiyor, bize bakan biri yanağımı öptüğünü sanabilir ama öpmüyor. Bana fısıldıyor.

"Yargıç benim arkadaşım. Ona alışman gerekecek."

"O... Yapamam."

"Ondan seni almasını ben istedim, Ivy. Eğer bana bir şey olursa, ne yapacağımı biliyordu."

"Ne?" Ona bakmak için geri çekilerek soruyorum.

"Nasıl?" "Bu bir Ayin."

Ayin. Tanrım. Buraya her adım attığımda zamanda geriye gidiyoruz sanki. Ayin, bir Hane Reisi'nin, eğer reşit olan tek erkekse, yokluğunda veya ölümünde ya da bir şekilde iş göremez hale gelmesi durumunda sorumluluğunu bir başkasına devretmesidir.

"Judge'a hayatım pahasına güveniyorum. Ben de seninkini ona emanet ettim." "Seni öldürmeye çalıştığımı düşündüğün zaman."

"Sana zarar verdi mi, Ivy?"

"Beni bir mahzende tuttu. Beni tuttu-" "Sana zarar verdi mi?" diye tekrar soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Eğer o gece devreye girmeseydi, o günleri bir mahkeme hücresinde geçirecektin ve inan bana, bu çok daha kötü olurdu."

"Ne yani? Ona teşekkür mü etmeliyim?" Geri çekilmeye çalışıyorum ama kolumu yakalıyor.

"Saygılı olmalısın," diyor ve ortamın sessizleştiğini fark ediyorum. Santiago gülümsüyor ve beni tekrar kendine çekiyor. "Ve sen de uslu duracaksın." *Vasiyetten* sonra bir duraklama oluyor.

"Vay, vay," diyor Mercedes, yüzünde geniş bir sırıtişla yaklaşıyor, elinde içki, gözleri benimkine dönmeden önce anında mideme iniyor. Beni küçümsediği ya da benden tiksindiği o kadar belli ki, Santiago'nun bunu görmesi gerektiğinden eminim.

Yargıç'ın eli dirseğinde, gözleri üzerimde. Onu tanıdığımı biliyor olmalı.

"Santi," diyor Mercedes. "İkinizi dışarıda birlikte görmek çok güzel, küçük bir aile oluşuyor." Kadehinde kalanı yutuyor, garsonun tepsisine bırakıyor, dolu bir flüt alıyor ve dudaklarına götürüyor.

"Sakin ol," diyor Yargıç ona, ama ben duyuyorum ve acaba onu da mı mahzende tutuyor diye merak ediyorum, çünkü ona sinirli bir bakış atıyor ama bir yudum bile içmiyor.

Bardağını.

Başını sallıyor. Ben de dinamiği anlamaya çalışıyorum. Elbette Santiago onu her ne yaptıysa ona göndermezdi. Bahsettiği sonuçlar Yargıç'ın başına gelmezdi.

Tam o sırada yanımıza başka bir adam geldi. Onu tanımıyorum ama Santiago'ya bir şeyler fısıldıyor. Santiago başını salladı ve bize döndü.

"Siz hanımlar beş dakika boyunca uslu durabilecek misiniz?"

Tam hayır diyecektim ki Mercedes ışınladı ve elimi tutmaya geldi. Tırnakları avucuma batıyor. "Bizim için endişelenme. Biz yetişiriz." Ben daha tek kelime edemeden dönüp bizi özel bir oturma alanına götürüyor. Pelüş kadife koltuklara oturuyoruz. "Gösteriyorsun."

"Pek sayılmaz."

"Seni tebrik edeyim mi?" "Ne istiyorsun, Mercedes?" "Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Tuvaleti kullanmam gerek." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama elini kalçama koyup tırnaklarını batırıyor ve biri onu selamlamak için yanımdan geçerken gülümsüyor.

"Kendini beğenmiş gibi bakma. Savaşı kazanmadın," diyor.

"Sen neden bahsediyorsun? Her savaş senin kafanın içinde."

"Masum Ivy. Tatlı, değerli Ivy. Bu savaş sana gidiyor, bunu sana verecek kadar zarifim, ama sonunda ben kazanacağım. Göreceksin."

"Cidden, Mercedes, hayal görüyorsun." Kolunu ittim ve ayağa kalktım. O konuşmadan önce iki adım kadar uzaklaştım.

"Dokuz ay içinde hak ettiğim yere geri döneceğim."

Ona dönüyorum, seçtiği kelimeler beni durduruyor. "Ne dedin sen?"

"Ya da sekiz ay, sanırım?" İçkisinden bir yudum aldı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Ne düşünmüştün? Ailemi benden çalabileceğini mi?"

"Ben bir şey çalmıyorum. Kardeşin bir seçim yaptı. Beni seçti."

Duraklıyor, başını yana eğiyor. Sonra gülüyor. "Aman Tanrım! Buna inanamıyorum."

Çekip gitmeliyim. Yapmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum.

"Ona aşıksın. Ona cidden aşıksın." "I-"

"Zavallı, aptal Ivy," diyor, yaklaşıp saçımın bir tutamını işaret parmağının etrafında döndürerek. "O seni sevmiyor. Seni asla sevemez. Babanın ona yaptıklarından sonra olmaz. Bize yaptıklarından sonra."

Boğazım o kadar kuru ki konuşamıyorum. Gülümsemesi kayboluyor ve gözlerinin altında daha önce görmediğim halkaları görüyorum.

"Küçük zaferinizin tadını çıkarın. Şimdilik. Ama onun için ne olduğunu unutma. Sana ne için ihtiyacı olduğunu. Ona varisini verdiğinde, Ivy'ye güle güle diyeceksin."

Ivy eve dönüş yolculuğu boyunca sessiz, kollarını kavuşturmuş pencereden dışarı bakıyor. Mercedes'le karşılaştığından beri tek kelime konuşmadı. Uzaktan izlediğim bir konuşma, Yargıç baktı.

Bunun olmasını planlamamıştım ama Mercedes'in ne kadar ilerlediğini görmek için iyi bir test oldu. Onlar hayatımdaki en önemli iki kadın ve ortak bir zemin bulmalarını isterdim. Ancak şu ana kadar buldukları tek şey birbirlerine karşı daha derin bir kızgınlık gibi görünüyor. Mercedes'in ona ne söylediğini bilmiyorum ama onu kolundan tutup götürürken Yargıç'ın yüzündeki ifadeyi görmemek mümkün değildi. Her ne yaptıysa cezasını çekecekti.

Güvenlik bizi Malikâne'nin kapısına kadar takip ediyor ve ben park ederken Marco Ivy'nin kapısını açıyor. Anahtarları ona veriyorum ve elimi Ivy'nin beline koyduğumda duraksayıp bana bakıyor. Gözleri sert ve çelişkili. Ve onu anlamaya çalışmanın yorucu olduğunu fark ediyorum.

"Hadi içeri girelim," diye mırıldandım.

Öne doğru dönüyor, sessizce ön kapıdan geçip merdivenlerden yukarı çıkarken ben de onun peşinden gidiyorum. Odama ulaştığımızda, banyoya girip kapıyı arkasından çarparak kapatmadan önce dolaptan bir gecelik almak için ayrıldı.

Ellerimi ceplerime sokarak onu bekliyorum. Beş dakika geçti. Sonra on. Ve lanet olası sabrımı kaybediyorum. Bu duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Hamilelik kitabında ruh hali değişimlerinin beklenen bir şey olduğu yazıyordu,

ama onu rahatlatmaya çalışıyordum ve şu ana kadar çabalarım boşa gitmiş gibi görünüyor.

Sonunda odaya döndüğünde, bana bakmadan doğruca yatağa doğru yürüyor ve yorganı üzerine çekerek yatağa tırmanıyor.

"Neden huysuz bir çocuk gibi davrandığını açıklamak ister misin?" Talep ediyorum.

"Bu çok zengin." Bana ters ters bakıyor. "Senden geliyor. Neden gidip ofisine kapanmıyorsun, ya da her ne yapıyorsan. Benimle aynı yatakta bile uyumayacaksan burada oturmanın bir anlamı yok. Seni temin ederim ki sen başımızda dikilmeden çocuğun gayet iyi olacak."

"Çocuğumuz," diye düzeltiyorum çünkü aklıma gelen tek şey bu. Bu konuda her zaman kararlıydı, şimdi neden aksini hatırlatmakta ısrarcı olduğunu anlamıyorum.

"Ben sadece bir taşıyıcıyım, unuttun mu?" Isırarak söylüyor. "Ev sahibin."

"Lanet olsun." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve öfkemi dizginlemeye çalışarak arkamı dönüyorum. "Benden ne istediğini bilmiyorum, Ivy. Deniyorum. Bunu göremiyor musun?"

Cevap vermiyor ve burnunu çektiğini duyuyorum ama şu anda ona bakamıyorum. Onun tiksintisini, nefretini görmeye dayanamıyorum. Ne zaman gerçekten ilerleme kaydettiğimizi düşünsem, başka bir karmaşa kendini gösteriyor.

Arkama bakmadan kapıya doğru ilerliyorum, konuşurken sesim ciddi.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa ben ofisimde olacağım."

Mçalan telefon beni kendime getiriyor ve gözümü kırptığımda masamdaki sandalyede uyuyakalmış olduğumu fark ediyorum. Hızlı bir

Duvardaki saate baktığımda saatin gece yarısını biraz geçtiğini görüyorum. Genelde bu saatlerde tamamen uyanık olurum, ama Ivy'nin saatlerini tuttuğumdan, onu izlediğimden beri, yatağın karşısındaki sandalyede bir seferde sadece birkaç saat uyuyabiliyorum. Onun yanında uyumak için kontrolü kaybetmekten çok korkuyorum ama ondan uzak kalmak da istemiyorum.

Bu gece, bedenim benim yerime karar verdi ve kendimi uyandırmakta zorlanıyorum.

Sessizliğe gömülmüş olan telefonuma uzanıp ekranı kontrol ediyorum. Yargıç'tan gelen iki cevapsız arama ve bana bir şey bulduğunu söyleyen bir kısa mesaj var.

Benim sorunlarımla ilgili her şeyi araştırmak için bu kadar geç saatlere kadar ayakta olmasını garip buluyorum. Ama Mercedes'in bu akşam evine döndüklerinde ona cehennemi yaşatmış olabileceğine dair bir fikrim var. Belki de dikkatinin dağılmasına ihtiyacı vardı.

Masamdaki viski şişesine uzanıyorum ve boğazımdaki kuruluğu yatıştırmak için uzun bir yudum alıyorum. Yargıç'ın aramasına geri döndüğümde, ilk zil sesinde cevap veriyor.

"Merhaba."

Sesi biraz sarhoş gibi, ki bu onun yapacağı bir şey değil.

"Kız kardeşim size çok fazla zorluk çıkarmıyor, değil mi?"

Uzun bir iç çekiş yeterli bir cevaptır, ama her zaman yaptığı gibi soğukkanlılıkla cevap verir. "Halledemeyeceğim bir şey değil."

"Görünüşe göre ikimizin de gecesini tatsızlaştırmak için iyi bir iş çıkarmış." Boynumu uzatıyorum.

"Şey, bunun için üzgünüm," diye yanıtlıyor. "Kendine daha iyi davranacağını düşünmüştüm. Uyarıldı ve eşinizi üzdüğü için cezalandırıldı."

"Ama bu yüzden aramadın," diye girişimde bulundum.

"Hayır, kadınların sürekli değişen mizaçlarını tartışmak için aramadım," diye kıkırdıyor. "Gönderdiğiniz dosyaları inceliyor ve Mahkeme'nin bazı yasal kayıtlarına erişiyordum."

Bu bilgi beni daha dik oturttu. Yargıç'ın mesleği ona Mahkeme'nin yasal kayıtlarına erişim hakkı veriyor. Benim sahip olmadığım bir şey.

"Ne buldun?"

"Bana gönderdiğiniz dosyalardaki bazı isimlerin aforoz edilmiş üyelere ait olması tuhafıma gitti, ben de bu ipuçlarını takip ettim. Cemiyet'in çoğunun bildiği kadarıyla, şu ya da bu nedenle hain olarak görülmüşler ve görevden alındıklarında kimse gözünü kırpmamış. Ama ortak bir nokta vardı."

"Neydi o?" diye sordum.

"Onların isimlerini Mahkeme'ye ilk getiren Eli'ydi. Çok fazla ayrıntı yok, ancak bunlarla bağlantılı mali tablolarda bulduğu bazı kırmızı bayraklarla ilgili notlar var. Onlarla bağlantılı bir

ve oğlu Abel'in, gönüllü olduğu bir pozisyon olan soruşturma için ona yardım ettiği kaydedildi."

"Tabii ki yaptı," diye mırıldandım. "Kendini önemli hissetmek için herhangi bir bahane. O üyelerin Eli ve Abel tarafından tuzağa düşürüldüğünden mi şüpheleniyorsun?"

"Bilmiyorum. Erişebildiğim dosyalarda tam notlar yoktu, ki bu Mahkeme'de yaygındır. Bu duvarlar arasında yaşananlar genellikle korunur, ancak tekrar gündeme gelmesi durumunda referans olması için en azından bazı notları olacaktır. O grubun üyelerinin sessizce gittiğine inanmakta güçlük çekiyorum. Mahkeme'nin patlamayla ilgili olası bir bağlantıyı araştırıp araştırmadığını merak ediyorum. Araştırmamış olmaları garip olurdu."

Bana söylediği şey mantıklı. Normal bir insan da aynı mantıksal sonuca varabilir, ama kafama şüphe sokmasına içerlemeden edemiyorum.

"Ya da Eli ve Abel'in kendilerine ait nedenlerle onlara tuzak kurmuş olmaları da mümkün." "Bu da mümkün," diye tereddütle kabul etti Yargıç.

"İkna olmuş gibi görünmüyorsun."

"Bence bu üyeler tuzağa düşürülmüş olsalardı, tekrar içeri girmeye ve masumiyetlerini kanıtlamaya çalışırlardı. Eli'nin hepsine karşı Mahkeme'nin onları aforoz etmesine yetecek kadar sağlam ne tür bir kanıt üretmiş olabileceğini bilmiyorum. Her ne öne sürdüyse, konumu ve hiyerarşideki otoriteleri göz önüne alındığında çok ikna edici olması gerekirdi."

"Sanırım ona kendim sormam gerekecek," diye açıklıyorum.

Ceketimi almak ve beni hastaneye götürmesi için bir koruma bulmak üzere ayağa kalktım bile.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Yargıç. "Size isim listesini içeren güvenli bir e-posta göndereceğim."

Eli, hemşire dik oturmasına yardım ederken yarı sersemlemiş bir halde bana göz kırpmıyor. "Gecenin bir yarısı burada ne yapıyorsun?" vıraklar. "Ivy'ye bir şey mi oldu? Deliriyordum.

Burada hiçbir bilgi olmadan oturuyorum ve muhafızlar bana onu bulup bulmadığınızı bile söylemiyor-"

"Al, bir yudum su iç." Hemşire onun için bardağı kaldırıyor. "Boğazın bu kadar kuru olmadığında konuşabilirsin."

Ona bakmadan önce bu kadarına izin veriyorum. "Artık gidebilirsin. Biraz yalnız kalmamız gerek."

Tartışmıyor. Bir toplum hemşiresi olarak benim kim olduğumu biliyor. Bu hastanede personel, Egemen Oğul'un otoritesini sorgulamaz.

Kapıyı arkasından kapatarak sessizce uzaklaşıyor ve ben de Eli'nin yatağının yanına oturuyorum. Kafası karışık ve endişeli görünüyor ve uyumasına yardımcı olmak için verdikleri şeyin kısmen suçlu olduğundan şüpheleniyorum. Ama gerekecek çünkü ben gitmek üzere değilim.

"Ivy iyi mi?" diye tekrar soruyor, çaresizlik sesini renklendiriyor. "Umursuyormuş gibi görünmene şaşırdım," diye cevaplıyorum soğuk bir şekilde.

"Tabii ki umurumda. O benim kızım."

"Yine de, onun için tam olarak ne yaptınız?" Talep ediyorum. "Çocuklarınızdan herhangi biri için ne yaptınız? Onları, kendi kanından ve canından çok itibarını düşünen bir annenin bakımına bıraktın. Ivy'nin hak ettiği tedaviyi aramak yerine hayatı boyunca bir hastalıktan muzdarip olmasına izin verdiniz. Karınızın, olan bir çocuk olan Eva'nın yiyeceklerini kısıtlamasına izin verdiniz. Ve siz de

Habil'in kardeşlerine ve Tanrı bilir daha kaç kişiye korku salma gücü-"

"Yeter." Eli'nin çenesi titriyor ve yüzü kırmızıyla beneklenirken ağzından tükürükler saçılıyor. "Buraya gelip bana nasıl bir baba olduğumu söyleyemezsin."

"Ben de tam olarak bunu yapacağım." Ona ters ters baktım. "Kiminle konuştuğunu unuttun mu?"

"Senin kim çok iyi biliyorum," diyor sesi alçalarak. "Ben de tam olarak kim olduğumu biliyorum. Demek istediğim, eksikliklerimi göstermene ihtiyacım yok. Bu hastane odasının hapisane hücresinde oturup kendi kendime bunları düşünecek çok zamanım oldu."

Sözleri beni şaşırtıyor ve yüzünü incelediğimde gördüğüm tek şey samimiyet. Bana kızgın değil. Kendisine kızgın. Ya da en azından benim inanmamı istediği şey bu. Ama bu numaraya daha önce de kanmıştım, değil mi?

"Buraya senin babalık kusurlarını konuşmaya gelmedim." Tavrımı değiştiriyorum. "Buraya cevaplar için geldim ve onlar olmadan buradan ayrılmayacağım."

"Ne cevapları?" Sanki gerçekten bilmiyormuş gibi yüzüme bakıyor.

Kalp krizinin beynine de zarar verip vermediğini merak etmeye başladım. Neden burada olduğumu biliyor olmalı. Bu kadar kolay vazgeçirilebilecek kadar aptal olduğumu düşünmemeli.

"Kendi kendini yansıtmada konusunda söylediklerin doğruysa, başlamadan önce bilmen gereken bir şey var," diyorum ona. "Ivy ile evlendim, bu da ona istediğimi yapabileceğim anlamına geliyor. Ve eğer bu sizi motive etmek için yeterli değilse, Eva'nın vesayetini de üstlendiğimi bilmenizde fayda olduğunu düşünüyorum. O benim evimde. Benim kontrolüm altında. Bana yalan söylemeyi düşünmeden önce bunu dikkatlice düşünmeni istiyorum."

"Sende de mi Eva var?" Yutkunuyor, gözlerinden dehşet akıyor. "Her ne yaptığımı düşünüyorsan, Santiago-"

"Bana Abel ile birlikte IVI'dan aforoz edilmesinde parmağınız olan sektörden bahsedin."

"Sektör mü?" diye tekrarlıyor, kafası karışmış bir halde. "Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Soruları ben soruyorum Eli. Hatırlatmak istersen sana verebileceğim bir isim listesi var. Mahkeme'nin dosyalarında notlar var. Bir tarihçe. Bunu inkâr edemezsin."

İç çekiyor, başını sallıyor. "İnkâr etmiyorum. Sadece bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Ama bilmek istersen sana söylerim."

"Bekliyorum." Arkama yaslanıp onu dikkatle izliyorum, yüzünde herhangi bir sahtekârlık belirtisi olup olmadığını araştırıyorum.

"Karanlık işlere karışmışlar. Topluluğun bilmediği bir şey. Ben de tesadüfen öğrendim. Adlarına açılmış banka hesaplarına erişimim vardı. Üyelerden birinin eşi benden muhasebe işlerini yapmamı istedi. Kocasının faaliyetlerinden haberdar değildi. Diğer hesaplar normal aylık mevduatları eklediğim hesaplardı. İlk hesaba bakmaya başladığımda bir şey dikkatimi çekti. Bir offshore banka hesabından gelen ve Toplum gelirlerinde belirtilmeyen bir başka aylık mevduat daha vardı. Biraz daha araştırınca, bu ödemeleri alan tek kişinin o olmadığını fark ettim. Araştıracak çok şey vardı ve ben sadece bir kişiydim, bu yüzden Abel'in bana yardım etmeye başlamasını sağladım. Bir süre sonra, IVI ile bağlantılı olmayan gelirleri barındıran bütün bir sektörü ortaya çıkarmaya başladık. Bunlar önde gelen üyelerdi ve nesiller boyu Cemiyet içinde yer almışlardı. Şok olmuştum ve hala inanamıyordum çünkü gerçekten de izlerini çok iyi gizlememişlerdi. Ama daha fazla kanıt ihtiyacım olduğunu biliyordum."

"Yani, Abel'i araştırması için mi gönderdin?"

"Evet," diye itiraf ediyor. "Bu tür şeylerde iyidir ve işe yaradığını kanıtlamak istedi. Bunun iyi bir fırsat olduğunu düşündüm. Ve onların arka kapı ilişkileriyle ilgili çok sayıda bilgiyi ortaya çıkardı. Tüm kanıtları Mahkeme'ye götürdük ve onlar da tek seçeneğin onları aforoz etmek olduğunu düşündüler."

"Bu kadar kolay olamazdı," diyorum.

"Şey, hayır," diye kabul ediyor. "İntikam almaya çalışabilecekleri konusunda bir fikir birliği vardı ama Konsey Üyeleri'nin onları yakından izleyen adamları var."

Bana bir şekilde patlamaya karışmış olabileceklerini söylemesini bekliyorum. Şimdi bu tohumu zihnime ekmesi ve dikkatleri kendisinden uzaklaştırması için mükemmel bir zaman olabilirdi. Ama Eli bundan bahsetmiyor, ki bunu tuhaf buluyorum.

"IVI'ya zarar vermek için herhangi bir girişimde bulundular mı?" Ben soruyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, size söyleyemem," diyor. "Mahkeme ile ilk görüşmeler yapıldıktan sonra ben devre dışı bırakıldım. Konumum göz önüne alındığında, konuya daha fazla dahil edilemeyecek kadar önemsiz görüldüm. Konunun ele alındığına dair güvence verdiler ve dikkatlerini çektiğim için beni cömertçe ödüllendirdiler, hepsi bu kadar."

"Anlıyorum."

Bir çıkmaz sokağa daha girdiğimi düşünürken çenem sertleşiyor. Eli'ye şüphesiz inanmasam da, bana söyledikleri mantıklı geliyor. Mahkeme onu bu meseleye gereğinden fazla dâhil etmezdi.

"Örgüt içinde bazı düşmanlar edinmişsiniz gibi görünüyor," diye belirtiyorum. "Belki de söylemeden ima etmeye çalıştığınız şey, sizi zehirleyen onlardan biri olduğudur?"

"Beni zehirledin mi?" Dudakları sert bir çizgiye dönüşüyor ve bir şey gelmeden önce inanamayarak başını sallıyor. "Bana zehirlendiğimi mi söylüyorsun?"

"Evet. Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Kan tahlilleriniz o."

Bu bilginin kafasına iyice yerleşmesi için ona biraz zaman tanıyorum ve Bunu yaparken bir tür sessiz sonuca vardığını fark ediyorum. Önce kızgın görünüyor, sonra kafası karışıyor ve sonra... inciniyor.

"Kim olduğunu , değil mi?"

Başını iki yana sallar. "Ben... hayır, kesin olarak bilmiyorum."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Eli. Gözlerindeki ıstırapı gördüm. Sana yakın biri olduğunu düşünüyorsun. Hatta belki de kendi oğlun."

"Hayır," diye açıkladı. "Buna inanmıyorum."

"Bunu düşünmek zor olmaz." Bir sonraki darbeyi indirirken onu inceliyorum. "Beni de zehirledi."

"Ne?" Gözleri benimkilere kayıyor ve ıstırapı korkuya dönüşüyor.

Eli bunun ne anlama geldiğini anlıyor. Ona söylememe bile gerek yok. Ama söyleyeceğim.

"Ayrıca karımı kaçırdı ve bebeğimizi aldirmaya çalıştı. Biz konuşurken yüzlerce kiralık sosyete adamı sokaklarda onu arıyor. Bu dünyadaki zamanı sona ermek üzere Eli."

"Hayır." Yalvarırcasına bana bakıyor. "Lütfen, onunla konuşmama izin verin. Bunu düzeltmek için yapabileceğim bir şey olmalı-"

"İtiraf et," diye önerdim. "Ve belki de hayatıma kastettiğine dair kanıtları Mahkeme'ye sunmamayı düşünürüm."

"Henüz yapmadın mı?" Yüzüme bakıyor, oğluna duyduğu sevgi az önce söylediğim her şeyi aptalca gölgede bırakıyor.

"Hayır, henüz yapmadım. Ama hala zaman var."

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sorar. "Neyi itiraf edeyim?"

"Tüm o dosyalar neden eski karınızın evindeydi? Benimle ve IVI'nın diğer üyeleriyle ilgili dosyalar. Patlamada ölen tüm üyeler..."

Yüzündeki şaşkınlığın gerçek olduğuna inanmak istiyorum. Sahte olamayacağına. Ama aynı zamanda beni kızdırıyor çünkü biliyor olması gerektiğinden eminim.

"Ben... Ben bilmiyorum. Hazel'den beri o eve gitmedim bile..." Az önce neyi itiraf ettiğini anladığında yüz hatlarını panik kaplar. Onun kaçmasına yardım etmişti.

"Yani bana bunu Habil'in yaptığını mı söylüyorsunuz?"

"Hayır." Ellerini yatağın parmaklıklarına kenetlemiş, çökmüş bedenini daha da dikleştirmeye çalışıyor. "Gerçekliği kendi paranoyana uydurmak için çarpıtıyorsun."

"Öyle miyim?" İğneleyici bir şekilde gülüyorum. "Patlama gecesi beni arayanın sen olduğunu hatırlatırsam gerçeği çarpıtmış olur muyum? İçeri giremeyecek kadar hasta olduğunu söylemiştin. Leandro ve ben bu yüzden babamızla birlikte oraya gittik. İkisini de bu yüzden kaybettim. Çünkü sana yardım edeceğime güvenerek bir telefon görüşmesiyle bu olaylar zincirini başlattın."

Bunu yaparken sesim yükselmeye devam ediyor, hastane önlüğünü kavrarken ona doğru yaklaşıyor, gerçeği haykırırken yüzümü ona doğru indiriyorum.

"Beni güvenilir bir dost ve danışman olduğuna inandırdın. Ama bana ihanet eden sendin."

Farkına varır ve inkâr edercesine başını sallar. "Hayır, Santiago. Her şeyi yanlış anladın. O gece hastaydım. Kontrolsüzce kusuyordum. İnan bana, eğer bu gerçeği düşünmediğimi sanıyorsan... seni oraya gönderdiğimi ve olanları... ben ve kendi oğlum olabilirdik. Olaydan bu yana her gün bunu düşündüm. Bunu düşünmeyi hiç bırakmadım."

Ellerim gömleğinden ayrılıyor ve hak etmediği halde ona kendini savunma fırsatı verdiğim için kendime kızarak geri çekiliyorum. Bir zamanlar onu bir baba olarak görürdüm. Örnek alacağım biri. Hayran olduğum biri. Şimdiyse, adında bir gram bile onur olmayan bir adamın buruşuk kabuğuna dönüşmüş durumda.

Kapıya doğru ilerlerken ona "Günlerin sayılı Eli," diyorum. "Peki ya oğlun? Onu ölmüş sayabilirsin. Onu bulduğumda, bu dünyada onu kurtarabilecek kimse olmayacak."

I Mercedes'in sözlerini aklımdan çıkaramıyorum. Yüzünü, içindeki nefreti görmeden duramıyorum. Söylediği şey, önerdiği şey, benim de düşündüğüm şeydi. O günden beri aklımın bir köşesinde olan düşünce bu.

Santiago beni bebeğimizi aldırarak olan doktordan kurtardı ve eve getirdi. Ama beni rahatsız eden tek şey bu değil. Bu eve gelmeden önce, De La Rosa kardeşler hayatıma girmeden önce, hiç nefret edildiğimi hissetmemiştim. Ve nefret edilmek, görmezden gelinmekten ya da hatta sevilmemekten farklıdır. Neredeyse elle tutulur, ağırlığı olan bir şey.

Mercedes'in benden nefret etmesi beni rahatsız etmemeli. Bunu biliyorum. Ve bununla yaşayabilirim, ama söylediği şey ve bunun endişelendiğim şeyi nasıl doğruladığı. Bu yeni Santiago, bu daha nazik, daha iyi adam, sevecen koca, bir aldatmaca. Gerçek değil.

Ve o benim içimi gördü.

Santiago De La Rosa'ya aşığım. Kocama aşığım ki normal bir dünyada bu harika bir şey olurdu. Ama bizim dünyamızda bu tehlikeli. Bu bir zayıflık. O da bunu görüyor mu? Görüyor ve beni manipüle etmek için kullanıyor mu? Onun isteklerini kabul edecek, kendi fikri olmadan onlara boyun eğecek itaatkâr bir eşe sahip olmak mı? Onun varisini taşıyan ve doğuran bir eş?

Onun.

"Ivy?" Gözlerimi kırpıştırıp Antonia'ya bakıyorum, o da bana başka bir şey yemek isteyip istemediğimi soruyor.

Tabağıma bakıyorum, yumurtaların hâlâ orada olduğunu görüyorum. Şimdi soğuk. Tostuma dokunulmamış. Yağladığımı hatırlamıyorum ama tek bir lokma bile yemedim.

ısırık.

Ve Santiago masanın başında oturuyor, yorgun gözleri bana kilitlenmiş.

"Hayır, teşekkürler. Sadece bu sabah biraz midem bulanıyor," diye yalan söylüyorum. Gerçi bu yolda ilerlemeye devam edersem gerçek olacağından eminim. "Ben sadece biraz

çay." Artık ılık olan çayımı elime alıyorum ve onu da yudumlamadığımı fark ediyorum. "Sana yeni bir fincan getireyim," diye başladı Antonia ama Santiago elini

Kolunu.

"Hayır."

"Hava soğuk."

"Bizi yalnız

bırak."

"Sadece bir dakika süreceksin, efendim."

Ama bakışlarını onunkilere çeviriyor ve gözlerinde görmesi gereken şey onu aceleyle uzaklaştırıyor.

"Ona karşı daha nazik olmalısın. Tüm çalışanlarına. *Efendim*," diyorum. Çenesinin çizgisi sertleşiyor.

"Onu bu haliyle hak etmiyorsun-"

Yumruğu masaya öyle sert iniyor ki çatal bıçak ve tabak çanağı sarsıyor ve beni zıplatıyor. "Senin içine ne girdi böyle?"

Çay bardağımı yere bıraktım ve ellerimi kucağıma koydum. Titrediklerini görmesini istemiyorum.

"Hâlâ dün geceki kıyafetleri giyiyorsun," diyorum. "Ve?"

"Yatağa hiç gelmedin. En azından bizim ."

Kaşları kalkıyor. "Kendi yatağıma değil de kimin yatağına gideceğimi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum, Santiago. Beni odana taşıdığından beri hiç yanımda uyumadın. Fark etmeyeceğimi mi sandın? Bunu sadece beni susturmak için mi yaptın? Sızlanmayı kes, sanırım daha önce de söylemiştin."

"Tabii ki hayır. Neyin var senin?"

Şaşırılmış görünüyor. Tostumu alıp çırpılmış yumurta koyuyorum ama bir ısırık aldığımda artık sertleşmiş olan tost kırılıyor ve yumurtalar masaya, kucağıma ve yere dökülüyor. "Kahretsin." Tosttan kalanları tabağıma bırakıyorum ve masadaki dağınıklığı toplamaya başlıyorum ama Santiago'nun eli benimkinin üzerine kapanıyor.

"Dur."

Onu itmeye çalışıyorum. "Bırak. Antonia'nın temizlemek zorunda kalmasını istemiyorum."

"Bunun için personeli var."

"Hayır." Sandalyemi geriye itiyorum ve yerdeki dağınıklığı toplamak için elimi onunkinin altından çekiyorum.

"Ivy, dur."

Mercedes'in sözleri aklıma geliyor ve beni incitebilecek güce sahip olmalarından nefret ediyorum. O haklı. Ben ona aşığım. Ve kardeşini benden daha iyi tanıyor. O beni asla sevemez.

"Ivy. Lanet olsun!" Sandalyesi gürültüyle geri çekildi ve arkamdaydı, elleri kollarımdaydı, beni koltuğumdan kaldırdı.

"Durumu daha da kötüleştiriyorsun," diyorum, bir parça tostun üzerine basarken sesim biraz kırılıyor.

"Önemli değil." çeviriyor, ona bakmamı sağlamak için ellerini yüzüme götürüyor. "Ne oldu? Dünle bugün arasında ne haltlar oldu?"

Ona bakıyorum ve duyabildiğim tek şey o. Şu anda neyin önemli olduğunu düşünmek zorundayım. Onu sevip sevmediğim ve onun da beni sevip sevmeyeceği önemli olamaz.

"Bebeği benden alacak mısın?" Açıkça soruyorum, kelimeleri söylerken boğazım düğümleniyor.

"Ne?"

"Öyle misin? Sadece söyle bana. Kaçmayacağım. Ön kapıdan geçemeyeceğimi kendin söyledin." Bunu söylediği zamanı hatırlıyorum. Nasıl da göze çarpmıştı. "Sadece bilmek istiyorum."

Nefes veriyor, iğrenmiş gibi başını sallıyor. Ellerini birini ensesine sarıyor, başını sallıyor, dudakları gergin bir çizgi halinde.

"Sadece bilmek istiyorum. Yani hazırım." İnsan böyle bir şeye hazır olabilir mi?

"Sana böyle mi söyledi? Seni bana düşman eden ne?" Gözlerimi ondan kaçırdığımda, yüzümü tekrar kavrayıp yukarı kaldırıyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına atıyor. Çok yorgunmuş gibi derin bir iç çekiyor. "Hayır, Ivy. Bebeğimizi senden almayacağım. Bu konuyu sonsuza dek kapatabilir miyiz? Bana güvenip bu işin peşini bırakabilir misin? Çünkü her şey buna bağlı. Güven."

Kahvaltaya inmeden önce eski odanın önünden geçtim. Temizlenmişti, artık daha çok bir misafir odasıydı, karanlık paneller hala oradaydı ama açıktı. Yatak yeni birini karşılamak için hazırlanmıştı. Cam kutusundaki maske gitmişti. Düğün gecemizden beri bana taktırdığı tespih en son bıraktığım komodinin üzerinde değil, gitmişti. Kapının önünde durdum ve orada ne kadar zaman geçirdiğimi düşündüm. Beni tekrar içeri koyması, kapıyı kilitlemesi ve beni unutmaması ne kadar kolay olurdu.

Güven.

Ona güvenmemi istiyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerim onunkilere odaklanıyor, sanki benden de aynı şeyi almaya çalışıyormuş gibi gülümsediğinde midemde bir şeyler çırpınıyor ve dün geceyle ilgili başka bir şey hatırlıyorum. Söylediği başka bir şeyi.

Babamın ona yaptıkları yüzünden beni asla sevemeyeceğini söyledi. Ailelerine.

"Babamı görmek istiyorum,"
diyorum. Yüz ifadesi değişiyor.

Karardı.

"Sana güvenmemi istiyorsun ama benim tek yaptığım vermek, senin tek yaptığın ise almak gibi ."

"Bu ne doğru ne de adil, bunu sen de biliyorsun." Sesi daha sert. "Evet, kız kardeşimi kurtardın. Ve bunun için minnettarım. Ben Minnettarım ki biz, sen ve ben birlikte onun vasıllığını üstleneceğiz."

Hiçbir şey söylemiyor.

"Bu doğru, değil mi? Sen ve ben birlikte vesayet altında olacağız. Sadece senin değil."

"Hayır, sadece ben değil. Bu doğru. Bana inanmanız için evrakları görmek ister misiniz?" Sözleri kırılmış.

Başımı salladım. "Hazel konusunu anlıyorum. Onun için ve hatta belki de senin için onun yerini Toplumdan gizli tutmanın tehlikeli olduğunu. Yine de neden bir cep telefonum ya da bir telefona erişimim olmadığını ve en azından onu arayamadığımı anlamıyorum."

Bunun üzerine hiçbir şey söylemiyor.

"Ve ben bunun peşini bırakmaya hazırım. Şimdilik. Ama sen de bana bir şey vermelisin. Evangeline'e ek olarak. Babamı görmek istiyorum. Onu bugün görmek istiyorum." İstemiyorum. Lütfen demiyorum. Çünkü istediğim şey olağanüstü değil. Saçma bir istek değil. O bir toplum hastanesinde. Korunacaktır. Ben de olacağım. Abel'in ya da başka birinin ona ulaşma şansı yok.

Ben. Güvenliğim için risk yok. "Beni alabilirsin, Santiago. Beni almanı istiyorum."

Uzun bir süre beni inceliyor, sol gözünün nasıl daraldığını izliyorum, çenesindeki tiki görüyorum ve hayır diyeceğinden eminim, o zaman ne yapacağımı bilemeyeceğim. Bir sonraki hamlemin ne olacağını. Ama başını salladığında beni şaşırtıyor.

"Sen bir şeyler ye, ben de seni babanı görmeye götüreyim."

Neredeyse ona inanmayacaktım ve o da bunu görüyor olmalı ki beni çevirip elini sandalyemin arkasına koyuyor ve oturmamı işaret ediyor. Ben de oturuyorum ve büfeden taze bir tabak yumurta ve tost yapmasına izin veriyorum, o da oturuyor ve yememi izliyor.

İşimi bitirip ağzımı sildikten sonra peçetemi yere bıraktığımda, "Kız kardeşim kısıkanıyor," diyor. "Onun üzerinde çirkin duruyor. Herkes için. Ama yola gelecektir."

"Hayır, seçmeyecek, Santiago. Ve sen seçmeye devam edeceksin ve korkarım ki onu seçtiğin gün gelecek ve ben odama geri döneceğim ya da herhangi bir yere sürgün edileceğim ve buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Özellikle de söz konusu olan sen ve benden daha fazlasıyken." Bu sözleri söylerken boğazım düğümleniyor ama yutkunuyorum.

"Ivy-"

Ayağa kalkıyorum. "Ben hazırım."

I Aspirin olayından sonra buraya getirildiğimde babamın da benimle aynı binada olduğunu fark ettim. Benden sadece birkaç kat üstteydi ve herhangi bir sebep olmaksızın kimsenin giremeyeceği güvenli kapılar ardında tutuluyordu.

ve kapısında ek bir koruma ile. "Başından beri burada mıydı?"

Santiago beni son odaya götürürken başını sallıyor.

"Neden bana söylemedin?"

"Sormadın." "Sorar

?"

"Sana yalan söylemedim, Ivy. Bir kere bile." Bu doğru mu? Şaşırdım. Kafam karıştı.

Kapıdan birkaç adım ötede duruyoruz ve yüzünü bana dönerek beni duvara yaşıyor. "Kız kardeşine de söylediğim gibi, söyleyeceklerim hoşuna gitmeyebilir ama sana yalan söylemeyeceğim."

Başını aşağı eğiyor, böylece alnı benimkine değiyor. Gözleri köprücük kemiklerimin arasındaki çukurda asılı duran kolyeye gidiyor ve ona dokunuyor, sonra sol elimi tutup oradaki yüzükleri, tuz ve biber nişan yüzüğünü, alyansı parmaklıyor. Bakışlarını tekrar benimkine çeviriyor.

"Deniyorum, Ivy."

Elimde olmadan uzanıyorum ama yüzüne dokunmadan önce kendimi durduruyorum. Onun yerine gömleğini düzeltiyorum - hastaneye gitmeden önce üzerini değiştirmiş, duş almış ve yeni kıyafetler giymişti - ve bunu yaptığımda elimin kalbinin üzerinde durduğunu fark ediyorum ve bir an için orada tutup sadece atışını hissediyorum.

Elini benimkinin üzerine kapatıyor.

"Öyle olduğunu biliyorum," diyorum ve biraz suçlu hissediyorum çünkü şu anda gündemi olan benim. Yalan söyleyen benim çünkü ihmal de bir yalandır ve buraya sadece babamı görmek, ona sarılmak, iyi olduğunu bilmek için değil, aynı zamanda Mercedes'in söylediklerini ona sormak için de geldim. Santiago'nun yaptığı şeyi yapacak kadar korkunç olan şeyin ne olduğunu düşündüklerini öğrenmek için. Onu beni sevmekten aciz bırakacak şeyi.

Başını sallıyor ve kapının önüne geldiğimizde elimi tutuyor. Gardiyan başıyla selam verip kapıyı açıyor ve onu görüyorum. Babamı. Hemşire tekerlekli sandalyesini çevirdiğinde ne kadar zayıf görünse de ve komadan önceki uzun boylu, otoriter adamdan ne kadar farklı olsa da rahatladım.

"Baba!"

Santiago beni bırakıyor, ben de önce şaşırın sonra da mutlu olan babama koşuyorum. Kollarını açıyor ve ona sarılırken dikkatli oluyorum, onun kollarının beni sardığını, benimkilerin de onu sardığını hissediyorum.

Geri çekildiğimde iki elimi de avuçlarının içine alıyor ve bana bakıyor, gülümsemeden önce bir an karnıma bakıp duruyor. Üzerimde bir Henley ve kot pantolon var ama bunun içinde göründüğümü sanmıyorum. Sonra omzumun üzerinden bakıyor ve ben de bakışlarını takip ederek Santiago'nun kapının yanında durduğunu görüyorum, bir kolunu göğsünde kavuşturmuş, diğer elini çenesine kapatmış, bizi izliyor.

"Teşekkür ederim oğlum," diyor babam ve Santiago ağzını açtığında kendini tutuyor. "Santiago."

Santiago başını sallayıp bakışlarını bana çeviriyor, sonra tek kelime etmeden kapıyı açıyor. Çıkan hemşireye eliyle işaret ediyor ve onu takip ediyor.

Deniyor.

Ve o haklı. Mercedes'in sadece kışkırdığını biliyorum. Ve anlıyorum. Onun tahtını gasp ettim. Bu benimle ilgili bile değil. Eminim Santiago'nun hayatında onun yerini alan herkesten nefret ederdi. Normal bir durumda bu garip olurdu, ama yaşadıkları göz önüne alındığında, korkunç bir gecede hem kardeşlerini hem de babalarını kaybetmeleri, hemen ardından annelerinin ölümü, sonra da Santiago'yu neredeyse kaybetmeleri, birbirleri için nasıl bu kadar merkezi hale geldiklerini anlayabiliyorum. Yine de Santiago için aynı şeyin geçerli olduğunu sanmıyorum. Ama yine de, belki Mercedes birini bulsaydı, belki Yargıç'ı, o da farklı olurdu.

Gülümseyerek beni inceleyen babama dönüyorum. "Seninle evlendi."

Başımı salladım.

"Peki ya okul?"

"Bu artık pek mümkün değil."

"Belki zamanla. Otur, Ivy." Bir duvar boyunca küçük bir kanepe var ve oraya oturuyorum. Oda büyük değil ve babam kendini daha da yaklaştırıyor. "Üzgünüm, size sunacak bir şeyim yok."

Biraz garip bir şekilde gülümsüyorum. Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve çok şey değişmişti. "Seni böyle görmek gerçekten çok güzel."

"Daha iyi oldum."

"Sen de daha kötüydün. Komadan uyandığına sevindim." "Bu kocan sayesinde oldu."

"Santiago?"

"Zehirlendim, Ivy. Raporu okudum. Söyledikleri doğru. Kalp krizi ya da ani bir inme ya da size söyledikleri gibi bir şey değildi. Bana olan şey zehirden kaynaklandı."

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Korku sanırım. Kalp krizi ya da felç daha iyi olurdu. Zehirlenme, birinin onu öldürmeye çalıştığı anlamına geliyor ve aklım bulduğum ruja gidiyor. Onu sorguladığımda Abel'in sessizliği.

"Sana iyi davranıyor mu?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Eva da Malikâne'de. Orada gerçekten çok mutlu. En azından ben öyle düşünüyorum."

"Sevindim. Annen mi?"

"Onu görmedim." Sessizlik. "Baba, Hazel'ın yardım ettin mi?" Belli ki soruma şaşırdı. "O güvende mi?"

"Sanırım öyle. Santiago onun nerede olduğunu biliyor. Küçük bir oğlu olduğunu söyledi." "Michael. İyi bir çocuktur."

"Biliyor musun?"

"Ona yardım ettim, Ivy. konuda bir şey bilmek için çok küçüktün."

"Kaçmasına yardım mı ettin?"

"Ve uzak durun. Dışarıda bekâr bir anne için çok zor. Eminim tahmin edebiliyorsunuzdur."

"Neden?"

"Onu sevmediği biriyle evlenmeye zorlamazdım ve başka bir adamın çocuğuna hamile olması işleri değiştirdi. Yine de en azından bu konuda aklı başına geldi."

"Ama Toplum..."

"Ailemden önce gelmiyor. Bu hatayı birden fazla kez yaptım."

"Abel'ın annesi mi?"

Başını sallıyor ve gülümsemeye çalışıyor ama onu endişelendiren bir şey olduğunu görüyorum. "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Sana bir şey sormam gerek baba." Kapıya bakıyorum, ne kadar zamanım olacağından emin değilim.

"Devam et."

"Santiago'ya ne oldu? Onun için bir baba gibiydin. Bunu hatırlıyorum. Onu ne kadar sevdiğini hatırlıyorum."

"Yanlış yola sapmış olsa da onu hâlâ seviyorum." "Ne oldu?"

"Dün gece beni ziyaret ettiğini biliyor musun?"

"Dün gece mi?"

Babam başını sallıyor. "Bunu yapması iyi oldu. Bana zehirlenmeden bahsetmesi iyi oldu. Ama aynı zamanda Abel'ın bebeğinize ne yapmaya çalıştığını da." Tekrar sessizleşiyor, bir an için gözlerini benden kaçırıyor, gülümsüyormuş gibi yapıyor. "O çocuğa yanlış yaptım. Bu onun suçu değil."

"Abel yetişkin bir adam."

"Santiago'ya gösterdiğim ilginin yarısını ona gösterseydim, aileme öncelik verseydim, şimdi her şey çok farklı olurdu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bütün gece bunu düşündüm. Yapbozu bir araya getirmeye çalıştım. İhtiyacı olan şey bu olmasına rağmen ona körü körüne güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. Babasının güvenine. Ama bu isimler ortaya çıktığında, Grigori mafya ailesiyle bağlardan bahsedildiğinde. De La Cruz Karteli-"

"Ne? Mafya mı? Kartel mi?"

Bana bakıyor ve ne kadar çok şey söylediğini düşündüğünü hissediyorum.

"Neden bahsediyorsun baba?"

"Onlar IVI ile ilişkili değiller. Ne Kartel'le ne de Grigori'yle. IVI, mevcut haliyle, onların gibileri asla bünyesine kabul etmezdi." Durur ve başını sallar. "Önce kendim araştırmalı ve bazı şeyleri doğrulamalıyım. Araştırsaydım bilirdim ve Santiago'nun babası ve kardeşi de dahil olmak üzere pek çok hayat kurtulurdu."

"Özür dilerim, beni kaybettin."

Dikkatini bana odaklıyor ve tekrar gülümsemeye çalışıyor. "Soruna cevap vermek gerekirse, Ivy, Santiago benim kardeşinle birlikte onu ve ailesini ölüme gönderdiğimi düşünüyor, diğer sayısız Hükümdar Oğlu'ndan bahsetmiyorum bile."

"Ne?"

"Patlama, basit bir gaz kaçağı değildi. Bence bu bir intikamdı ve bunu ben başlattım. Abel bana yanlış yapıldığına dair kanıtları verdi ve ben de bilmeden her şeyi başlatarak bunları Mahkeme'ye götürdüm. Çünkü aforoz edilen, her şeylerini kaybeden aileler o gece intikamlarını aldılar ya da en azından öyle göründü. Abel ile konuşmam gerek. Ondan duymak için. Ne yaptığını duymak için. Kaç hayattan vazgeçmeye razı olduğunu."

"Baba, anlamıyorum."

Sonra kapı açılıyor ve Santiago girişte duruyor. Babamla göz göze geliyor ve yutkunurken boğazının çalışmasını izliyorum.

"Duymuşsundur, eminim," diyor babam sakince.

"Neyi?" Ayağa kalkıp bakarak soruyorum. "Eğer boynunu kurtarıyorsan-"

"Kendi oğlumu asarak mı?"

Santiago cevap vermez.

"Ellerime daha fazla kan bulaşmasına izin vermeyeceğim. Torunumun kanını ellerime bulaştırmayacağım. Senin kanın bile, Santiago."

"Sen neden bahsediyorsun?" Ben soruyorum.

"Sanırım Abel'in nasıl finanse edildiğini biliyorum," diyor babam. "Bilgisayarına ve sakladığım bazı dosyalara ihtiyacım var ama sanırım biliyorum."

"Ivy," diyor Santiago, bana bakmadan. "Marco seni eve götürecektir." Sanki bir işaretmiş gibi, Marco Santiago'nun arkasında beliriyor.

"Ne olduğunu öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Babam elimi tutmak için uzandı. "Benden neden nefret ettiğini bilmek istiyorsun. Bizden neden nefret ettiğini. Ona tuzak kurduğumu düşünüyor. Ailesini öldüren patlamayı benim düzenlediğimi düşünüyor."

Ivy, ben kapıdan girdiğimde merdivenlerde beni bekliyor, üzerinde küçük bedenini boğacak gibi görünen bornozum var.

"Burada karanlıkta oturmuş ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Konuşmamız gerek Santiago. Bu konuşmayı yapmadan yatağa gitmeyeceğim."

Yanına gidip kalkmasına yardım ederken kaçınılmaz kavgadan şimdiden korkarak iç geçiriyorum. "Gel. Seni yukarı çıkaralım."

Onu yatak odamıza götürürken itiraz etmiyor ama bu kadar kolay olamayacağını biliyorum. Ve kapıyı arkamızdan kapatıp ceketimi bir kenara attığımda haklı olduğum kanıtlandı.

"Babam için endişeleniyorum," diyor, duyguları sesini boğuyor.

Ses tonundaki o boğucu ıstırap içime işliyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Yapamayacağımı bilsem de onun için bunu düzeltmek zorunda olduğumu fark ediyorum. Ölmüş babama ve kardeşime verdiğim sözleri feda etmeden olmaz.

"Babanıza çok iyi ," diye cevap veriyorum sertçe. "Paranın satın alabileceği en iyi tıbbi tedaviye sahip. Güvenli bir tesiste-"

"Hapishane demek istiyorsun," diye araya giriyor. "Onu sıradan bir mahkum gibi o odaya kapatmışsınız, kimin girip çıkacağını dikte ediyorsunuz."

"Bu onun hak etmediği bir nezaket," diye mırıldanıyorum ve gömleğimin düğmelerini açıp onu da atmak için arkamı dönüyorum.

"Ona yardım etmeliyim." Ivy burnunu çekiyor. "Orada tek başına olmamalı, ailesinden kimse olmadan iyileşmemeli. Burada bizimle birlikte, güvende olduğumu bildiğim bir yerde olmalı. Muhafızların da onu koruyabileceği bir yere. Artık biliyorum ki

Biri onu zehirledi, bunun tekrar düşünerek rahatlayamayacağım."

"Olmayacak," diye teminat veriyorum ona, ölümünün o kadar da nazik olmayacağı kısmını atlayarak.

"Lütfen." Sesi titriyor. "Ona zarar vermeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum. Buna ihtiyacım var."

Sert ve sinirli bir şekilde ona dönüyorum. Bunu ona veremem. Anlamıyor mu? Ona bu dünyada arzu edebileceği her şeyi verebilirim ama bunu veremem.

"Sana tutmaya niyetim olmayan bir söz veremem."

Yüzü düşüyor ve sendeleyerek geri çekiliyor, sulu gözlerle bana bakarken destek için yatağı kullanıyor.

"Ama size yardım edeceğini söylemişti. Sana Abel ya da diğer üyeler olduğunu söyledi. O değil."

"Bana duymak istediğimi düşündüğü şeyi söyledi," diyorum. "Onun konumundaki herhangi bir adam da aynısını yapardı."

"Bunu asla kabul etmeyeceksin, değil mi?" Yanaklarından süzölmeye başlayan gözyaşlarını siliyor. "Onun hakkında yanılmış olabileceğini kabul etmeyeceksin çünkü bu benim hakkımda da yanıldığını kabul etmen gerektiği anlamına geliyor. O zaman kendini açman ve kendinden başka birini sevmeyi öğrenmen gerekirdi ama yapamıyorsun çünkü kendi nefretin gözlerini kör etmiş durumda."

"Kendime aşık olduğumu mu düşünüyorsun?" Benden acı bir kahkaha kaçıyor. "Ah, tatlı, saf Ivy. Ne hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Başını eğiyor, yanaklarına bir kızarıklık yayılıyor. "Çok... sinir bozucu olabiliyorsun!"

"Ben duş alacağım," diye homurdandım. "Git uyu."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken banyo kapısını arkamdan çarpıp kendimi içeri kapatıyorum. Sözlerini tekrar tekrar dinleyip arkasındaki anlamı incelerken damarlarımdan buz akıyor.

Kendinizi açmanız ve kendinizden başka birini nasıl seveceğinizi öğrenmeniz gerekir.

Kendimi sevmediğimi nasıl fark etmez? Bu karanlık koridorlarda her yürüdüğünde belli olmalı. Tam olarak kimi sevmemi bekliyor? Onu mu?

Bu sorulara cevap bulmakta zorlanıyorum, ancak bu durum duşu açıp sıcak suya girdiğimde onları tekrar tekrar dinlememe engel olmuyor.

Sprey. Yüzümü duvara dönüyorum, sıcaklık yüzümden akarken gözlerim kapanıyor. Neden benim aşık olabileceğimi düşünmüş olabilir ki?

Göğsümdeki bu hastalıklı his ondan değil. Başka bir şey. Buna çoktan karar verdim çünkü mantıklı olan tek şey bu. Düşmanımın kızını sevemem. Kabul ediyorum, tavizler verdim. Zaman zaman ona karşı çok yumuşak davrandım ve hatta belki de hedefimi gözden kaçırıp rotamı tamamen değiştirdim. Ama onu öldürmek yerine tutmaya karar vermiş olmam hiçbir şeyin gerçekten değiştiği anlamına gelmiyor. Yapılacak en mantıklı şey bu. O benim çocuklarımın annesi olacak. Geceleri yatağımdaki sıcaklık. Bana zevk veren bedenim. Bunların hepsi bir evlilikteki pratik hususlardır. Duyguların bununla hiçbir ilgisi yoktur.

Neden bunu göremiyor?

Tahmininde doğruluk payı var ve bunu bilmeli. Eli bana masumiyetini asla kanıtlayamayacak. İsteddiği kadar dosyaları karıştırıp tüm suçu oğluna atabilir. Ama bu gerçekleri değiştirmez. O gece beni arayan oydu. Benden, Leandro'dan ve babamdan yerlerine gitmemi isteyen oydu. Eğer o yapmasaydı, onlar hala hayatta olacaktı ve ben de *böyle olmayacaktım*.

Onun gitmesine ne kadar ihtiyacım olduğunu düşündükçe içimde bir hayal kırıklığı oluşuyor. Ivy bunu asla kabul etmeyecek. Savaş hatları çizildi ve iki şekilde de kazanamam. Yargıç haklıydı. Neyin daha önemli olduğuna karar vermeliyim. İntikamımın tatmini mi, yoksa karımın sıcaklığı mı?

Sırtıma dokunan bir el beni bu tatsız düşünceden uzaklaştırıyor ve omzumun üzerinden baktığımda Ivy'nin arkamda olduğunu, kollarını belime doladığını ve yüzünü tenime yasladığını görüyorum.

"Her şeyin bir kavgaya dönüşmesini istemiyorum," diye fısıldıyor. "O zaman bunu yapma," diye cevap veriyorum çocukça.

İç çekiyor, beni daha sıkı kavlıyor.

"Hissetmiş olabileceğin acıyı hayal bile edemiyorum" diyor. "Babanı ve kardeşini bu şekilde kaybetmek. Bunu düşünmek bile canımı yakıyor ve hiç kimse senden özür dilemediği ve bunu kastetmediği için üzgünüm Santiago. Bu adil değil ve doğru da değil. Babam bu durumu seninle hemen ele almalı, açık bir konuşma yapmalıydı. Ama o her zaman yaptığı gibi bu olayın büyümesine izin verdi ve şimdi biz buradayız."

"Olanlar benimle baban arasında-"

"Daha bitirmedim," diye inatla sözümü kesti. "Sadece söylemek istediğimi söylememe izin ver."

Onu sessizlikle şımarttığımda, devam ediyor.

"Yaşadığınız acılar için üzgünüm. Hayatını sonsuza dek değiştiren inanılmaz kayıp için üzgünüm. Ama yaraların için üzgün değilim."

Beni yavaşça çeviriyor, çenemi elleriyle kavrarken yüzümü ona dönmeye zorluyor. "Bu yaralar senin bir parçan ve onları değiştirmezdin çünkü senin güçlü olduğunu, hayatta kaldığını kanıtlıyorlar. Her biri katlandığın ve üstesinden geldiğin şeylerin birer kanıtı. Ve benim için çok güzeller."

"Yalan söylemeye gerek yok."

"Bu bir yalan değil ve sen de bunu biliyorsun." Beni daha sıkı kavıyor. "Kendi güvensizliğini başkalarına yansıtmayı bırak. İnsanlar senden bu yaralar yüzünden korkmuyor Santi. Senden korkuyorlar çünkü ona bakmaya cüret eden herkesi yakacak ateş püskürten bir iblis gibi ortalıkta dolanıyorsun."

"Bu... tek bildiğim şey," diye itiraf ediyorum, kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez pişman oluyorum.

"Hayır, değil." Sanki bir şey hatırlıyormuş gibi dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Senin yumuşaklığını gördüm. Gardını indirebilme yeteneğine sahipsin. Eva bunu gördü. Antonia da gördü. Bence bunu bu kadar özgürce ortaya koymaktan korkuyorsun, biri senin hakkında yanlış bir fikre kapılırsa diye. Aslında içinde iyi ve düzgün biri olduğunu."

"Bu yanlış bir fikir olurdu," diye mırıldandım.

"Bana bir santim verin," diyor. "Senden sıçramalar ve sınırlar istemiyorum. Tek istediğim, benden istediğin gibi bana güvenmeye çalışman."

"Aklında tek bir motivasyonla babana gittiğin bugün yaptığım gibi sana güveniyor muyum?"

"Benimle konuşsaydın gizlice dolaşmak zorunda kalmazdım," diye karşılık veriyor. "Ve babamı görmek istedim. Sadece onu sorgulamak için değildi."

"Sanırım babanın da bu işe karışmadığına dair sözüne güvenmemi istiyorsun?" diye sordum. "Her şey bununla ilgili."

"Kısmen, evet. Onu tanıyorum ve ne zaman doğru söylediğini biliyorum. Sizden bu konuda sezgilerime güvenmenizi istiyorum. En azından sadece kendi şüphelerinize değil, onu aksi yönde mahkum edecek sağlam kanıtlara sahip olana kadar."

"Zaten bilmediğimi nereden biliyorsun?"

"Bilseydiniz bunu Mahkeme'ye götürürdünüz herhalde."

Hakkını vermeliyim. İyi bir noktaya değindi ama ben olsam bunu gündeme getirmezdin çünkü bu adaleti kendim sağlayacağım.

"Duruma tarafsız olamayacak kadar yakınsınız," diyorum ona. "Benden istediğiniz şey intikamımdan vazgeçmem."

"Sizden babama masumiyetini kanıtlaması için zaman vermenizi istiyorum. Artık her şey masada olduğuna göre, hep birlikte aynı hedefe doğru çalışabiliriz. Sana yardım etmeme izin ver. Eşiniz ve ortağınız olarak."

Gözlerinin içine bakıyorum ve yutkunuyorum. Babasının hayatı için pazarlık yapacak durumda değil ama şu anda ona hayır diyemiyorum.

"Bunu... düşünceğim."

Sesim zor çıkıyor ama bir şekilde Ivy'nin yüzünde rahatlamış bir gülümseme yaratmayı başarıyor. Çıplak bedenini benimkine bastırıyor, teninin yumuşaklığı sikime sürtünüyor. Parmaklarımı kafatasının dibine kadar sürüklüyorum ve onu öpmek için eğilirken orada tutuyorum.

Dudaklarını benim için ayırırken elleri sırtımdaki yaraların üzerinde geziniyor. Yumuşak inlemelerini yutuyorum, vücudunu duvara doğru döndürüyorum ve onu geriye doğru yürütüyorum. Aramıza uzanıp parmaklarını sikimin etrafına sarıyor, öpüşmemiz aç ve vahşi bir şeye doğru derinleşirken açgözlülükle onu arzuluyor.

Beni okşuyor, ihtiyaçtan çıldırıyor. Onu sert ve kaba bir şekilde becermek, her şeyini yeniden ele geçirmek istiyorum. Ama bunun güvenli olup olmadığını bilmiyorum.

Onu duvara yaslıyorum, parmaklarım boğazından, köprücük kemiğinden aşağı kayıyor ve sonra meme uçlarını çimdiklemek ve okşamak için duruyor. Başını geriye atıp dudağını ısıyor ve önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde keskin bir nefes alıyor.

Bacaklarını kaldırıp omuzlarıma atarken gözlerimiz birleşiyor, duvarı sırtına karşı kaldıraç olarak kullanıyorum. Parmaklarını saçlarıma doluyor, başımı kalçalarının arasına daldırdığım sırada leğen kemiğini öne doğru eğiyor.

Dilimin ilk darbesi vücudunda bir şok dalgası yaratıyor, kalçaları yüzümün etrafında kenetlenirken saçlarımı sıkıca kavıyor. İnliyorum ve tekrar yapıyorum, ve tekrar, benim için çözülmesini izliyorum, kendini zevke kaptırıyor. Ama tüm bunlar olurken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Benim onu izlememi izliyor. Bu alışık olmadığım bir yakınlık ama ikimiz de bunu bozmaya istekli görünmüyoruz.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diye talep ediyorum.

Pantolonu düşüncelerinin parçalarını kırdı. "Çok iyi... çok sıcak. Bunu yaparken seni izliyorum."

Aletim beklentiyle sarsılıyor ve kalçalarının alt kısımlarını avuçlarımda sıkarak onu benim için daha geniş açıyorum.

"Nereye gelmek istersiniz, Bayan De La Rosa?" Burnumla onu kızdırıyorum, amının dikişı boyunca sürüklüyorum, onu içime çekiyorum. "Yüzüme mi, yoksa sikime mi?"

"İkisi de," diye cevaplıyor nefes nefese.

"Birileri bugün açgözlü." Dilimi tekrar içine sokuyorum ve yüzümü daha derine gömdüğümde bana karşı kıvranıyor. Onu yutuyorum.

Saniyeler içinde sallanıyor, saçlarımı çekiştiriyor, orgazmı içinden geçerken haykırıyor. Etrafımda kenetleniyor, ayak parmakları sırtıma kıvrılıyor, vücudu neredeyse çökerken elleri gevşiyor.

Ayağa kalkarken onu kollarımın arasına alıyorum ve bacakları belime dolanacak şekilde vücudunu ayarlıyorum. Aletimi içine sokmak için uğraşırken, ıslaklığın etrafında kayarken ve başını tamamen içeri girene kadar daha derine iterken, yüzü yumuşak ve rahatlamış bir şekilde beni izliyor.

Kalçalarımı ona doğru yuvarlayarak memnun bir iç çekiyorum ve o da uzanıp yüzümü kendine doğru çekiyor. Onu becerirken ve sarılırken öpüşüyoruz ve bunu durduramıyorum.

Vücudumdaki ellerinin, dudaklarımdaki dudaklarının her şeyden daha iyi hissettirdiğini itiraf edebilirim. Amcığı sikim için şekillendirilmiş gibi. O kadar sıcak ve yumuşak ki hiç ayrılmak istemiyorum.

Bu duygunun arkasındaki anlamı çözemeyecek kadar sarhoşum. Bu yüzden sadece itiyorum. Adımı haykırana, istediği gibi tekrar benim için gelene kadar girip çıkıyorum. Sonra sıra bana geliyor, kendimi onun içine gömüyorum ve dakikalarca sürecekmış gibi görünen bir salıverme iniltisi çıkarıyorum. Aletim yumuşamaya başladığında hala içine girip çıkıyorum, aramızdan aşağı damlıyor.

Uzanıp yanağıma dokunuyor, gözlerinde sıcaklık var. O anda bir şeyler oluyor. Elektrik çarpmış gibi hissediyorum ve tek yapmak kaçmak. Şimdiden onu ayağa kaldırmayı ve ben ofisime giderken ona uyumasını söylemeyi düşünüyorum. Ama Ivy içimdeki bu zayıflığı sezmiş gibi görünüyor ve kanatlanmadan önce onu kesiyor.

"Seni yıkamama izin ver. Uzun bir gün geçirdin."

Kollarımdan kurtuluyor ve sabuna uzanıp avuçlarına fişkırttığında sikim üzgün ve gevşek bir şekilde kalçama düşüyor. O sabunlarken ben arkamı dönüyorum, kendimi toparlamaya çalışırken ona sırtımı dönüyorum. Yine de ellerini üzerimde hissettiğimde, tüm geçici düşüncelerim uçup gidiyor.

"Öyle demek istemedim," diyor sessizce. "Kendine aşık olmanla ilgili söylediklerim. Ben sadece... yanlış söyledim."

"Çoktan unuttum bile," diye yalan söylüyorum.

Cevap vermiyor ve bir arabayı detaylandırır gibi beni yıkarken sessizliğe gömülüyoruz. Tenimdeki mürekkebin üzerinde yavaşça geziniyor, her çizgiyi ve kıvrımı inceliyor. Bu bir zamanlar kimseye izin vermeyeceğim bir şeydi ama onunlayken buna aldırmıyorum. Nedenini anlayamasam da bu yanımlı bilmesini istiyorum.

Benim neyim var böyle?

Arkasına uzanıp sabunu aldığımında vücudumun ön tarafını yarılamış, sikimle tekrar oynamaya başlamıştı bile.

"Senin sıran."

Oyun zamanının bittiği söylenmiş bir çocuk gibi kaşlarını çatıyor ama omuzlarına masaj yapmaya başladığımda bunu çabucak atlatıyor. Kollarını ve göğüslerini yıkıyorum ve sabunlu parmaklarımı bacaklarının arasına kaydırıyorum, buna yumuşak bir inlemeyle tepki veriyor. Hormonların bir yan etkisi, diyorum kendime. Ama karnına ulaştığımda, avucumu orada şekillenen küçük kıvrımın üzerinde gezdirirken, beklenmedik bir şeyle karşılaşyorum.

Birlikte bir insan yapıyoruz. Onun ve benim niteliklerime sahip olacak minik bir insan. Bu beni beklenmedik bir şekilde boğuyor ve umarım o bunu göremez. Bu sadece işlerin doğal düzeni. Karı koca olarak yapmamız gereken buydu. Ama şu anda garip bir şekilde gurur duyuyorum. Ve memnun.

"Beni nasıl hamile bıraktığını düşünüyorsun, değil mi?" Gözlerini deviriyor.

"Oldukça büyük bir başarıydı," diyorum çekinmeden. "Bu biyoloji, Santiago."

"Ve De La Rosa erkekliği," diye tartışıyorum.

Avuç içleri kollarımın üzerinde dururken gülümsemesi kayboluyor. "Bu bebek kız olursa ne olacak?"

"O zaman bir kızımız olacak," diye cevap veriyorum, ne demek istediğini anlamadan. "Ama bir oğulla aynı olmayacak." Sesini hüzün kaplıyor.

"Erkek mi istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Hayır, söylediğim bu değil," homurdanıyor. "Öyle olduğunu söylüyorum."

"Bir erkek çocuk istiyorum," diye kabul ediyorum. "Erkek varislere ihtiyacımız olacağı kesin. Ama ben kız da istiyorum. Bir karışım iyi olur."

Gözleri büyüyor. "Sence kaç olacak?" "İçine ne kadar koyabilirsem o kadar."

Başını sallarken hiç de eğlenmiş görünmüyor. "Ben bir bebek fabrikası değilim."

"Biliyorum. Ama kabul etmelisiniz ki bunları yapmak hiç de angarya değil."

"Onları yapmak, hayır. Onları dokuz ay boyunca taşımak ve büyötmek mi? Evet, bu çok fazla iş olacak."

"Yardım alacağız," diye onu temin ediyorum. "Antonia-"

"Santiago." Parmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirerek beni susturuyor. "Her seferinde bir bebeği atlatalım, tamam mı?"

Omuz silkiyorum ve o da şimdilik konuyu kapatıyor gibi görünüyor. Spreyin altında yıkandıktan sonra havluyla kurulanıp lavabolarda dişlerimizi fırçalıyoruz. Tüm bu ritüel tuhaf bir şekilde evcil ve göğsümde boğucu bir ağırlık hissediyorum, sanki gitmem gerekiyormuş gibi. Bir süreliğine kaçmak için. Ama sonra Ivy tek bir istekle her şeyi mahvediyor.

"Bu gece benimle kalır mısınız?" diye sorar. "En azından bir süre."

"Tamam."

Bana inanmıyormuş gibi bakarak . "Tamam mı?" "Bu kadar büyötmek."

Gölümseyerek başını sallıyor ve birlikte yatak odasına dönüp yatağa giriyoruz, hâlâ çıplak. Birkaç dakika boyunca orada, yan yana uzanıp tavana bakıyoruz. Dokunmadan, ikimiz de konuşmadan. Ve sonra yorganın altında, Ivy'nin avucunu aletimin üzerinde hissediyorum.

Sonra bir baktım, taşaklarım yine onun içinde, adımını haykırıp tırnaklarını kıcıma geçirirken onu yatağın içinde beceriyorum.

İkimiz de boşaldıktan sonra yanına çöküyorum ve o da başını kolumla omzum arasındaki boşluğa sokarak bedenini benimkine yaklaştırıyor. Ellerim doğal bir şekilde ona sarılıyor ve sadece bir dakikalığına gözlerimi kapatıyorum. O bir dakika bütün bir geceye dönüşüyor ve gözlerimi açtığımda sabah olduğunu görüp şaşıyorum.

Bütün geceyi onunla yatakta geçirdim.

T Sonraki ay Santiago ve benim aramda huzur içinde geçti. Abel'den hiçbir iz yoktu. Sanki yeryüzünden kaybolmuş gibi. Santiago'ya göre onun adına olan tüm banka hesapları dondurulmuş, bir şekilde onlara erişmiş. Haftalardır bilinen hiçbir kredi kartı hareketliliği yok. Santiago'nun adamları ve Cemiyet'in New Orleans'ta ve Abel'in bağlantılarının olduğu her yerde konuşlandığı askerler arasında, nerede saklanabileceğini anlayamıyorum.

Birden fazla güvenli evi var mıydı? Olmak zorundaydı. Gizlenmek için bir yere ihtiyacı var. Paraya ihtiyacı var.

Tabii biri onu saklamıyorsa.

Santiago o kadarını söylemedi ama aklında olduğunu biliyorum. Henüz tanışmadığım bir adam birçok kez Santiago'yu görmeye geldi ve Santiago'nun kardeşim söz konusu olduğunda daha hareketli olma ve sesini yükseltme eğilimi nedeniyle birkaç şeye kulak misafiri oldum. Tam olarak kulak misafiri olduğumdan değil. Sadece bu ziyaretler sırasında ofisinin kapısına uğramasaydım, bana hiçbir şey anlatmazdı.

Neredeyse her gün babamı görmeye gidiyor ve babama ne hakkında konuştuklarını, onu ve Santiago'yu bu kadar endişelendiren şeyin ne olduğunu sorduğumda konuyu değiştiriyor, beni parmak uçlarında dolaştırıyor. Yine de en azından onu görmeme izin var. Yine de Santiago'nun babama karşı hislerinin değişeceğinden hâlâ emin değilim. Babası ve kardeşiyle birlikte pek çok kişinin öldürüldüğü gece olanlar için onu suçlamayacak mı? Yaralı ve kırık bir adam olarak oradan uzaklaştığı gece.

Santiago'nun endişelenmemi istemediğini biliyorum. Beni ve bebeğimizi korumak için benden bir şeyler sakladığını biliyorum. En azından onun düşünme sürecinin bu olduğuna inanıyorum. Hoşuma gitmiyor ama onu bu konuda ikna edemiyorum. Bazı açılardan bu beni ona sevdireyor. Bana karşı ne kadar dikkatli olduğunu görmek hoşuma gidiyor. Başkalarına olduğundan farklı. Nazik ve düşünceli ve kendimi güvende hissettiğimi fark ediyorum. Bu evde güvende. Kurduğumuz bu yuvada. Onun kollarında ve yatağında güvendeyim.

Ona olan hislerimi henüz söylemedim. Seni seviyorum demedim. Ama sevişirken giderek daha sık ortaya çıkıyorlar. Sonrasında bana sarıldığında. Ve onları yutmak gittikçe zorlaşıyor.

Eva ve benim Hazel ve oğlu Michael'ı görüntülü aramamıza izin verdi. Michael kız kardeşimin küçük bir versiyonu gibi görünüyordu ve onu bir video aracılığıyla bile olsa görmek tahmin ettiğimden çok daha duygusaldı. Yıllardır kız kardeşimi özlüyordum ama acısının bu kadar taze olduğunu fark etmemiştim.

Michael ve Eva etraftayken konuşmalarımızı oldukça hafif tutuyoruz ama sorun değil. En azından yeniden bağlandık. En azından onun güvende olduğunu biliyorum. İşin en güzel yanı da Michael'ın bana şimdiden Ivy Teyze demesi ve okuldan eve döndüğünde gününü anlatmak için beni rastgele aramaya başlaması. Çoğu zaman birkaç dakika sonra telefonda olduğunu unutuyor ve kullandığı iPad'i bırakıp oyun oynamaya ya da bir şeyler atıştırmaya gidiyor. Bu çok tatlı bir şey. Eva da kendi isteğiyle okula geri döndü, bu da bana ne kadar sıkıldığını gösteriyor. Gerçi Santiago onun yanında kalmaları için iki muhafız görevlendirmiş. Bana en azından o sınıftayken koridorda kaldıklarını söyledi. Özellikle onların etkileşimini izlemeyi seviyorum. Küçük kız kardeşim Santiago De La Rosa'ya karşı koyuyor, zırhında delikler açıyor, hatta onu her sınırı test etmediğinde düpedüz gülüyor.

Birkaç ay önce tanıştığımndan farklı bir adam.

Babamın eve taşınması beni daha iyi hissettirirdi ama o hala bunu reddediyor.

Bugün Colette'i görmeye gidiyorum. Marco beni almak için döndüğünde öğleden sonra oluyor ama şikayet etmiyorum. Onun Santiago'nun en güvendiği adamlarından biri olduğunu biliyorum ve gitmeme izin verilen birkaç yerde bana eşlik edecek kişi Santiago'nun kendisi olmadığında, her zaman Marco ve sadece Marco oluyor.

"O nasıl?" Rolls Royce'a yerleşirken Marco'ya sordum. Sadece ikimiz arka koltukta oturmak garip hissettiriyor ama

bir kez ön koltuğa geçmeye çalıştığında, bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini hemen fark ettim.

"Çok çalışıyor ve çok az uyuyor," diyor Marco, Santiago'yu kastettiğini biliyor. Onu önemsiyor. Acaba Santiago bunun farkında mı? Çevresinde onu gerçekten önemseyen ne kadar çok insan olduğunu görüyor mu acaba? Kendini sevilmez bulduğunu düşünmek beni üzüyor.

"Peki ya babam?"

"Aynı kocan gibi."

Daha fazlasını sormak istiyorum ama . Bana başka bir şey söylemiyor.

Colette ve Jackson'ın Garden District'teki evlerine giderken sessiziz. Güneşli bir gün, hava bir süredir olmadığı kadar sıcak. New Orleans'ta baharı hep sevmişimdir. Sade pamuklu bir elbise ve hafif bir kazak giyiyorum ve artık yuvarlaklaşan göbeğimi net bir şekilde görebiliyorsunuz. Küçük bir şişlik ama kesinlikle orada ve elimi üzerine koyup ilk küçük hareket kıpırtılarını hissedeceğim günü bekliyorum. Santiago'nun bana aldığı kitaplara göre, bunun gerçekleşmesi için birkaç hafta geçmesi gerekecek.

Colette ve Jackson'ın evine vardığımızda Marco, dairesel yola dönüp zaten orada duran ve şoförü dışarıda sigara içen diğer Rolls Royce'un arkasına park ederken nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor. Adam ön camdan bize bakıyor ama gülümsemiyor ya da selam vermiyor. Bunun yerine sigarasından son bir nefes çekiyor ve izmariti bakımlı çimenlerin üzerine atıyor.

"Pislik," diyor Marco.

"Kim o?" diye soruyorum. diye soruyorum, ama cevap vermeye fırsat bulamadan ön kapı açılıyor ve Cornelius Holton yüzü kıpkırmızı, adımları öfkeli ve aceleci bir şekilde evden çıkıyor.

Küçülüp saklanmak istiyorum. O adamı asla unutmayacağım. Bana nasıl baktığını, düğünden önceki o korkunç sabah üzerimi örtmeye çalışırken bornozumu parmaklarının nasıl hissettirdiğini asla unutmayacağım.

Tanrım. Kendimi hasta hissediyorum. Ama sinmek yerine, kendimi çelikleştirmek için derin bir nefes alıyorum. Bakışlarımı daraltıyorum ve doğrudan ona bakıyorum.

Kendi düşüncelerine o kadar dalmış ki arabamızı gördüğünde neredeyse şaşırarak gibi oluyor ve bir an duruyor. Ön camdan gözlerini bana dikti. Marco'ya değil, bana.

Ve başka tarafa bakmıyorum.

Marco kapıyı açıp dışarı çıkarken bana "Arabada bekle," diyor ve arkasından kapatıyor. Holton'a yaklaşıyor ama iri cüssesi yaşlı adamın bakışlarını benden uzaklaştırıyor ve bir an için orada bir güvensizlik parıltısı olduğuna yemin edebilirim. Bir korku, hatta panik belirtisi. Marco'nun Holton'un onu gördüğünden emin olmaya çalıştığını biliyorum. Görüldüğünü bildiğinden emin olmak istiyor.

Holton boğazını temizliyor. Ben duymuyorum ama o konuşurken eli ağzını kapatmak için hareket ediyor. Kendi aracının arka koltuğuna geçmeden önce Marco'ya bir kez başını sallıyor ve gidiyorlar.

"O da neydi?" Arabadan inerken Marco'ya sordum.

"Dediğim gibi, hıyarın teki." Marco kapıyı kapattı ve taşıdığım çantaya uzandı.

"Ben taşıyabilirim," diyorum. Bebek için bir hediye.

Başını sallıyor ve birlikte eve doğru yürüyoruz, kapıdan bile Jackson ve Colette'in tartıştığını duyabiliyorum, Colette'in sesi her zamankinden daha yüksek, kızgınlığı buradan duyulabiliyor. Onunki daha alçak ama belli ki tedirgin.

"Ne yapmalıyız?" Dinlediğini gizlemeyen Marco'ya soruyorum.

Parmağını dudaklarına götürüyor.

"Dinleyemezsin!" İçerideki konuşmada herhangi bir kesinti yokmuş gibi görüldüğünde zili çalışıyorum. Çaldığım anda ev sessizliğe gömülüyor. Marco ve ben bir an için birbirimize bakıyoruz, sonra aceleci adımlar ve bir bebek ağlaması duyuyorum. Kapı açılıyor ve Colette'i görüyorum. Jackson birkaç adım arkasında. Adamlar birbirlerine bakıyorlar ama ben onlarla uğraşmıyorum. Arkadaşım için endişeleniyorum. Colette'in ağladığı belli. Cildi lekeli, gözleri kırmızı ve şiş.

"Ivy," diyor gülümsemesini toparlamaya çalışarak. Bir bahane mi bulmalıyım yoksa tartıştıklarını duyduğumuzu belli edecek ve muhtemelen işleri daha da garip hale getirecek iyi bir zaman olup olmadığını mı sormalıyım emin değilim ama bebeğin ağlaması yükseldiğinde minnettarım. "İçeri gel, içeri gel. Ben acıkmış olmalı."

Beni kolumdan tutuyor ve aceleyle oturma odasından geçip merdivenlere doğru ilerliyoruz. Gözleriyle karşılaştığımda sertleşen Jackson'a gülümseyerek merhaba diyecek vaktim bile olmuyor. Okunamaz. Ama bunu anlamak mümkün değil.

Daha merdivenlerin başına gelmeden, geçen sefer tanıştığım kadının, çocuk olduğunu tahmin ettiğim yerden aceleyle çıktığını görüyorum, çılgık atan küçük

kucağında. Colette, annesini -ya da yiyecek kaynağını- yakında hissetmesi gereken bebeği almak için ona doğru koşar ve ağlaması, başını defalarca Colette'in göğsüne vururken nefes nefese kalmasına dönüşür, göğsüne yeterince hızlı ulaşamadığında hayal kırıklığı tekrar büyür.

Colette'i takip ederken Marco'nun sesinin derin gürültüsünü duyuyorum ama Colette'le Ben'in çocuk odasına girip kapıyı arkamızdan kapatmadan önce ne dediğini anlayamıyorum.

Yalnız kaldığımızda biraz rahatlıyor ve Ben'i beslemek için büyük salıncağa oturuyor.

"Geri gelebilirim. Eğer kötü bir zamansa," diyorum endişeli yüzüne bakarak. "Hayır, sorun değil Ivy. Burada olman güzel. Buna sevindim."

Çantayı yere bırakıp Colette'in karşısındaki sandalyeye oturdum. Odaya bakıyorum, duvarlar yumuşak bir maviye boyanmış, Santiago'nun evimize getirdiği beşiğin üzerinde aynı cep telefonu asılı.

"Bizde de aynısından var," diyorum sessizliği doldurmak için. Oda bahçeye bakıyor ve çok huzurlu ve sessiz, alt kattaki havadan çok farklı.

"Cep telefonu mu?" Colette sorar.

"Santiago satın aldı. Bu ilk şeylerden biri."

Gülümsüyor. "Ayağa kalk, ben bu adamın karnını doyururken seni göreyim. Sonra onunla tanışabilirsin."

Yapıyorum ve yumruyu görebilmesi için biraz

dönüyorum. "Çok güzel görünüyorsun, Ivy.

Gerçekten parlıyorsun."

Tekrar oturdum. "Teşekkür ederim. Kendimi iyi hissediyorum. Mide bulantısı pek yok ve Santiago'yla aramız daha iyi, bu gerçekten büyük bir fark yaratıyor."

"Eminim," diyor, yüzü yine bocalıyor. Ben bir çılgılık atıyor ve çenesini tutmak için küçük elini uzatıyor. Kadın ona gülümsüyor ve ağzının kenarındaki sütü silmek için tülbenti kullanıyor.

"O çok güzel, Colette."

Bana baktığında gözleri yaşıyor. "Onu şimdiden çok seviyorum ve dürüst olmak gerekirse, onu doğmadan önce de sevdiğimi sanıyordum ama onun küçük yüzünü ilk gördüğün an gibisi yok. Onu ilk kucağınıza aldığımızda." Aynı tülbentle gözlerini siliyor.

" oluyor?" Endişeyle sordum.

Pencereden dışarı bakıp başını sallıyor ve kafasında bir konuşmayı tekrar ettiği hissine kapılıyorum.

Ben uyuyakalıyor ve kadın onu uyandırmak için parmağını yanağında gezdiriyor. O yapar yapmaz tekrar emmeye başlıyor.

"O adamdan hoşlanmıyorum," diyor sonunda birkaç damla gözyaşı daha dökerken. "Ve Jackson," burada duraksıyor, başını sallıyor ve bana bakıyor ama kilometrelerce uzakta olduğunu hissediyorum.

"Kavga ettiğinizi duydum. Özür dilerim. Kapıya doğru yürüyorduk ve ben duydum."

"Eminim bütün sokak duymuştur. Jackson hariç herkes." "Ne demek istiyorsun?"

Derin bir iç çeker. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?" "Herhangi bir şey."

"Bu büyük bir şey Ivy. Gerçekten büyük. Ama sanırım Jackson bir hata yapıyor ve konuşabileceğim kimse yok." Sesi kırılıyor ve artık açıkça ağlıyor.

"Colette," diye ayağa kalkıyorum, yakındaki bir kutudan birkaç mendil alıp ona uzatıyorum, sonra da eğilip elini tutuyorum. "Sorun her neyse, bana güvenebilirsin."

Başını salladı, elimi sıktı.

O sırada kapı sessizce açılıyor ve geçen sefer bize hizmet eden kadın bir sürahi buzlu çay ve bir tabak küçük kek getiriyor. Sıcak bir şekilde gülümsüyor ama konuşmuyor ve sadece bebeğe bakıyor. Ben için sessiz kalmaya çalıştığını biliyorum.

Colette ona teşekkür eder ve dakika sonra gider.

"Bu pastalara bayılıyorum. Doyamıyorum. Eğer onları pişirmeyi bırakmazsa bir ev kadar büyük olacağım." Espri yapmaya çalışıyor ve ben de gülümsüyorum ama pek işe yaramıyor.

Kalktım, keklerden birini tabağa koydum ve bir bardak buzlu çayla birlikte ona getirdim. Keki alıyor ve çayı yakındaki masaya koyduktan sonra kendime de bir tabak hazırlıyorum. Yine de yemedim. Onun için yemek yiyemeyecek kadar endişeliyim.

"Holton'ın gittiğini gördüm," diyorum.

"O bir piç." Sessizleşiyor, tekrar uzaklaşıyor ve zar zor kemirdiği keki bir kenara bırakıyor.

"Colette?"

Henüz konuşamıyormuş gibi başını sallıyor.

"O benim... ben bekâret testi yaptırırken oradaydı." Yüzümün kızardığını hissederek kelimelerin üstesinden geldim.

Colette'in ağzı ince bir çizgi halinde geriliyor. "Santiago seni-"

Başımı salladım. "O bilmiyordu. O benim kardeşimdi. Üvey kardeşim."
"Abel."

"Onu tanıyor musun?"

"Kişisel olarak değil," diyor ama ses tonundan bildiklerinden hoşlanmadığını anlıyorum ve Holton'un ziyaretinin bir şekilde Abel ile bağlantılı olup olmadığını merak ediyorum. "Santiago bana bunu yaptırmazdı," diyorum bunun doğru olduğunu bilerek. O zaman bile beni bu aşağılanmaya maruz bırakmazdı. "Ama Holton şahit olarak durdu ve onun gözlerini Abel'in üzerinde düşündüğümde hâlâ ürperiyorum.

Beni. Onun eli-"

"Tanrım, Ivy." Eli ağzını kapatıyor, gözleri kocaman.

Başımı salladım. "O sana ne yaptı? Neden ondan nefret ediyorsun?"

"Kimseye söyleyemezsin. Toplum öğrenirse..." diye devam ediyor.

"Söylemeyeceğim. Söz veriyorum. Bana ne olduğunu söyle."

"Jackson'ın hiç tanımadığı amcasının oldukça kötü işlere karıştığı ortaya çıktı. O ve Jackson'ın babasının arası hiçbir zaman Jackson'ın onun hakkında çok şey bilmesine yetecek kadar iyi olmamış. Bu hiç mantıklı değil."

Ben'e bakarken bekliyorum, tekrar uyurken onu biraz sallıyor, minik ağzı meme ucuna zar zor tutunuyor.

"Sanırım korkuyor," diyor ve başını kaldırıp bana bakıyor. "Jackson'ı kastediyorum. Bence ona inanmayacaklarından korkuyor. Suçlu ilan edileceğinden korkuyor."

"Neyin suçlusu?"

Yine çok uzun bir süre sessiz kaldı ve bana döndüğünde hasta olacakmış gibi görünüyordu. "Birkaç yıl önceki gaz sızıntısını biliyor musun?"

Yüzümdeki kanın çekildiğini ve Colette'in gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissediyorum. "Santiago'nun babasını ve kardeşini öldüren. "Santiago'nun babasını ve

onu çok kötü etkiledi," diye devam ediyor ama devam zorunda değil. Biliyorum.

"Mahkemenin soruşturma yürüttüğünü biliyorum. Bunun bir sızıntı olduğunu söylemelerine rağmen. Bir kaza. Yıllardır araştırıyorlar. Ve Jackson, Konsey Üyelerinin danışmanı olarak tüm bu toplantılardan haberdardı." Bir an konuşmadan sözlerine ara veriyor. "Jackson'dan gelmesi gerekiyor, biliyor musun?" diye soruyor, sesi tuhaf.

"Ne yapar?"

Bir parmağını Ben'in yanağına tekrar nazıkçe sürdüğünde elinin nasıl titrediğini görüyorum. "Holton ona şantaj yapıyor."

"Şantaj mı?" "Onu tehdit etmek." "Ne için? Ne ile?"

"Jackson'ın amcası bunu finanse eden adamlardan biriydi." "Finanse etmek mi?"

"Bu bir sızıntı değildi, Ivy. Planlanmıştı. Cinayetti." Son kelimedede tamamen yıkıldı. "Ona onlara gitmesi gerektiğini söyledim. Onu dinleyeceklerdir. Onu tanıyorlar. Ama Holton tehdidini gerçekleştirirse," diye durup başını sallıyor. "Ne yapacaklarını, kime inanacaklarını bilmiyorum. Jackson'ın bununla hiçbir ilgisi yok. Amcasının bu işe karıştığını ancak Holton ona kanıtlarla geldiğinde öğrendi." Bana baktı, gözyaşlarını geri çekti. "Kardeşinin ona verdiğini iddia ettiği kanıt."

("Çok uzun zaman oldu," diye . "Şimdiye kadar bir şeylerin sarsılmış olması gerekirdi."

Bir yığın dosyayı masama atarken Marco sessizce beni izliyor. Eli'n gönderdiği daha saçmalık. Abel'in aforoz edilen üyeler hakkında topladığı bazıları. Beni boşa kürek çektiriyormuş gibi hissetmeye başladım.

"Bunu bana sadece oğlunu bulmaktan alıkoymak için veriyor," diye mırıldanıyorum. Marco çenesini kaşıyor. "Muhtemelen."

Bakışlarıyla karşılaştığımda, daha fazlasını söylemek istediğini anlayabiliyorum.

"Sadece söyle bana." Ona elimle işaret ediyorum. "Dürüst davranarak benim hassas duygularımı incitmeyeceksin."

"Zor bir durumda olduğunuzu anlıyorum," diye dikkatle öneriyor. "Eli senin kayınpederin olduğu için. Ama eğer seninle dalga geçtiğini düşünüyorsan-"

"Neden ona işkence ederek çıkartmıyorum ki?" Başımı sallıyorum, kendimden öğreniyorum.

"Evet." Çenesini salladı. "İyileşene kadar karını uzak tutabilirsin. Bilmesi bile gerekmez. Eğer izin vermezsen Eli ona söylemez."

Ama ben bilirdim.

İşte sorun da bu.

Koltuğuma çöküyorum ve şu anki sorunlarıma tek cevap gibi viski şişesine uzanıyorum.

"Bir farenin saklanabileceği çok fazla kanalizasyon vardır," diyorum.

"Bir şehirde," diye katılıyor Marco.

O haklı. Abel her yerde olabilir. Ve Eli hiçbir fikir sunmuyor. Adamlarım bu şehri karış karış aradı ve hiçbir şey bulamadı. Ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Ve o tek değil. Dernek geniş bir alana yayılmasıyla bilinir, ama onlar bile bu plana dahil olan ve kayıplara karışan herkesin izini bulamadılar.

"Oda'nın ailesi," diye mırıldanıyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, şişeyi avucumun içinde döndürürken.

"Peki ya onlar?" Marco soruyor.

"Hâlâ yerleri tespit edilemedi."

"Onları da öldürmüş olduğunu varsaydığımızı sanıyordum."

"Yaptık," diye itiraf ediyorum. "Ama ya Chamber onları gönderecek kadar ileri görüşlüyse? Onlara yeni bir hayat satın almak için çok daha fazla bağlantısı ve parası vardı."

Marco'nun kaşları birbirine çarptı. "Ve Abel nerede olduklarını öğrendi mi?" "Bu ihtimal dışı değil. Chamber'ın evini temizledi.

Ofis. Belki Oda'nın orada bir şeyi vardı. Belki o da gitmeyi planlıyordu."

"Kulağa mantıklı geliyor. Ama kocalarını ve babalarını öldürdükten sonra Habil'i kabul ederler miydi?"

"İçimden bir ses Abel'in hiç davet beklemediğini söylüyor. Canının istediği gibi geliyor."

Marco bir an için bu fikri düşünür. "Sanırım daha önce haklı olduğun bir nokta vardı. Saklanabileceği çok fazla kanalizasyon var. Eğer onu çıkarmak istiyorsak, onu dışarı çıkarmalıyız."

"Kendinden başka kimseyi umursamazken bunu yapmak zor," diye not ediyorum.

"Yine de egosunu önemsiyor. Nasıl algılandığını. Şu anda görünmez olmak onu öldürüyor olmalı. Güce susamış durumda."

Marco'ya göz kırpyorum, gözlemine şaşıyorum. Çok basit ama o kadar açık ki kendim fark etmediğime inanamıyorum.

"Neden babasının ölmesini istesin ki?" Marco bariz olanı söylüyor. "Hane reisi olabilmek için."

"Aynen öyle. Ve bundan vazgeçme düşüncesiyle ortadan kaybolduğunu sanmıyorum. Hâlâ gücünü geri alabileceğine inanacak kadar hayalperest. Sadece nasıl yapacağını bulmaya çalışıyor."

"Süreci hızlandırmanın bir yolu var," diyorum.

Artık viskiden mi yoksa benden mi kaynaklanıyor bilmiyorum ama Marco başını salladığında aynı fikirde olduğunu anlıyorum.

"Eğer Eli gerçekten ölecek olsaydı, Habil'in bile karşı koyamayacağı bir cazibe orada bekliyor olacaktı. Moreno ailesindeki statüsünün yükselmesi."

Tüm sorunlarımın inkar edilemez cevabı. Ailemin ölümünün intikamı.

Habil'i Cemiyet'e geri çekmek için bir bal küpü.

Yoluma çıkan tek bir şey var.

Benim talihsiz karım.

Knock, knock."

Dikkatimi elimdeki bıçaktan kapı çerçevesine çekiyorum. Ben Angelo'nun orada dikildiğini görünce şaşırdım ama sanırım bu çok da büyük bir şok olmamalı. Benden istediği bulmacanın son parçasını almak için geri gelmesini bekliyordum.

"Yorgun görünüyorsun." İçeri girdi ve bedenini karşımdaki sandalyeye bıraktı.

"Çok yoruldum," diye mırıldanıyorum anlaşılmaz bir şekilde.

"Hayat çok yorucu." "Yine de ikimiz de buradayız, hâlâ her gün uyanıyoruz," diye düşünüyor.

Ona şişe viski teklif ettim ama reddetti.

"Biliyorum, buraya şaka yapmaya gelmedin." Alt çekmecemdeki kasanın tuş takımını kurcalıyorum ve ihtiyacım olan dosyayı almak için kasayı açıyorum.

Angelo'ya sonunda onun için bir isim bulduğumu söylediğimde... benden takip etmemi istediği gizemli banka hesabını kimin finanse ettiğine dair bir kayıt, birkaç gün içinde gelmesini bekliyordum. On saatten az oldu, bu da bana bu öğleden sonra Seattle'dan bir uçağa atladığını söylüyor.

"Hepsi orada." Dosyayı aramızdaki masanın üzerine koydum, avucum sanki onu bu haberden koruyabilecekmiş gibi dosyayı kapattı.

Kaşlarını kaldırarak ona bakıyor. "Emin misin?"

"Kanıt orada. İyiydiler ama benim kadar değil. Elimde bir isim, bir IP adresi ve parayı aktardıkları her yer var, çıkış noktasına kadar izlerini sürebiliyorum."

Dosyayı almak için uzandı. Ama ben hâlâ avucumu kaldıramıyorum.

"Seni suçlayan kişi bu mu?" diye sordum. "Seni hapse gönderen kişi mi?" Bana sertçe başını sallıyor. "Evet."

Şimdi ikimizin de elleri dosyanın üzerinde. Onunki ona doğru ilerliyor, benimki direnç gösteriyor.

"Bunu bir kez gördün mü, artık geri dönüşü yok," diyorum ona.

Donup kalıyor, cevaplar için yüzümü arıyor. Ve şu anda, onun ihanetinin benimkinden çok daha kötü olduğunu düşünüyorum. Ben baba olarak gördüğüm biri tarafından ihanete uğradım. Angelo kendi kanından biri tarafından ihanete uğradı. O gerçek Hükümdar Oğlu. İlk doğan varis. Ama biri onu gasp etmek istedi ve bu haberi verecek kişinin ben olabileceğimden emin değilim.

Dürüst olmak gerekirse, zaten bildiğini biliyorum. Sezgi güçlü bir şeydir. Bu yüzden Eli hakkında yanılmış olamayacağımı biliyorum. İhanetini hissettim ve hâlâ hissediyorum.

"Dosyayı bana ver, Santiago," diyor Angelo sakince. "Ben halledebilirim."

Yavaşça bırakıyorum. Ve sonra onu açarken, ismi incelerken, iki kez göz kırparken ve tekrar kapatırken izliyorum.

"Emin misin?" diye tekrar sorar.

"Hayatım üzerine bahse girerim."

Haberi sindirirken aramızda bir sessizlik oluşuyor, yüzü kıpırdamıyor. O kapalı dosyaya bakıyor, ben de ona bakıyorum.

"Ne yapacaksın?" Onun için olduğu kadar kendi çıkarım için de soruyorum.

Angelo kendini benimkine çok benzer bir çıkmazın içinde buldu ve itiraf etmeliyim ki, onun cevabının şu anda içimde yanmakta olan cevabı yansıtmamasını istiyorum.

"Onu yok edeceğim ve sevdiği her şeyi alacağım." Ayağa kalkıyor, dosyayı ceketinin içine sokuyor. "O da dahil."

Başımı sallıyorum ve bakışlarım masamın üzerindeki bıçağa kayıyor. De La Rosa armasıyla işlenmiş olana. Nesiller boyunca ilk doğan her erkek çocuğa aktarılan bıçak. Eli'nin kalbine sapladığım bıçağın aynısı olması çok uygun olurdu.

"Peki sen ne yapacaksın, Santiago?" Angelo soruyor, gözleri benimle bıçak arasında gidip geliyor.

Cevabım basit, kederim ve çok fazla viskiden oluşan güçlü bir kokteyl.

"Ben de aynısını yapacağım."

I Koridorda tökezleyerek ilerlerken küçük bir el arkamdan kolumu sarıyor ve beni durdurmaya kararlı. Hafifçe sallanıyorum, omuz silkmeye çalışıyorum ama kavrama daha da sıkılaşıyor.

"Santiago."

Karımın sesi tatlı bir okşayış gibi, birçok kez şımartıldığım bir ses. Arkamı dönemem. Onunla yüzleşmeyi reddediyorum. Artık düşüncelerimi zehirleyemeyecek.

Bu gece yapılmalı.

"Dur," diye emrediyor, ben tekrar ileri atılırken.

İtaat etmediğimde, sanki vücudunun ağırlığı ilerlememi yavaşlatabilirmiş gibi iki kolunu belime doluyor. Kendime böyle söylüyorum ve eğer bu kadar sarhoş olmasaydım, bunun doğru olduğunu bilirdim. Kollarımda tüy gibi hafif ama şu anda kendi ağırlığımı taşımakta zorlanıyorum.

"Bana bak," diye yalvarıyor. "Arkanı dön ve bana bak."

Yapamam. Yapamıyorum. Onu da yanımda sürükleyerek ilerlemeye devam ediyorum. Bıçak hâlâ avucumun içinde, ağır ve keskin. Belki de kılıfını almalıydım. Ama onun ilerlememi yavaşlatmasına izin vermeyeceğim.

"Yatağına dön," diye hırladım.

"Bu sen değilsin." Sesi yükseliyor. "Sen sarhoşsun."

Mantığını görmezden gelip bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum, İvy inatla beni bırakmayı reddederken ayakları çığlık çığlığa yere vuruyor. Fuayeye yaklaşıyoruz. Özgürlüğe çok yakınım. Benim kaçışım. Ve bir yerlerde

Zihnimin karanlık derinliklerinde, bu gece döndüğümde bulunacak herhangi bir sıcaklık olmayacağını farkındayım.

Rahatlayacağım. Habil'i dışarı çıkarmak için yapılması gerekenleri harekete geçireceğim. Ama bedeli şu anda düşünölemeyecek kadar büyük. En iyisi bu işe balıklama dalmak, sonuçlarını sonra düşünmek.

"Santiago," diye homurdanıyor Ivy, sonunda beni bırakıp önümden koşuyor ve avuçlarını göğsüme vurarak beni durduruyor. "Ne yaptığını biliyorum."

"Yine mi gizlice dinliyorsun?" Bu suçlamayı ona yöneltirken hafifçe sendeliyorum.

Çenesini kaldırıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Gözyaşları kapaklarının kenarlarından tehlikeli bir şekilde sarkıyor. Ve ben aptalca onu ağlatmayı bıraktığımı sanmışım.

Eğer varsa, aptalca bir düşünce.

"Yapma." Nemi silmek için başparmağımı kaldırıyorum.

Kolumu tutuyor, bakışları bıçağa kayıyor. "Bunu yapamazsın."

"Yapabilirim ve yapacağım."

Sesim çakıllı. Muhtemelen içkiden.

Dudağı titriyor ve bıçağın ucunu nazikçe göğsüne götürüp orada tutuyor.

"O zaman önce beni bıçaklayabilirsin."

Ona cevap vermediğimde, kesik kesik nefes alıyor.

"Onu sadece öldürmeyeceksin," diye fısıldıyor. "Kalbimi yok edeceksin. Bununla yaşayabilir misin?"

"Bir süre benden nefret edeceksin," diye . "Ama bunu atlatacaksın."

"Hayır, yapmayacağım." Kolumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Ben de öleceğim. Onu öldürmek beni öldürmektir. Birlikte sahip olduğumuz şeyi öldürüyor."

"Hayır," diye homurdandım.

"Evet." Diğer elini yüzüme götürüyor ve çenemi okşarken refleks olarak gözlerim kapanıyor. "Sen o adam değilsin. Bunu bana yapmayacaksın."

Ona ne kadar hatalı olduğunu söylemek istiyorum ama bir zamanlar onun cazibesine karşı gösterdiğim direnci göstermekte başarısız oluyorum. Bana bu şekilde dokunduğunda, bana yumuşak bir şekilde yalvardığında, başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi görünüyor.

Abel uzak bir anı. Eli'a olan nefretim daha büyük bir şey tarafından gölgelendi. İçime bir hırsız gibi sızmış gibi görünen bir şey.

Gece, karanlığın yerini parlayan bir kora bırakıyor. Ivy'nin her gün körüklediği bir kor.

"Beni zehirliyorsun." Bıçağı yere fırlatıyorum ve bıçak kayarak uzaklaşıyor. Parmaklarım yüzünü sertçe sarıyor ve o da kendi parmaklarıyla çenemde aynısını yapıyor.

"Kabul et," diye . "Hissettiklerinle savaşmayı bırak."

"Benim duygularım yok."

"Sen bir yalancısın."

Kimin önce hareket ettiğini bilmiyorum. Bir saniye önce birbirimizi boğmaya hazırlanırken, bir saniye sonra dudaklarımız çarpışıyor. Ben onu kucağıma alıp üzerinde dekoratif bir vazoda bulunan giriş masasına doğru sendeleyerek ilerlerken o da geceliğini sürüklüyor. Kıcını vazoya yerleştiriyorum, kalçalarını açıyorum, o kemerim ve fermuarımla uğraşırken amını bana gösteriyorum.

Göğüslerini ortaya çıkarmak için ipek elbisesinin dantelli aşağı doğru çekerken dudaklarımdan bir hayal kırıklığı iniltisi çıkıyor. Ağzım meme ucuna yapışıyor ve aynı anda çekiştiriyor, sonunda pantolonumun içine giriyor ve aletimi serbest bırakıyor.

Beni kalçalarının arasına götürüyor ve ben de onun sıcaklığına doğru itiyorum, bunu yaparken masayı duvara vuruyorum. Onu deli gibi beceriyorum, yumuşak ya da nazik olmayı unutuyorum, ama saçlarımı çekerken, tırnaklarını boynumun arkasından kazağıma doğru sürüklerken hiç itiraz etmiyor.

Vazonun paramparça olup yere düşmesiyle aynı anda yanıma geliyor. İkimiz de vazoya bakacak kadar duraklıyoruz ve sonra kıcımı tutup beni ileri itiyor.

"Benim için gel," diye yalvarıyor.

"Lütfen." Lanet olsun.

Buna asla doyamayacağım. Sikim sarsılıyor, kasılıyor ve kadına istediğini veriyorum. Uzun, acı dolu bir rahatlama iç çekişiyle içine boşaldım. Sonrasında yorgunluktan ve sarhoşluktan neredeyse yere yığılıyorum ve Ivy gözlerindeki sıcaklıkla bana bakıyor, bu affedildiğimin bir işareti. Şimdilik.

"Hadi seni yatağa götürelim," diyor usulca. "Sana göz kulak olabileceğim bir yere."

"L "Ayağını vur," diye emrediyor Ivy.

Deniyorum ama yataktan kaldırdığımda kurşunla ağırlaştırılmış gibi geri düşüyor.

İç geçiriyor ve deri Oxford'u ayağımdan kurtarıyor, işlemi diğer tarafta tekrarlarlarken bir kenara atıyor. Sırada çoraplarım var, onları da aşağı doğru kaydırıyor ve bu sırada tenimi nazikçe okşuyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve tamamen o ana dalıyorum, ayaklarımın kemerlerine masaj yaptığında iç çekiyorum. Birinin sana dokunması garip bir yakınlık. Daha önce kimse dokunmamıştı. Bu kadar hoş hissettirebileceğini hiç fark etmemiştim.

Sözlerini bitirdiğinde ben yarı uykulu bir haldeydim ve beni tekrar hayata döndürdü, pantolonumu ve gömleğimi çıkarıp odanın karşısındaki sandalyeye atarken beni işbirliği yapmaya zorladı. Yatağa dönüp yanıma tırmanıyor ve yorganı ikimizin üzerine çekiyor. Yorganın altında, karanlıkta elim onunkini buluyor ve parmaklarımız birbirine dolanıyor.

Her şey çok kolay görünüyor ve içimde sabah olanlarla ilgili daha fazla şey duyacağıma dair bir his var. Belki o zamana kadar, benden kaçan çözümü bulmuş olurum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor karanlığın içinde.

Göğsümde savaşıyan duyguların kargaşasını yutuyorum. Ona bir şey vermem gerektiğini hissediyorum ama ne olduğunu bilmiyorum. İkimizin de elini karnına götürüp avucumu şişliğe yaslayıp kendi eliyle kapattığında, bunun sessiz bir soru olduğunu düşünüyorum. Belki bir beklenti ya da bir hatırlatma. Her gün büyüyörüz. Bazen çok yavaş, bazen de çok hızlı. Ve biliyorum ki ben daha zihnimi tam olarak toparlayamadan, bu minik insan onun kollarına sarılmış olarak burada olacak.

"Sana tutamayacağım bir söz vermeyeceğim," diyorum ona.

Bir an sessiz kalıyor, eli benimkine hafifçe kenetleniyor. "Babam hakkında sabah konuşabiliriz."

"Babandan bahsetmiyorum. Kendimden bahsediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Kelimeler ben onları filtreleyemediğinden ağzımdan fırlıyor. "Benden iyi bir baba olmamı bekleme."

Sessizlik. Aramızdaki boşluğu o kadar uzun süre dolduruyor ki, uyuduğunu düşünüyorum.

"Bence kendini şaşırtabilirsin," diyor sonunda. "Eva'nın senden nasıl hoşlandığına bir bak. Eğer onu kazanabilirsen, herkesi kazanabilirsin."

bitti."

"O farklı," diye mırıldandım. "Onda bir sorun var." "Çünkü senden hoşlanması için bir sorunu olması gerektiği açık," diye homurdanıyor Ivy.

"Demek istediğin bu, değil mi?"

"Çocukları korkutuyorum."

"Kendinizden korkmayacaksınız. Çaba gösterirsen korkutamazsın." "Nasıl yapacağımı bildiğimden emin değilim," diye itiraf ediyorum.

Bana dönüyor, kolumu okşuyor. "Baban sana göstermedi mi?" "Benim

Baba gösterdi Ben nasıl içîn olmak zalim," I

Cevap ver. "Soğuk ve

inatçı. En iyi özelliklerimi ondan öğrendim. Ondan öğrendiğim her ders bir ceza ya da dayak olarak geldi. Uzun yıllar boyunca babaların sevgilerini bu şekilde ifade ettiklerini düşündüm."

"Bu aşk değil," diyor Ivy usulca.

"Sanırım değil."

"Sen baban değilsin." Uzanıp yüzüme dokunuyor ve beni hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde insanlaştırıyor. "Kendi çocuklarına asla böyle şeyler yapmayacaksın."

Parmaklarım kolunun üzerinde geziniyor. "Yapmayacağımı biliyorum. Yeteneklerimin sınırını da biliyorum. Onlara bakabilirim. Onları koruyabilirim. Ama yumuşaklık senden gelmeli."

"Kendine değerdin çok daha fazlasını yapabileceğine inanıyorum." Dudaklarını yanağıma bastırıyor. "Göreceksin."

Cevap vermiyorum çünkü söyleyecek başka bir şey yok. Benden asla karşılayamayacağım beklentileri var. Ve bir noktada, bunu kabul etmek zorunda kalacak.

Ona doğru dönüyorum ve yüzünü öpüyorum. "İyi geceler, tatlı Ivy."

A Güneş doğarken onun yanında hareketsiz yatıyor, düzenli nefes alışını dinliyorum. Kendinden . Muhtemelen günlerce, hatta haftalarca uyumadığı için bitkin düşmüştü. Çok fazla içmekten. Endişelenmekten.

Ve uyandığında bu endişeyi daha da artıracam.

Yatakta doğrulup kara başını okşadım ve yüzündeki saçları taradım.

Tanrım. Bu ne karmaşa böyle.

Zar zor da olsa kıpırdanıyor ve ben de dün gece taşıdığı hançeri alıyorum. O uyuduktan sonra hançeri almak için aşağıya indiğimde uyuyamamıştım.

Ölümcül olduğu kadar güzel de. Güller ve kafatasları hep onunla birlikte. Ucunu parmağıma götürüyorum ve deriyi kırmak için sadece küçük bir baskı gerekiyor. Bir damlacık kan birikmesini izliyorum, sonra bir tane daha. Avucumun içine sürüyorum. Bıçağı düz bir şekilde oraya koyuyorum.

Ellerimde kan var. Hayır. Benimkinde değil.

Henüz değil. Ama Abel'ininde.

Babamınkinde.

Kocamınkinde.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor derin ve kararlı sesiyle.

İrkilerek ona baktım. Uyumuyordu. Uykulu bile değil. Uyanıktı. Uyanık. Her iyi avcı gibi. O tehlikeli. Benim için değil ama sevdiklerim için. Ve ben parçalanmış durumdayım.

Eğer ona söylersem, arkadaşşıma

ihanet etmiş olurum.

Söylemezsem, ona ihanet etmiş

olurum.

Ve ihanet endişelerimin en küçüğü olabilir. Colette'in bana anlattıklarını duyması için onu bağlamak zorunda kalacağımdan eminim. Sözler bittikten sonra hareketsiz kalıp mantığını dinleyecekse tabii. Yoksa, kocamı tanırım. Bu hançerin üzerinde parmağımdaki birkaç damladan çok daha fazla kan olacak.

Yanımda oturuyor, avucuma bakıyor. Bıçağındaki kan lekesine.

"Babamı öldürecektin," diyorum. "Dün gece seni durdurmasaydım, bunu yapacaktın."

Bunu ne doğruluyor ne de reddediyor.

"Bu sabah bana ne söyleyecektin?" "Ivy," diye

başladı, hançere uzanarak.

Elimden kapıp başımı sallıyorum. "Bana ne söyleyecektin, Santiago?"

Gözleri biraz sertleşiyor ama bu beni susturmak için değil. Bunu artık biliyorum. Bu şey, bu intikam, bir bakıma benden ayrı. Ya da en azından onun için öyle. Öyle olmak zorunda çünkü bir an benimleyken nasıl olur da bir an sonra bu evden çıkıp çaresiz yaşlı bir adamı öldürmek için hastaneye gidiyor olabilir?

Yürümek pek doğru değil. Sendeliyordu. Bunu yapabilmesi için çok içmesi mi gerekiyordu?

Bana kendi babası hakkında anlattıklarını düşünüyorum. Zaten biliyordum, en azından bir kısmını. Zalim bir adam olduğunu biliyordum. Ama sanırım sizin üzerinizde bu kadar gücü olan birinin sadece zalim olduğunu hayal edemiyorum.

"Babama karşı olan bu şeyin bırakmalısın." "Bu seni ilgilendirmez. Hançeri bana ver."

"Yalan söyler miydin?" Ona istediğini vermek yerine soruyorum. "Yaşlı bir adamı öldürdükten sonra yanımdaki yatağa tırmanıp benimle sevişir miydin?"

"Cinayet mi?" diye homurdanıyor. "Göze göz, Ivy. Bıçağımı ver bana. Sabrımı sına." "

"Sabır mı?"

"Bir sormayacağım."

"Hayır."

"Mantıklı ol."

"Çünkü sen öylesin?" Colette'in bana söylediklerini ona anlatabilir miyim? Marco bana yardım eder mi? Mantıklı düşünmesini sağlayana kadar onu tutar mıydı?

Yüz ifadesi değişiyor, vücutu biraz gevşiyor ve o tek taraflı gülümsemesini takınıyor. "Dün gece beni manipüle ettin."

"Seni cinayet işlemekten alıkoydum. Eğer bunu yapmış olsaydın bu sabah bana ne söyleyeceğini anlat."

"Babanı öldürdüğüm konusunda sana yalan söyleyip söylemeyeceğimi mi bilmek istiyorsun? Haklı intikamımı alma konusunda?"

. Acı verecek kadar dürüst. Sadece gerçeğin çok ama çok fazla tarafı var. Ve sizinkine çok hararetle inanmak tehlikelidir.

"I-" Başlıyorum ve bu kadar hızlı hareket etmesini beklemiyordum. Bıçağının kabzasını tutan elimin bileğini kavrayıp parmaklarım açılana kadar sıkmasını ve böylece hançeri benden almasını. Beni sırtüstü yatırıp üzerime çıkmasını, bıçağın çeliğini bileğime sertçe dayamasını ve beni tutmasını, kollarımı yatağın iki yanına açmasını, üzerimde belirirken yüzünün kararmasını beklemiyorum.

"Çalışma odamın kapısının önünde gezinmeyi bırakacaksın."

"Haber almamın tek yolu bu," diyorum. Ondan korkmuyorum. Bana zarar vermez. Bakışları üzerimde, dün gece çekiştirdiği yerden hafifçe yırtılmış geceliğimin üzerinde gezinirken, "Ve ben gezinmiyordum," diyorum. Kısmen açıkta kalan göğüslerime.

"Hayır mı?" diye soruyor, dilini meme ucunun üzerinde gezdirmek için başını aşağı eğiyor, bu his doğrudan klitorisime bir yük gönderiyor.

"Hayır," diyorum, tutuşunun biraz gevşediğini hissediyorum, yatağın kendi tarafına doğru eğilip komodinin çekmecesini açmasını ve tüm dikkatini bana vermeden önce hançeri içine bırakmasını izliyorum, gözleri şimdi karanlık, göz bebekleri büyümüş. Tahrik olmuştu.

"Çocuğum için evi korumam gerektiğini biliyordum, ama karım için de mi? O hançer bir oyuncak değil, canım."

"Bunu biliyorum."

"O zaman oynanmaması gerektiğini biliyorsun." "Ben oynamıyordum. Sen de oynamıyordun."

Eğilip dişlerini aynı meme ucunun üzerinde gezdiriyor ve bedenim onunkeye doğru eğilirken gözlerimi kapatıyorum. "Beni yanlış anlama," diyor, bileklerimi bırakıp bacaklarımın arasından aşağı kayıyor. "Bu tür bir manipölasyona aldırmiyorum." Bacaklarımı açıyor ve geceliğimi yukarı itiyor. "Karımı becermekten asla bıkmayacağım."

Yalıyor.

Çılgılığımı bastırıyorum ve parmaklarımı siyah saçlarının arasına sokuyorum. Çekerken canının yandığını biliyorum ama o sadece inliyor, klitorisimi bulup emmeden önce dilini içime daldırıyor ve ancak nefes nefese kaldığımda, boşalmama kaldığında duruyor. Bacaklarımın arasına yerleşmek için vücudumun üzerine geri tırmanıyor mu, yüzündeki o hınzır sırıtış, sikini ulaşamayacağı bir yerde tutuyor.

"Gizlice dinlediğin için cezan bu," diyor. "Bu sabah gelemezsin."

"Sana kulak misafiri olmadığımı söylemiştim," diyorum o doğrulurken ve yataktan kalkarken. Ereksiyonunun uzunluğunu görüyorum. Çekip gitmesi için ne gerektiğini biliyorum. "Yatağa geri dön, Santiago." Bana dönüyor. "Başladığın işi bitir." Bacaklarımı açıyorum ve bakışlarının aşağıya inişini izliyorum.

Parmaklarımı aşağı kaydırıyorum ve o da kısık bir hırıltı çıkarıyor. "Başladığın işi bitir, yoksa ben bitiririm," diye ekliyorum.

Bakışlarını tekrar benimkilere çevirip düşünüyor, sonra bir dizini yatağın üzerine koyuyor. "Arkanı dön."

Gözlerinden aşağıya, sikini yumruklayan eline bakıyorum. Kontrolün kendisinde olduğuna dair hiçbir şüphe kalmamasını istiyor. Son sözü o söyleyecek. Ama karşı koyamıyor. Ben de dönüyorum, dizlerimin üzerine kalkıyorum ve başımı kollarımın arasına alarak kendimi ona sunuyorum.

"Siktir, Ivy," diyor, sesi tahrikten kalınlaşmış.

Kalçalarımı kavrayıp içime girmeden önce onun görmediği bir zafer sırıtışı için yeterli zamanım var. Birkaç dakika içinde nefes nefese kalmıştık, o üzerime eğilirken seks sesleri odayı dolduruyordu. Yanağımı yatağa doğru çevirdiğimde, saçlarımı yüzümden itiyor. Dizlerimin bağı çözülürken şakağından alnıma ter damlıyor ve üzerime çıkıyor, ağırlığının çoğunu dirseklerinin üzerinde tutmaya dikkat ediyor ve içimde daha derine itildiğini hissederken onu izliyorum, bizi birlikte hissediyorum, çok yakın olduğumuzu hissediyorum.

"Seni seviyorum," diye ağzımdan geçiriyorum, çok geç olana, kelimeleri kendim duyana kadar bunu yaptığımın farkında bile değilim.

Santiago bocalıyor, ritmini kaybediyor. O bana bakıyor, ben de ona. Yüzündeki şok mu? Gerçekten şok mu oldu?

Kaşlarının arasındaki çatık derinleşiyor ve bir elini yüzüme, gözlerime koyuyor ve hamleleri daha sert geliyor, sadece bir kez, iki kez, üçüncü kez boşalıyor. Titrediğini, nabzının attığını ve içimde zonkladığını hissediyorum. Boşaldığını hissediyorum ve ayağa kalktığında ona bakmak için dönüyorum ve yüzündeki acımasız ifade karşısında göğsümün sıkıştığını hissediyorum.

"Kalbini koru, Ivy," diyor, çenesi gergin. "Yapmam gerekeni yapacağım." Duraklıyor ve yemin ederim kafasının içindeki savaşı görüyorum. Yemin ederim. "Ben bağıyım, görmüyor musun?"

Doğruluyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum ve üzerimi örtmek için battaniyeye tutunuyorum. Göğsümün içinde bir ağırlık ve boğazımda tam olarak yutamadığım bir şey var.

"Seçebilirsin." Ona Mercedes hakkında söylediklerimi hatırlıyorum. Bunun her zaman bir seçim olduğu hakkında. Bir gün nasıl farklı bir seçim yapabileceği hakkında. Bu sözlerin ne kadar anlamlı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onları söylediğimde ne kadar doğrudular.

Dizimdeki bir damla yaşı silmek için başımı eğiyorum.

Elimi tutmak için uzanıyor ve artık kanamasa da kanlı olanın o olduğunu fark ediyorum. Parmakları kurumuş kan çizgisini izliyor.

"Hayır, Ivy. Sadece sana zarar verebilirim. Ne kadar de."

THaftanın geri kalanı bir şekilde geçer. Santiago evde yok. Nerede olduğunu bilmiyorum. Ofisinde değil. Akşam yemeği için evde değil. Ve kesinlikle bizim yatağımızda uyumuyor. Eva onun yok ama ne söylediğine dikkat ediyor. Üzgün olduğumu anladığını hissediyorum. Ama bugün Santiago ya da Marco'nun beni babamı görmeye götüreceği gün. Her zaman ikisinden biri, asla başkası değil.

Eva okulda, ben giyinmiş bekliyorum ve Marco saat tam onda elinde anahtarlarla köşeyi döndüğünde hem rahatlardım hem de hayal kırıklığına uğradım.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Kalbim boğazımda, başımı salladım. Santiago olmasını umuyordum. Ama sorun değil, değil mi? Çünkü geçen sabahtan sonra, bir parçam onun her şeye rağmen bunu yapabileceğini düşündü. Babamı öldüreceğini. Bu kocamı ne kadar iyi tanıdığım hakkında ne söylüyor? Onu hiç tanıyormuş gibi davranmadım, değil mi? Belki biraz. Çoğunlukla yanıldım. Hayır, öyle değil. Tam olarak yanılmadım.

Ben sadece ona aşık oldum. Bunun suçlusu o değil. O kadar çok kelimeyle olmasa bile bana beni sevemeyeceğini söyledi. O kelimeleri söylemeye asla cesaret edemese bile.

Benim onun hakkında hissettiklerim ve onun benim hakkımda hissetmedikleri kimsenin suçu değil. Aksine, çenemi kapalı tutmalıydım. İyi bir yerdeydik. Şimdi yine yok.

"Bayan De La Rosa?"

Başımı salladığımda Marco'nun kaşlarını kaldırmış bana baktığını görüyorum. "Özür dilerim.

Ne dedin sen?"

"Bugün hava biraz daha serin ve bir yağmur fırtınası bekleniyor. Bir ceket almak isteyebilirsiniz."

"Oh. Tamam. Teşekkürler. Ve lütfen bana sadece Ivy diyebilir misin?"

Başını sallıyor ama ona daha önce de ve Santiago'ya bir saygı gösterisi olduğunu hissediyorum.

"Santiago hastanede mi?" Arabaya bindiğimizde sordum.

"Hayır, hanımefendi."

Dudağımın içini ısııyorum ve sessizlik yol alırken camdan dışarı bakıyorum. Marco'nun ne düşündüğünü merak ediyorum. Ne bildiğini.

Hastaneye vardığımızda Marco beni babamın katına çıkarıyor ve ben küçük odaya girerken her zamanki gibi hemen dışarıda duruyor. Babam gittikçe güçleniyor. Her ziyaret ettiğimde, bir zamanlar olduğu adamın yavaş yavaş geri döndüğünü, kilo aldığını ve çalınan gücünü yeniden kazandığını görüyorum.

"Baba, iyi görünüyorsun," diyorum, bir masanın arkasında oturup dizüstü bilgisayarında çalıştığı yere doğru yürürken. Ona sarılıyorum, o da bana sarılıyor. "Bu yeni." Masa sağlam ve sandalye de rahat görünümlü bir ofis koltuğu. Tekerlekli sandalyesi değil, ki bunu görmek güzel, ama kaşlarının arasındaki çatıklığı da gözden kaçırmıyorum. Ben ziyaret ederken bile akli başka bir şeyde.

", Ivy? Eva nasıl?"

"İkimiz de iyiyiz. Eva'nın okulla ilgili canı yine sıkkın, bu da hayatın normale döndüğüne dair iyi bir işaret, değil mi?"

"Bu iyiye işaret." Kelimeleri dalgınlıkla söylüyor.

"Sence normale dönebilecek miyiz baba?"

Gözlerini kırıştırıyor, sonra bana gülümsüyor. "Pardon, ne dedin?"

"Sence normale dönebilecek miyiz? Eva ve ben? Ve bebek doğduğunda." Duraklıyorum. "Ve Santiago?" Ekliyorum. Gerçi onun normali nedir ki? Belki de budur.

"Umarım öyledir, tatlım."

"Bilgisayarla ne yapıyorsun? İyileşmeye odaklanman gerekirken neden seni çalıştırıyor?"

"Ivy, kocan karmaşık bir adam." "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Şeytanları var ve onları kovmaya çalıştığını biliyorum. Eğer işim yardımcı olursa-"

"İntikam almaya kararlı baba. Onları bu şekilde sürgün edecek. Onları öldürerek." Seni öldürerek. Ben söylemiyorum. O bunu benden daha iyi biliyor.

"Ona ve ailesine olanlarda bizim de parmağımız var." "Ne demek biz?"

Başını sallar. "Sen değil. Özür dilerim. demek istemedim."

"Abel'ı biliyorum ama sen yanlış bir şey yapmadın."

"Zamanda geriye gidip yapmadığım bir şeyi de düzeltemem, o yüzden bu konuda konuşmanın bir anlamı yok. Onun da hakkı var, tek söylediğim bu."

"Hayır, . Artık değil. Benimle evlendiğinden ve dünyaya bir bebek getireceğimizden beri değil. şeylere karar verdiğinde bu hakkından vazgeçti," diyorum, kelimeler incinmiş bir yerden geliyor. Boğazımı temizliyorum ve gözyaşlarımı yutuyorum. "Biraz dinlenmelisin. Sonra çalışırsın. Eve döndüğünde."

"Bu önemli bir iş, Ivy. Onun ihtiyacı olan bir şey-" "Peki ya senin ihtiyacın olan?"

"İhtiyacım olan bir şey. Ben de en az benim kadar ihtiyacım olan bir şey diyecektim."

Yolda çiseleyen yağmur şimdi hastane penceresine çarparak hızlanıyor. Kapı açıldı. Marco boğazını temizlerken tanımadığım başka bir adam hemen dışarıda duruyor.

Ayağa kalkıyorum. "Sanırım bu benim işaretimdi." Bu kısa bir ziyarette ve Santiago'nun bana babamı incitmediğini gösterme şekli olup olmadığını merak ediyorum. Henüz.

Tek kelime etmeden odadan çıkıyorum ve Marco'nun beni sessizce eve götürmesine izin veriyorum. Döndüğümde hala sabahın geç saatleriydi ve ev, işlerini yapan temizlikçiler dışında sessizdi. Mayomu giymek ve bornozumu giymek için yukarı çıkıyorum, ama doğruca havuza gitmek yerine, çocuk odasının gizli girişinden geçiyorum. Geçen sabahtan beri buraya dönmemiştim ve daha birçok kutu, Dernek'ten ve Santiago'nun ailesinin arkadaşlarından gelen hediyeler üst üste yığılmış ve açılmayı bekliyordu. Ama şu anda bunu yapacak yüreğim yok, o yüzden evin bitişiğindeki camlı yüzme havuzuna doğru ilerliyorum. Çok fazla yüzmüyorum, çünkü çoğunlukla tek başıma yapmamı istemiyor, ama biraz enerji harcamama ve kafamı boşaltmama yardımcı oluyor. Ayrıca, endişelenmesini gerektirecek bir şey yok. Ben iyi bir yüzücüyüm ve suda hiç kriz geçirmedi.

Evin içinde yalınayak ilerliyor ve çalışma odasına giden koridordan geçerken, etrafta dolanmayı bırakmam gerektiğini nasıl söylediğini düşünüyorum. Gelmişim.

Sadece tuhaf saatlerde gelen arkadaşı Angelo ile konuşmasına kulak misafiri olduğumda Colette'in bana söyledikleri hakkında onunla konuşmak istedim.

Gökyüzü derin, bulutlu bir gri ve şiddetli bir yağmur yağıyor. Ruh halim için mükemmel.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve sıcak, nemli odada duruyorum. Cam duvarlardan sarkan bitkiler ve suyu muhteşem, canlı bir mavi yapan turkuaz karoların küçük kareleri ile güzel. çıkarıyorum ve ılık suya girmeden önce ayak parmağımı daldırıyorum, kollarımı uzatıyorum ve suya . Nefesimi tutarak boylu yüzüyorum, suyun saçlarımın arasından, parmaklarımın arasından süzülerek akması hissini seviyorum. Sırt üstü dönmeden önce birkaç yavaş tur yüzüyorum, kollarım ve bacaklarım bir yıldız gibi uzanıyor, yağmurun sesi yüzeyin altında kulaklarıma uzak geliyor. Gözlerimi kapatıp uzanıyorum, suyun beni taşımaya izin veriyorum, zihnimi boşaltıp o sabahı unutmaya çalışırken yüzüyorum. O sözleri yüksek sesle söylediğim için duyduğum utancı unutmaya çalışıyorum. Reddedilmesinden duyduğum utancı.

Çünkü her şey bu geliyor. Beni reddetti.

Derin bir nefes alıyorum ve nihayet gözlerimi açıyorum ve açtığım anda irkiliyorum çünkü orada, havuzun karşı ucundaki bir sütunun gölgesinde oturan karanlık bir figür beni izliyor, bacaklarını açmış, dirseklerini dizlerine dayamış, yüzü karanlık. Kızgın değil. Başka bir şey.

Nefesim kesildi, kalbim güm güm attı.

"Yalnız yüzmeni istemiyorum," diyor Santiago, sesi tuhaf geliyor.

"Buraya hiç gelmedin," diye hatırlatıyorum ona.

"Artık buradayım," diyor kasvetli bir şekilde. Ve bir şeylerin yanlış gittiğini anlıyorum.

Kenara kadar yüzüyorum ve o ayağa kalkıyor, bornozumu topluyor ve ben dışarı çıkarken etrafıma sarıyor, gözleri bir an için yuvarlak karnımda kalıyor. Bakışlarını benimkilere kaldırdığında, yüzünde gördüğüm şeyin ne olduğunu bildiğimi sanıyorum ve bu kalbimi burkuyor.

Acı çekiyor. Acı çekiyor.

"Ne oldu?" Gözlerimin hissederek soruyorum.

Bornozu çekiştirerek kapatıyor, parmakları tenime değdiğinde sıcacık oluyor ve ben onu özlüyorum. Dokunuşunu özlüyorum. Onu çok özlüyorum. Bana sarılmasını istiyorum. Ona yaslanmak istiyorum.

Yanağını avuçluyor, başparmağını mürekkep noktasının üzerinde gezdiriyor, çok yanlış gidebilecek bir şeyin başlangıcı.

"Santiago? Ne oldu?"

"Eva'yı adamlarım var. Öngörülebilir gelecekte ikiniz de evde kalacaksınız."

"Ne?"

"Artık hastane ziyareti yok."

"Babam mı? Ne oldu?" Elinden kurtuldum. "Ne yaptın sen?"

"Bu-"

"Eğer ona zarar verirsen... Eğer... Seni asla affetmem. Yemin ederim. Seni asla affetmeyeceğim!" Kaçmak için döndüm ama beni yakaladı.

"Ivy." Sesi boğuk çıkıyor ve ona baktığımda yüzünde gördüğüm acıyla kendi dudağım titriyor. "Baban iyi. Güvenliğini de arttırdım."

"Güvenlik mi? Nedir o?"

Alnı çatlıyor, gözleri bir an için dalıyor. "Colette ve bebek
-"

Midem bulanıyor. "Aman Tanrım!"

"İyiler. Şimdi. Biri onları aldı. Birisi kafeye girdi gidip onları almıştı."

"Ne? Ne demek biri onları aldı?"

"Kim olduğunu bilmiyor. O kişi onu Jackson'ın gönderdiğini, bir şey olduğunu ve onun eve dönmesi gerektiğini ve onunla gittiğini söyledi ve... şey, Jackson kimseyi göndermemişti. Hiçbir fikri yoktu. Kadın araca bindiğinde ikinci bir adam daha vardı ve kadın bir şeylerin yanlış gittiğini bildiğini ama o anda bebekle birlikte bir şey yapamayacağını söyledi. Görünüşe göre onları arabayla gezdirmişler ve birkaç saat sonra sokağın sonuna götürmüşler."

"Onlar iyi mi?"

"Zarar görmediler. Evdeler ve zarar görmediler. İVİ onları koruyor."

"Oh, Tanrım." Elimi karnımın üzerine koyarken titriyorum. Biri Colette ve bebeğini mi kaçırdı? Holton Jackson'ı tehdit ediyordu.

"Ve Jackson'la konuştum," diyor, gözleri . "Hakkında..." diye devam ediyor, derin bir nefes alıyor, sonra iki elini kollarıma koyuyor ve beni kendine çekip sarılmadan önce uzun, çok uzun bir dakika boyunca bana bakıyor.

Kollarımı ortasına doladım.

"Daha iyisini ve verebileceğimden daha fazlasını hak ettiğini biliyorum ve başarısızlığım için üzgünüm ama seni koruyacağım. Seni güvende tutacağım. Kendi hayatım üzerine yemin ederim, Ivy. Yemin ederim."

I Yatağın kenarına oturmuş, uyuyan karımı inceliyorum. Nefeslerinin yumuşak yükselişi, son olayların ardından bulduğum tek teselli. Onun burada olduğunu, hayatta olduğunu bilmek her şey demek.

Şimdi anlıyorum ki Habil'in kendini kurtarmak için yapmayacağı şey yok. Kendisini kurtarmak için feda etmeyeceği tek bir ruh bile yok. Colette ve bebeğinin gelenlerden duyduğum dehşeti anlatmaya kelimeler yetmez. Ne olmuş olabilir ki?

Ivy de olabilirdi.

Bebeğimiz olabilirdi. Ve Eva da olabilirdi.

Bu durumun yüzeye çıkardığı sayısız duyguyla başa çıkabilecek donanıma sahip olmadığım gerçeğiyle her zamankinden daha fazla yüzleşiyorum. Sorumluluk yükü çok büyük ve bu *kadar çok şey* hissetmeyi hiç beklemiyordum.

Sadece Ivy, Eva ya da kız kardeşim değil. Marco, Antonia ve tüm personelim de. Sadece benim yanımda çalıştıkları için bu duruma bulaşmış durumdalar ve her onurlu insanın yapması gerektiği gibi ben de onları korumakla yükümlüyüm. Ama bu görevin ötesine geçiyor. Bu daha önce hiç hissetmediğim türden umutsuz bir ihtiyaç.

Colette'in haberini duyduğumda düşünmedim bile. Emirlerimi vermek benim için ikinci doğaydı. Malikâneyi ve içindeki herkesi kilitlemek. Ama bu emirleri sıralarken kendimi Marco'ya Eli için ekstra güvenlik talep etmesi talimatını verirken buldum. Sonsuza kadar nefret etmeye yemin ettiğim adam. Daha birkaç gün önce öldürmeye niyetlendiğim adam.

İçimde bir şeylerin değişmekte olduğunu artık inkâr edemiyorum. Buna yumuşaklık, zayıflık, uygun terim ne olursa olsun, kalbimin eskiden olduğu buz kütlesi çözülmeye başlıyor ve hiç beklemediğim bir baharın sıcaklığına yer açıyor. Ve hepsi onun sayesinde.

Uzanıp parmaklarımın arasında bir tutam saçını okşuyorum ve nefesim ciğerlerimde kesiliyor. O gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın. Elimden geldiğince, sanat çalışmalarında yakalayamadığım bir benzerlik. Tekrar tekrar çizdiğim narin kıvrımlar ve çizgiler onun hakkını vermiyor. Hiçbir şey gerçeği taklit edemez.

Neden her erkeğin onu bir odaya girerken gördüğünde dizlerinin üzerine çökmediğini merak ediyorum. Sanırım bunun nedeni onu benim gördüğüm gibi görmemeleri. Onun bende uyandırdığı duygular doğası gereği ezici, en güzel üstünlüklerle tanımlanamayacak kadar güçlü. Birlikte sahip olduğumuz şey, sıradan bir cümleyle sınırlandırılmayacak kadar büyük. Çok nadir. Bu benim daha yeni yeni anlamaya başladığım bir şey. Ancak anlamak ve kabul etmek hala birbirinden farklı iki dünya ve ben ikincisinde ustalaşmış değilim.

Benim sahip olmadığım her özelliğe sahip. Yumuşaklık, saflık, güzellik... kelimenin tam anlamıyla. Ben sadece bir canavar adamım, ama o beni sevdiğini söylüyor.

Karanlık tarafım hala bunu inkar etmek istiyor çünkü yapılacak en kolay şey bu. Ancak kendimize söylediğimiz yalanlar sadece onlara inandığımız sürece etkili olur. Ve o hala burada. Arkadaşlığım için can atıyor. Dokunuşum için. Beni görünce ürkmüyor, her şeye rağmen beni kendine çekmeyi tercih ediyor. Bunun bir manipülasyon olduğu konusunda ısrar edersem kendimi kandırmış olurum. İçinde o karanlık yok. O unutulmaz sözleri itiraf ederken sesindeki duyguyu taklit edemezdi.

O bana aşık... ve ben buna karşı çaresizim.

Aşkın ne olduğunu bile bilmiyorum. Nasıl bir his olduğunu. Ama ne zaman yanımda olsa, gözümü ondan alamadığımı biliyorum. Kanım ısınıyor, gözlerim kararıyor ve damarlarımda şimşekler çakıyor. Göğsümdeki organ daha sert, daha hızlı atıyor ve ellerim onun üzerinde olana kadar saniyeleri sayıyorum. Onu sahipleniyorum. Ona sahip oluyorum.

Bu aşk mı?

Bilmiyorum.

Artık hiçbir şey bilmiyorum, Abel'in hâlâ dışarıda olduğuna dair boğucu hissin her geçen gün artması dışında. O hayatta olduğu sürece, kızım, ailem ve çevremizdeki herkes için bir tehlike oluşturuyor.

Jackson da aynı şeye inandığını konuştuğumuzda bana açıkça belirtti. Abel bana ulaşmak için herkesi yok edecek. Kadınlar ve çocuklar da bu listenin dışında değil, kendi kanından olsalar bile. Onun öldüğünden emin olmadan ilerleyemeyiz. O gidene kadar Ivy ve çocuğumuz asla güvende olmayacak ve bunu sağlamak bana bağlı.

Şu anda bu hedef benim öncelikli odak noktam olmalı.

Telefonum cebimde titriyor, Marco'dan gelen mesajın sinyalini veriyor. Beklediğim haber. Hızlıca kontrol ediyorum ve sonra eğilip karımı yanağından öpüyorum, gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum.

"Mışıl uyu, tatlı Ivy."

Yavaşça kalkıp kapıya yöneliyorum, odaya yerleştirdiğim hareket sensörlerini ve ardından elektronik kilidi etkinleştiriyorum. Ivy serbestçe girip çıkabilecek ama kapı her açıldığında bana uyarı gelmeyecek.

Onu içeride güvence altına aldıktan sonra telefonu cebime geri koyuyorum ve misafirimi karşılamak için aşığıya iniyorum.

("Kalmamı ister misiniz patron?") Marco sorar.

"Hayır. Teşekkür ederim, Marco. Gidebilirsin."

Başını sallayıp ofisimin kapısını kapatıyor ve beni Eli ile yalnız bırakıyor.

Yaşlı adam beni şöminenin yanındaki şezlonglardan birinde, bacağına dayadığı bastonuyla bekliyor. İyileşme sürecinde ilerleme kaydediyor gibi görünüyor, ancak bu durum görünüşündeki kırılmanlığı değiştirmiyor. Ya da belki de bu sadece benim onu algılayış biçimimdir.

Masama doğru yürüyorum ve daha iyi düşünmeden önce viski şişesine bakıyorum. Eli'nin bakışlarıyla buluşmak için döndüğümde, gözlerinde beni şaşırtan bir kararlılık var. Daha uzun oturmak için kendini zorlarken ciddi ama kararlı.

"Eğer bunu burada yapacaksanız, kızlarımın duymayacağı bir yerde yapmanızı rica ediyorum."

"buraya öldürmek için mi getirdiğimi sanıyorsun?" Soğukkanlılıkla cevap veriyorum.

"Ben de öyle umuyorum." Omuz silkiyor. "Yaşlı olabilirim ama aptal değilim. Abel'ı istiyorsun. O senin hayatını mahvediyor. Eminim tüm olasılıkları düşünmüşsündür ama ikimiz de biliyoruz ki onu dışarı çekmenin tek bir yolu var."

"Yine de isteyerek geldin." Kaşlarımı çattım.

Yüz ifadesi yumuşuyor ve bir an için eskiden tanıdığım adamı hatırlıyorum. İVI'daki görevini devralacak olan kişiye bilgeliğini aktarmak için yanımda sayısız saat geçiren adam. O zamanlar, bana karşı hiçbir kızgınlık duymuyor gibi görünmesini garip bulmuştum. Aslında, onun bana karşı sadece hayranlık duyduğunu düşünmüştüm. Sanki bana saygı duyuyormuş, benimle gurur duyuyormuş gibi konuşuyordu. Ve onun onayını alana kadar böyle bir onaya susamış olduğumu hiç bilmiyordum.

Artık aramızdaki her şey değişti. Bilgi olarak onu geçtim ve rolümle ilgili tüm beklentileri aştım. Onun mirasını her seviyede geride bıraktım. Ailesinin yarısını ele geçirdim ve geri kalanı için ölümcül niyetlerimi açıkladım. Yine de onu çağırdığımda geliyor. Hâlâ bana bir babanın oğluna bakması gerektiği gibi bakıyor. Bunu anlayamıyorum.

"Geldim çünkü ailenizin başına gelenlerden kısmen sorumlu olduğumu kabul ediyorum," diyor. "Ve inanmak istediğiniz sinsi olduğumu itiraf edemesem de, olayları bilmeden harekete geçirdim. Bu nedenle, içinde bulunduğunuz durumu anlıyorum. Eğer bu hayattan ayrılışım sana huzur getirecekse, o zaman huzur bulacaksın. Sizi durduramayacağımı biliyorum ve kaçınılmaz olandan saklanmayacağım. Yeter ki kızlarımdan hiçbirinin senin elinden zarar görmeyeceğini garanti et."

Ona boş boş bakıyorum, tiksintiyle başımı sallıyorum. Ona mı yoksa kendime mi tiksinti duyduğumu anlayamıyorum.

"Hayatına son vermenin beni memnun edeceğini düşünsem de, karım beni asla affetmeyeceğini söylüyor ve ben de ona inanma eğilimindeyim."

Eli ceketinin içine uzanıp bir zarf çıkarırken eli titriyor. "İkisine de çoktan mektup yazdım. Sanırım bu onlar için zor olacak ama zaman içinde ilerleyebileceklerini umuyorum."

Zarfa bakıyorum, içindekileri merak ediyorum ve sonra bu düşünceden tamamen vazgeçiyorum.

"Ölmene ihtiyacım olacak Eli." Kendimi masanın kenarına yaslıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Ama şimdilik geçici olacak."

Eli kucağına yerleşirken kaşları birbirine çatılıyor, hâlâ mektuba tutunuyor. "Sahte ölümümü mü istiyorsun?"

"Perşembe sabahı, İVI adli tabibi hastaneye varacak ve kalıntılarınızla birlikte ayrılacak. Öğlene kadar ölümünüzle ilgili resmi bir açıklama yapılacaktır ve günün sonunda Abel'a bilgi sızdıran her kimse haberi vereceğini tahmin ediyorum."

"Peki bu süre zarfında nerede olacağım?" diye soruyor.

"Nakil için size sakinleştirici verilecek, ardından bir cenaze evine götürülecek ve adamlarım tarafından kaçırılacaksınız. Buradaki arazide bekçi için küçük bir kulübe var. Marco orayı çoktan güvenlik altına aldı ve her yeri kameralarla donattı. Buzdolabı ve kiler iyi stoklanmış durumda ve orada kaldığınız süre boyunca hayatta kalmak için ihtiyacınız olan her şeye sahip olacaksınız."

"Bunun işe yarayacağını nereden biliyorsun?" diye soruyor.

"Çünkü Marco ve benden başka kimse senin hâlâ hayatta olduğunu bilmeyecek," diye acı acı cevap veriyorum. "Abel'ın seni izleyen adamları olacak, bundan eminim ve karımla ben hafta sonunda cenazene katıldığımızda bu gerçekçi görünmeli. Ailenin acısı gerçek olmalı."

"Ona söylemeyecek misin?" diye mırıldanıyor.

Boğazımı düğümleyen gerginliği yutarak başka tarafa bakıyorum. "Başka seçeneğim yok. Ivy duygularını bastıramaz. Böyle bir sırrı ailesinden saklayamaz. Gerçeği bildiği halde onların acı çekmesini izleyemez. Abel'ın geri dönmesini sağlamanın tek yolu bu. Yani Ivy'ye göre sen doğal sebeplerden ölmüş olacaksın."

"Ama sana inanmayacak," diye itiraz ediyor.

Bakışlarını karşılıyorum, kendi bakışlarımı daraltıyorum. "Bu konuda endişelenmek bana düşer."

I Babamın bir zamanlar oturduğu sıraya kendimi bırakıyor, fotoğrafının sergilendiği mihraba bakıyorum. Onun ve Leandro'nun şapeldeki hatıra fotoğrafları o zamandan beri değiştirildi, ama bir şey bu alan hakkında farklı hissediyor.

Burada oturup ölümlerinin yasını tutan eski ben değilim. Onlar için hala yas tutuyorum ama bu aynı derinlikte bir keder değil. Babamın soğuk ve sert gözlerine baktığımda, kendimi onun kesin hayal kırıklığını ararken buluyorum. Ve gerçekten de gördüğüm şey bu. Her zaman gördüğüm şey. Eğer şimdi burada olsaydı, bana ne kadar zayıf ve zavallı olduğumu söylerdi. Yapmak için yola çıktığım şeyi başaramadığım için öfkelenirdi.

Çok uzun zamandır bu taleplerin yükünü taşıyorum. Bana bir gram bile şefkat göstermeyen bir adama sadakat. Suçluluk ve utancım ağırdı, Moreno ailesine duyduğum nefretle daha da ağırlaştı. Sahip olmam gereken doğal tepki gibi hissettiren bir sonuç. Suçu atabileceğim bir yer. Ömür boyu sürecek bir öfke için bir hedef. Ama yoruldum.

Ölüyken bile onun beklentilerinden bıktım.

Belki de beni ayağa kaldıran ve mihraba doğru yürüten şey budur. Elimi uzatıp fotoğrafını indirdiğimde, neredeyse mezarında yuvarlandığını hissedebiliyorum. Uzun zamandır yaptığım her hareketi o belirledi. Hissetmeme asla izin vermediğim her duyguyu. Boynuma bir ilmik daha geçirilmiş gibi hissettiğim her başarısızlığı.

Gözlerinin içine baktığımda Ivy'nin söylediklerinin doğru olduğunu anlıyorum.

Bu aşk değil. Uzun zamandır saygı duyduğum, hayranlık duyduğum ve tapтым bu adam beni sevmedi. Beni kontrol ediyordu. O benim

İplerin efendisiydi ve ben de kuklaydım. Ve onun yokluğunda bile, o ipleri kontrol etmeyi başarıyor. Geleceğimi dikte etmesine izin verdiğim sürece, hep öyle olacak.

Fotoğrafın ağırlığı kollarımı aşağı çekiyor ve yavaş yavaş elimden kayıp yere düşmesini, ayaklarımın etrafındaki camların kırılmasını izliyorum. Birkaç uzun an boyunca kalıntılara bakıyorum ve üzerime açıklayamadığım bir şey geliyor. Sendeleyerek geri çekiliyorum, nefesimi toplamaya çalışıyorum, gözlerim acıyla yanıyor.

Nefeslerim sığılıyor ve sonra derinleşiyor, sıranın üzerine çöküp kendi duygularımın gerçekliğini hissetmeme izin verdiğimde ağırlı ulumalara dönüşüyor. Başım ellerimin arasına çöküyor ve gözlerimden sızan nem yere damlıyor.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Ama her acı dolu hıçkırıktaki göğsümde daha hafif bir şey genişliyor. Belki de rahatlama dedikleri şey budur diye düşünüyorum.

Omzuma dokunan bir el beni ürkütüyor ve bakışlarımı kaldırdığımda Antonia'nın durduğunu görerek şok oluyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve yavaşça yanıma gelip yaralı bir hayvana yaklaşır gibi bankın üzerinden kayarak yanıma oturduğunda aşağılanmışlık yüzümü yakıyor.

Yerdeki kırık camları, lime lime olmuş babamın fotoğrafını incelediğini hissettiğimde başımı eğiyorum.

"Her zaman buranın yeniden dekore edilmesi gerektiğini düşünmüşümdür." Hak etmediğim halde bana her zaman gösterdiği nezaketle parmaklarını ön koluma koyuyor.

Yavaşça odağımı onunkine geri getiriyorum ve gülümsemesinin yumuşaklığında hiç beklemediğim bir şey görüyorum. Sanırım gurur duyuyor.

"Sen iyi bir adamsın Santiago De La Rosa," diyor. "Her zaman içinde vardı."

"Bence bana çok fazla kredi veriyorsun." Daha dik oturuyorum, gizlice yüzümü kuruluyorum.

"Hakkını teslim etmeliyim. Bu şeytanları bırakmanın zamanı çoktan geldi de geçiyor. Yeni bir hayata başlıyorsun. Pek çok olasılığı olan bir hayat. Sana değer veren güzel bir karın var. Bir bebek yolda. Bu yeni bir mevsim. Eskiye temizleyip yeniye yol açma zamanı."

Elimi sıkamak için uzandığında onu durdurmuyorum. Bu bana çocukluğumu hatırlatıyor, Antonia'nın benimle ne kadar sık ilgilendiğini. Yaralarımınla ilgilenir, ödevlerime yardım eder ve bana bir şeyler öğretirdi.

Bisiklete binmeyi ve ayakkabılarımı bağlamayı öğrendim. O her zaman yanımdaydı, pek çok açıdan benim ebeveynimden daha fazla bir ebeveyndi. Bu rolü için ona yeterince saygı göstermedim. Kendi ailesinden vazgeçerek benim ailem için bu kadar uzun süre çalışarak yaptığı fedakârlıklara. Kendi hayallerinden.

"Sana ihtiyacım olduğunda hep buradasın," diye mırıldanıyorum. "Bunun için sana hiç teşekkür ettiğimi sanmıyorum."

"Bana teşekkür ettiniz," diye içtenlikle cevap verdi. "Nasıl yapacağını bildiğin şekilde. Sen benim için hiçbir zaman sadece bir işveren olmadın, Santiago. Sanırım artık seni bir annenin oğlunu sevdiği gibi sevdiğimi biliyor olmalısın."

Yeni bir duygu dalgası verebileceğim her türlü yanıtı bastırıyor, bu yüzden sadece başımı sallıyorum, o da anlayış ve zarafetle kabul ediyor. İki biri bana sevgi gösterisinde bulunuyor. Kendimi içinde bulduğum yeni ve tuhaf bir dünya.

"Antonia?" Birkaç dakika sonra, kendimi konuşabilecek kadar toparladığımda, "Antonia," diyorum.

"Evet?"

"Aşk yok olur mu?"

Bunu düşünürken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Neden olsun ki?"

Odağımı tekrar yere çevirip cam parçalarını inceliyorum. "Ya birini korumak istiyorsan ama bunu yapmak ona zarar vermek anlamına geliyorsa?"

İhtiyacım olan cevaplara sahip olamayacağını bilsem de sessiz, varlığı güven verici. Ta ki bana dönüp bakana kadar, yüz hatlarını daha önce hiç görmediğim bir kararlılıkla çelikleştirene kadar.

"Eğer gerçek, saf ve doğruysa, Santiago, aşk asla yok olmaz."

Santiago mesafeli. Fiziksel olarak burada ve taşıdığı ağırlığı anlıyorum. Yemeklerini benimle yiyor. Yatağımızda uyuyor. Ya da en azından ben uyuyana kadar yanımda yatıyor çünkü ben uyandığımda Sabah olduğunda, yatağın onun tarafı boş, yastığı soğuk.

Eva günlerini bir öğretmenle geçiriyor. Ben de Antonia ile mutfakta arada sırada yemek pişirerek ya da Eva bana katılabildiğinde yüzerek geçiriyorum. Santiago sonunda buna izin verdi. Dr. Hendrickson'ın bana öğrettiği egzersizleri hala yapıyorum, ancak denge sorunlarının artık her şeyden çok kaygıdan kaynaklandığını biliyorum.

Ve endişeliyim.

Babam ve Hazel ile görüntülü konuşabildim. Santiago sonunda yumuşadı ve bana bir cep telefonu verdi. Hazel'in evindeki güvenliği de arttırdı. Yeğenimi görmek hala garip, özellikle de onunla hiç yüz yüze tanışmamış olmak. Ama sadece bu değil. Bu kişiyi tanımıyorum. Hayatının ilk beş yılını bilmiyorum ve asla da bilemeyeceğim.

Ama Hazel iyi görünüyor. Pek mutlu değil ama mutsuz da değil. Sanırım her şey bittikten sonra eve dönebilir. Artık Santiago ile evli olduğuma göre, artık bir aile olduğumuza göre, IVI konusunda yardımcı olabileceğinden eminim. Geçmişte geri dönen insanlar olduğunu duymuştum. Genellikle yapılması gereken bir kefare, deri olarak ödenmesi gereken bir bedel vardır ama Santiago'nun statüsünün ona yardımcı olacağından eminim.

Colette ile de telefonda konuştum. ne kadar iyi bir yüz ifadesi takınmaya çalışsa da hala sarsıldığını biliyorum. Olanlar onu korkutmuş.

Düşüncesi bile beni korkutuyor. Ve Abel'in bir şekilde bu işe karışmış olması beni hasta ediyor.

Santiago'nun ofisinin kapısını çalıp biraz araladıktan sonra kafamı içeri uzattığımda gece yarısıydı. Yaklaşık on beş dakika önce eve geldiğini duydum.

"Ivy," diye başladı, beni beklemiyordu. Ceketini çıkarıp bir sandalyenin arkasına atmış, kravatını çözüyordu. "Her şey yolunda mı?" Sesine sinen endişeyi görüyor ve duyuyorum.

"Yok. Her şey yolunda."

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve o başını sallarken ona doğru yürüyorum. Gömleğinin kollarını yukarı sıyırarak, içimi ürperten güçlü, dövmele ön kollarını ortaya çıkarıyor. Başımı kaldırıp ona baktığımda beni izlediğini görüyorum, gözleri üzerimde gezinip çıkık göbeğimde duruyor. Sanki gömleğimin altına küçük bir basketbol topu sokmuşum gibi dümdüz dışarı fırlamış.

"Çok geç kaldın," diyorum.

"Bazı şeyleri gerekiyordu." "Ne işleri?"

"İş," diyor neredeyse. "Gecenin bu saatinde mi?"

"Ben hep geceleri çalışırım, Ivy. Bunu biliyorsun. Ve şimdi, tüm bu olup bitenlerden sonra, zaten pek uyuyamıyorum."

Bir kolunu belime doluyor ve yanağımı öpmeden önce diğer elini yumrunun üzerine koyuyor. Sonra beni kucaklamak için kendine çekiyor ve bunda tuhaf bir şey var. Uzak bir şey.

"Neden hâlâ ayaktasın?" diye sorar. "Senin için endişelendim."

"Kendi başımın çaresine bakmaktan fazlasını yapabilirim."

"Colette ve Ben'i kaçıran adamları buldular mı?"

"Ne? Hayır, henüz değil. Onlar için endişelenmeni istemiyorum. Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

"Biliyorum. Belki bir şey bulmuştundur diye düşündüm."

"Henüz değil, ama oraya doğru gidiyoruz. Neden yatağına dönmüyorsun? Birazdan orada olurum."

"Ben... Sana söylediğin bir şey hakkında soru sormak istiyorum." İç geçirdi. "Bekleyemez mi?"

"Hayır."

"Pekala."

"Jackson'la bir şey hakkında konuştuğunu söyledin ama ne olduğunu söylemedin. Geçen gün havuzdayken."

"Ah." Masasına doğru yürüdü, viski şişesini aldı, ağzını açtı ve kendine biraz doldurdu. Bana bakmak için geri döndü. "Mutfığa gidelim mi? Sana bir şeyler getireyim mi?"

"Hayır, ben iyiyim. Onunla ne hakkında konuştun?"

Beni inceliyor ve kendimi onun bakışları altında kayarken buluyorum. Yaklaştı ve ben de kanepeye oturdum. "Bu konuyu açmayacaktım ama madem açtın, onunla amcası hakkında konuştum. Amcasının patlamayla ilgisi hakkında çok açık olmak gerekirse."

Ona bakarken, içkisini bırakmadan önce bir yudum daha içmesini izliyorum.

"Ve onunla şu anda IVI gözetiminde olan Cornelius Holton hakkında konuştum. Ben de oradaydım. Onu sorguluyordum."

"Gözaltında mı?"

Santiago başını sallar.

"O... Colette ve Ben'in kaçırılmasının arkasında o mu vardı?"

"Aracı o kullanmadı ama işin içindeydi, evet. Jackson'a şantaj yapıyordu. Ama bu kısmı zaten biliyorsunuz."

Sıcaktan kızardığımı hissediyorum. Eminim o da görüyordur.

"Colette ona seninle bu konuda konuştuğunu söylemiş. Sanırım bunun Jackson'ı Holton'dan önce kendi başına ortaya çıkmaya teşvik edeceğini umuyordu."

"I-" Viraklıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum.

Saçımı kulağımın arkasına tarıyor. "Sorun yok. Sana kızgın değilim."

"Sana söylemeye gelmiştim. O gece... O bıçakla hastaneye giderken yolunu kestiğim gece. Kulak misafiri olduğumda yaptığım şey buydu. Colette'in söylediklerini sana anlatacaktım."

"Her şey yolunda, Ivy. Gerçekten. İşler kontrolden çıktı ama Jackson'ın ailesi güvende ve Holton rolü için Mahkeme'nin karşısına çıkacak. Ve Holton'ın gözaltında olması bizi kardeşine daha da yaklaştırıyor." Bardağını kaldırır ve kalanını yutar.

"Jackson'la aranız nasıl? Onunla ve IVI ile? Başı belada mı?"

"Bilgiyle birlikte hemen Mahkeme'ye gelmemesinin bazı sonuçları olacak ama ona bir olmayacak. Jackson kötü biri değil."

adam."

"Peki ya seninle? Seninle iyi olacak mı?"

"Suçlu olan amcasıydı ve ne yazık ki benim için o çoktan öldü. Jackson'a karşı hiçbir düşmanlığım yok ve sizi hem Mahkeme'den hem de benden kurtaran kanıtı ortaya çıkardığı için ona olan borcumu hatırlıyorum." Duraklar, düşünür. "Sen ve ben, nasıl bir geçmişe sahibiz."

"Bana gerçekten kızgın değil misin? Sana daha önce söylemediğim için mi?"

"Hepimiz hata yaparız. Umarım siz de benimkileri affedersiniz." Ayağa kalktı, yüzü gölgeler içindeydi.

Ne kadar tuhaf bir şey söylediğini düşünerek ona bakıyorum. Tam ne demek istediğini soracaktım ki elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı.

"Gel, Ivy. Seni yatağına götüreyim."

S Bir şeyler yanlış. Hissediyorum. Ertesi sabah uyandığımda yine yalnızdım. Santiago'nun birkaç saat uyuduğunu bilmeme rağmen, yataktan çıktığında hava hâlâ karanlıktı.

"Hepimiz hata yaparız. Umarım siz de benimkileri affedersiniz."

Sözleri kafamda dönüp duruyor. Tuhaflar. Ve kesinlikle Santiago'ya uymuyorlar. O hataları affedecek biri değil. Ya da belki de hatayı kimin yaptığına bağlıdır? Her iki durumda da, kesinlikle çabuk affetmez. Tam tersi.

Onu defalarca aramaya çalıştım ama aramalarım sadece sesli mesaja düşüyor. Tıpkı babamı her aramaya çalıştığımda olduğu gibi. Endişelendiğimi söylemek hafif kalır. En azından sonunda bir hemşireyle konuşmayı başardığımda, bana babamın iyi olduğunu söyledi. Sadece uyuyormuş.

İki gece sonra Eva ve ben akşam yemeğini bitirmek üzereyken Santiago nihayet eve döndü. Ve artık kızgındım.

Ama yüzündeki ifadeyi, yorgun, karanlık ifadeyi gördüğümde, bu öfke hızla başka bir şeye dönüşüyor.

Arkasında kadın doğum doktorum yürüyor.

"Ne oldu?" Hızla ayağa kalkarak soruyorum.

Santiago'nun yüz ifadesi değişmiyor, bakışlarını kız kardeşime çevirmeden önce beni süzüyor.

"Eva. Odana git."

Alnı endişeyle kırışan kız kardeşime bakıyorum. "Neden? oluyor?"

Santiago'ya döndüğümde, Eva'nın yanına gelen Marco'ya eliyle işaret ettiğini görüyorum. "Haydi evlat," diyor, sesi onu hiç duymadığım kadar yumuşak.

Eva bana bakıyor, ben başımı sallıyorum ve o da gidiyor. Ben odada Santiago ve doktorla kalıyorum.

"Otur," diyor Santiago yaklaşırken, ama ben sadece bir adım geri çekilip kollarımı göbeğime sarıyorum.

"Umarım siz de benimkini aynı hızla affedersiniz."

"Nerelerdeydin?" diye sordum.

"Ivy, otur." Kollarımdan tutup beni sandalyenin önüne doğru götürmeye çalışıyor.

"Ne yaptın sen?" Kelimeler kastettiğimden daha keskin çıkıyor, arkalarında bıraktıkları his karanlık. Dehşet dolu.

"bir şey değil."

Ve ne olduğunu biliyorum. Bana ne söyleyeceğini. Tam olarak biliyorum.

"Söyle," diye ısııyorum, vücudum soğuktan titremeye başlarken gözlerim çoktan yaşlarla ısındı. Ellerimi iki yanımda yumruk yaparak onun elinden kurtuluyorum.

Sonra doktor konuşur. "Ivy, bu kadar heyecanlanman bebek için iyi değil."

"Söyle!" Santiago'ya çıkıştım.

Santiago'nun çenesi geriliyor ve yine onun sözlerini duyuyorum. *"Umarım sen de benimkini affetmekte acele edersin."*

Ama . Düşündüğüm şeyi yaptıysa olmaz.

"Bir komplikasyon vardı, doktorun gözden kaçırdığı bir şey."

Ortamı kucaklıyorum, bir adım daha geri çekilirken omuzlarım kamburlaşıyor, şimdi bir sandalyeye kayıyorum. Başımı sallıyorum ve ona bakmıyorum. Bakmıyorum.

"O gitti, Ivy. Üzgünüm ama baban öldü."

Sözleri yankılanırken gözlerimi kapatıyorum. Gitti. Onu bir daha asla göremeyeceğim gibi gitti. Sesini bir daha duyamayacağım. Ona bir daha asla sarılamayacağım.

Ölü gibi gitti.

Başımı sallıyorum ve kendimi ona bakmaya zorluyorum. "Sana inanmıyorum," diyorum ellerimin tersini gözlerime silerek. Ayağa kalkarken bacaklarımı beni taşımaya zorluyorum. "İnanmıyorum."

"Ivy, sen-" Bana uzandı ama ben kaçtım.

"Hastaneyi aradım. Hemşireyle konuştum. Bana iyi olduğunu söyledi. Sadece uyuyormuş. Bana söyledi!"

Santiago sanki özel bir konuşmuşlar gibi doktora bakar, ama her neyse, Santiago elini hafifçe kaldırır, sanki ona

Bekle.

"Gerçekten çok üzgünüm, Ivy," diyor Santiago, bakışları yine üzerimde. "Birkaç saat önce öldü. Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu."

"Hayır." Başımı sallıyorum, birkaç adım uzaklaşıp Santiago'nun yerinin iki gündür boş olduğu masanın başına yaklaşıyorum. İki gündür yok. Babam durup dururken bir komplikasyon geçirmeden önceki iki gün. Babamın, düşmanının, koruma altındaki düşmanının, gücü altındaki zayıf yaşlı adamın öldüğü iki gün. "Hayır," diyorum tekrar, çenemi tutarak. Antonia'nın onun için hazırladığı biftek bıçağına uzandım. Onun evde olup bile bilmiyordu. Akşam yemeğini sıcak tutmak için endişelenmişti. "Bana gerçeği söyle." Bıçağı yanımda tutuyorum.

Santiago'nun bakışları bir an için ona kayıyor, sonra benimkine dönüyor. "Onu yere bırak, sana her şeyi tekrar anlatacağım."

"Şimdi söyle bana," diyorum ve bir adım daha yaklaştığında bıçağı aramızda tutuyorum.

Doktor izliyor ama olduğu yerde kalıyor.

"Bir komplikasyon oldu."

"Doktorun gözden kaçırdığı bir şey var. İlk seferinde pratik sözlerini duymuştum. Nasıl olduğunu söyle! Bana doğruyu söyle, seni lanet yalancı!"

Çenesinde bir tik var. Acaba konuşmadan önce ona kadar sayıyor mu? İsyana alışık değil. İnsanların konuşmasına alışık değil.

"Üzgün olduğunu biliyorum. Üzgün olman çok doğal. Ama ben senin için buradayım, Ivy."

Bunun üzerine ben de güldüm. "Benim için mi buradasın? Bunu gerçekten söyledin mi?"

O aramızdaki mesafeyi kapatmaya başladığında ben daha da uzaklaşıyorum. Marco köşeyi dönüyor ve Santiago gözlerini benden ayırmadan Marco'ya geri çekilmesini işaret ediyor.

"Doktorların öngörmediği komplikasyon sen miydin Santiago?"

Garip bir şekilde gülümsüyor ama bir anda kayboluyor. "Nasıl böyle düşündüğünü anlayabiliyorum," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Ama hayır, Ivy, yaşlı adamı ben öldürmedim."

"Ama bu senin hakkındı. Bana böyle söylememiş miydin?" Marco'nun ne kadar yakın olduğunun farkında olarak bir adım daha uzaklaşıyorum. "Bıçağını kullandın mı? De La Rosa bıçağını onun kalbine saplamak sembolik olurdu. Babanı gururlandırırdı."

"Bu kadar yeter." Sesi daha sert. "Bıçağı bana ver."

"Birkaç gün önce beni bu kadar kolay affetmenin nedeni bu muydu? O zaman bile ne yapacağını biliyordun. Bunu bana karşı kullanabileceğini mi düşündün? Seni affetmem için beni zorlayabileceğini mi? Babamı öldürdüğün gerçeğini bir şekilde kabullenmem ve affetmem için?"

Konuşuyor, belki bıçağı tekrar istiyor, ama bana söylediklerinin gerçeği üzerime yıkılıyor ve sözlerini işleyemiyorum. Babam gitti. O öldü.

"Bana bir şey söyle. Bana bir şey söyle," dedim. "Herhangi bir şey."

"Geldiğini gördü mü? Korkmuş muydu?" Gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını hissediyorum.

İfadesinde bir şey değişiyor, sanki bir şey çatlıyor, parçalanıyor. Sadece birazcık. "Hayır. Geldiğini görecektir bir şey yoktu. Kalbi durdu. Her şey onun için çok fazlaydı. Şimdi bıçağı bana ver."

Santiago'nun ötesine, doktora bakıyorum. Hepsi daha yakın. Ve doktor elinde bir şırınga tutuyor.

Hazırlıklı geldiler.

"Lütfen bıçağı bana ver," diye yalvarıyor Santiago ve ben tekrar ona dönüyorum. Şimdi sadece birkaç adım ötede. Hızlıydı. Bunu biliyorum. Her an bıçağı doğru hamle yapabilir. Yapmamasının tek nedeni kendime zarar vereceğimden korkması. Kendisi için korkmuyor. Ona zarar vereceğimden korkmuyor. Bunu biliyorum.

Ama yanılıyor.

Ve hiçbirini bana ulaşmadan, ona doğru uçtum, kolumu kaldırdım, çığlığım ona olan nefretimi ilan ediyordu. Sevdiğimi sandığım bu adamdan. Bana sadece yalan söyleyen bu adamdan. Beni sadece manipüle etti. Beni kullanan. Ve şimdi babamı benden alan bu adam için.

Onu kurtaran o son şey. O son düşünce. Çünkü başka türlü orada durup bunu kabul edeceğini biliyorum. Bıçağı indirdiğimde de gönülsüzce indiriyorum çünkü çoktan yenilmiş .

Keskin, tırtıklı kenarından tutuyor. Derisi kırılıyor ama bağırıyor. Neredeyse hiç irkilmiyor. Ne onun kadar güçlüyüm ne de şiddet uygulayabilirim. Ona karşı bile. Şimdi bile değil. Ve dakikalar sonra, ben hıçkırığa hıçkırığa ağlarken o beni tutuyor, bana sıkıca sarılırken kollarımı iki yanıma sıkıştırıyor, yüzümü boynunun kıvrımına bastırıyor, yüzümü kavrarken elindeki kan yanağını ısıtıyor, doktor koluma iğne batırdığında iğne zar zor fark ediliyor, Santiago beni kaldırırken dudaklarında fısıltıyla bir özür

Dizlerimin bağı çözüldüğünde ayağa kalkıyorum ve başım yana düşerken ona bakıyorum.

"Senden nefret ediyorum," diyorum ona, kolum beynimin söylediğini yapmıyor, parmaklarım pençeye dönüşmüyor, elim sadece göğsüne zayıfça vuruyor. "Senden nefret ediyorum," diyorum, karanlık içeri girip görüşümün köşelerini körelttikçe kelimelerim birbirine karışıyor. "Ve seni asla affetmeyeceğim. Asla."

"Boss?"

Bir şey kolumu dürtüp beni harekete geçiriyor. Kanlı gözlerimi kaldırdığımda, Yatak odasının kapısının dışındaki koridorda uyuyakaldığımı fark ettim. "Ne oldu Marco?" Ayağa kalkarken ağrıyan kaslarımı işbirliği yapmaya zorluyorum.

Ayaklarım.

"Bütün gece burada mı uyudun?" diye soruyor.

Ona sert bir şekilde başımı salladım. Böyle kişisel sorular sormak ona değil.

"Bazı güncellemelerim var," diyor bana. "Burada mı yoksa ofisinizde mi konuşmak istersiniz?"

"Hadi aşağı inelim." Kapıya bir kez daha bakmak için duraklıyorum, gitmekte tereddüt ediyorum ama Ivy'nin de şu anda beni yakınında istemediğinin farkındayım.

Marco mücadelem farkındaydı. Tüm malikâne biliyor. Son birkaç gün sessizlik ve ne zaman onunla konuşmaya çalışsam Ivy'nin öfkesiyle geçti. Ve attığım her adımda kararımı sorgulamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Onu incitmek istemiyorum. Eli'nin kızlarından hiçbirini daha fazla incitmek istemiyorum ama şu anda hepsi yaptığım seçim yüzünden acı çekiyor. Ve Habil'den henüz bir iz olmadığı için bunun gerekli ya da faydalı olduğundan bile emin olamıyorum.

"Doğru olanı yapıyorsun." Marco uzanıp elini omzuma koydu. "Şu anda öyle hissetmediğini biliyorum ama tek yol buydu. Bunun gerçek olduğundan emin olana kadar dışarı çıkmayacak."

Keşke ben de onun kadar emin olabilsem.

"Gel." Çenesini merdivenlere doğru salladı. "Sanırım söyleyeceklerimi duyduğunda kendini daha iyi hissedeceksin."

Bu haber ilgimi çekiyor ve başka bir seçenek bırakmadan onu çalışma odama kadar takip ediyorum. İçeri girip kapıyı kapatıyoruz ve telefonunu çıkarıp bana vermeden önce sandalyeme yerleşmemi bekliyor.

"Adamlarımdan biri arazinin etrafında gizlenen birini buldu. Batı çeperine yakındı."

Marco'nun ekranındaki adamın görüntüsünü inceliyorum ama tanıdığım biri değil.

"Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Ben soruyorum.

"Toplayabildiğim kadarıyla, düşük seviyeli bir suçlu. Bir mil uzunluğunda bir sabıka kaydı dışında hakkında önemli bir şey yok. Çoğunlukla küçük suçlar. Onu çoktan patakladım ve Abel için çalıştığını hemen itiraf etti. Buraya göz kulak olması gerektiğini söyledi."

"Peki tam olarak ne rapor etmesi gerekiyordu?" Ben soruyorum.

"Ona verilen emir Eli'yi ya da kızlarının görüldüğü herhangi bir yeri aramaktı. Telefonunda fotoğraflar bile vardı. Abel'in Ivy ya da Eva'nın fotoğraflarını istediğini söyledi. Perişan olup olmadıklarını görmek istemiş."

Marco bana haklı olduğumu onaylıyor. Abel, Ivy ve Eva'nın kederinin gerçek olduğunu doğrulamaya ihtiyaç duyacak kadar paranoyak. Bu beni rahatlatmalı, ama hiçbir şey bulamıyorum. Karım hâlâ üst katta, ıstırabının içinde kaybolmuş durumda ve buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

"Ayrıca yarın cenazeye katılması gerektiğini söyledi," diye devam ediyor Marco. "Abel'in cenazeye katılacak birkaç adamı olduğundan bahsetti ama isimlerini bilmiyormuş. Kim olurlarsa olsunlar Abel'a rapor."

Başımı eğiyorum, vücudumdaki tüm kaslar gerilirken şakaklarımı ovuşturuyorum. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum Marco. Onun daha fazla acı çekmesini izleyebilir miyim bilmiyorum."

Benimkinin karşısındaki sandalyeye çöküyor, avuçlarını masama dayıyor. "Bir gün daha, Santiago. Sadece bir gün daha. Abel tüm ailesinin yas tuttuğuna dair onay alacak. Sonra da Malikâne'ye döner dönmez ona söyleyebilirsin."

"Peki ya beklediğimiz şeyi yapmazsa?" Ben soruyorum. "Ya saklandığı yerden çıkmazsa? Paranoyası çok güçlü."

"Yapacak," diye beni temin ediyor Marco. "Bu kadar uzun süre boşuna beklemedi. Eli'nin aradan çekilmesiyle, cazibesine karşı koyamayacağı kadar çok şey olacak. Sonsuza dek gölgelere sürülmektense, o son güç parçasını ele geçirmeye çalışırken ölmeyi tercih eder."

İçgüdüsel olarak haklı olduğunu biliyorum. Abel'in egosu sonsuza kadar saklanması için izin vermez. Ama yine de başka bir yolu olabilirmiş gibi hissediyorum. Ivy'yi incitmeyecek başka bir yol ve ben bunu göremedim.

Onu hayal kırıklığına uğrattım ve kimse beni aksi yönde ikna edemez.

"On dört saatten az vaktin var," diye beni rahatlatıyor Marco. "İşte bu kadar patron. Sonra onları tekrar bir araya getirebilirsin ve o da seni affeder."

Başımı sallıyorum ama yalan gibi geliyor. Ivy beni asla affetmeyeceğini kendisi söyledi ve Eli'ı ölümden geri getirmenin onun onayını tekrar kazanacağını sanmıyorum. Bu çok fazla. Bu onun kırılma noktasıydı, bunu hissedebiliyorum. Ve her şey hiç olmadığı kadar umutsuz görünüyor. Onu mutlu etmek için doğal hayatının geri kalanını yaşamasına izin vereceğim gerçeğini kabul etmek bile ona huzur getirmeyecek. Bu büyüklükte bir yalandan sonra olmaz. Günlerce acı çekmesini izledikten ve bana olan nefreti her geçen an arttıktan sonra olmaz.

Marco, "Sanırım seni daha iyi hissettirecek bir şey biliyorum," dedi.

Ben.

Bakışlarıyla karşılaştığımda, ne demek istediğini daha o söylemeden anlıyorum. kelimeler.

"Tutuklunuz idamını bekliyor, efendim."

A Misafir banyolarından birinde duş aldıktan ve ellerimdeki Abel'in casusunun kanını yıkadıktan sonra Antonia'nın yeni kıyafetlerini giydim.

beni getirdi. Bu kadar az uykudan sonra yorgunum ama karımı görmek için sabırsızlanıyorum.

Bütün sabah kapıdaki uyarıları kontrol ettim, doktorundan ve Antonia'dan güncellemeler aldım. Biraz yemek yedi, bu da bir şeydir. Bunun dışında konuşacak pek bir şey yok. Hâlâ yatakta, dinleniyor. Ağlama krizleri arasında gidip geliyor ve boş boş tavana bakıyor.

Eva beklediğimden daha iyi idare ediyor. Antonia onu oyalıyor, rahatlamasını sağlıyor ve birlikte hazırladıkları filmler ve yapbozlarla dikkatini dağıtıyor. Arada sırada

Ivy'yi ziyarete gider, ancak kız kardeşinin dinlenmesi gerektiği konusunda ısrar ederek fazla kalmaz.

Acıları omuzlarımda ağırlaşıyor ve Marco ile konuştuğumuz onca şeyden sonra bile, şimdi onlara gerçeği söylemenin ne kadar zarar verebileceğini sorguluyorum. Ama ben zaten biliyorum. Bu kendime sormam gereken bir şey değil.

Habil hala onların kardeşi ve bir düzeyde, ona karşı henüz tamamen sönmemiş bir sevgi beslediklerinin farkındayım. Söz konusu aile olduğunda, sadakatleri bu konuda her zaman bölünecektir. Ama Habil'in öleceğine hiç şüphe yok. İkisi de bunu kabul etmek zorunda kalacak ve eğer bu olacakların bir önizlemesiye, Ivy ve benim o fırtınayı atlatabileceğimizden emin değilim. Eğer beni gerçekten affedemezse.

Bu arada, gerçeği bilmedikleri sürece onların kendisine olan duygularını manipüle edemeyeceği inancına tutunabilirim. Kendileri farkında değillerse, Eli'nin sağlık durumunu itiraf etmeleri için onları suçlayamaz. Ve geçmişteki davranışlarına bakılırsa, bir şekilde onlara ulaşmaya çalışacağından şüphem yok. Her ne kadar her şeyi kontrol ettiğim konusunda ısrar etmek istesem de, yalnızca görebildiklerimi kontrol edebilirim.

Abel'in onlara ulaşma yolları var. Yapılması gereken binlerce değerlendirme var. Bildiğim kadarıyla kendi ev personelimin içinde bir sıçan olabilir. Hizmetçiler, bahçıvan, aşçı... hatta muhafızlar. Eğer Cemiyet üyelerini müesseseye karşı kışkırttıysa, davasında kendisine yardım etmeleri için kimleri ikna edebileceğini kimse bilemez. Ne de olsa Mahkeme'nin köklü üyeleri aforoz etmek için kullandığı kanıt onun sözleriydi. Abel en üst düzeyde bir manipülatör ve kimsenin yüzde yüz sadık olacağına güvenemem. Bir tek Marco ve Antonia var. Ve gerçek şu ki, Abel Ivy'ye biri aracılığıyla bir mesaj iletmek isteseydi, bunu yapmanın bir yolunu bulurdu.

İşte bu yorucu farkındalıkla ofisime uğruyor ve masamın üzerinde duran küçük siyah kutuyu alıyorum. İkinci kata çıkıp koridordan yatak odama doğru yürürken, dışarıda durup kutuyu inceliyor ve bunun doğru bir karar olup olmadığını merak ediyorum.

Şu anda yapabileceğim hiçbir şeyin onu rahatlatmayacağını farkındayım ama bu aptalca umut hâlâ içimde yaşıyor. Şifreyi kullanarak kapının kilidini açıyorum ve sessizce içeri giriyorum.

Ivy yatağında kıvrılmış, hiçliğe bakıyor. Yaklaştığımda, hatta yanına oturduğumda bile bana bakmıyor. Gözyaşları

hepsi kurudu, ama acı kurumadı. İçgüdüsel, bu odanın içinde yaşayan, nefes alan bir şey. Biliyorum çünkü ben de göğsümde hissediyorum. Onun hissettiklerini ben de hissediyorum.

"Ivy?" Tereddütle uzanıp kolunu okşuyorum.

Ürkmüyor ya da geri çekilmiyor, ama sanırım bunu gözlerinde gördüğüm boşluğa tercih ederdim.

Elini dudaklarıma götürüp öpüyorum ve parmakları avucumun içinde seğiriyor.

"Senin için bir şeyim var."

Kutuyu komodinin üzerine bırakıyorum ve gözleri titreyerek kapanıp tekrar açılmadan önce kutuya kısa bir süre bakıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bunu onun için nasıl düzelteceğimi.

"Kendini iyi hissettiğinde açabilirsin," diyorum ona. "Bu benim için çok özel bir şey ve belki de onu görmenin zamanı gelmiştir diye düşündüm."

Yanıt vermeyince ayakkabılarımı çıkarıp yatağın ortasına tırmanıyorum, battaniyeleri açıp arkasına geçiyorum. İlk başta sertleşiyor ama yavaş yavaş içimde eriyor, kolumu beline doladığımda acı dolu bir iç çekiyor ve tüm direncini kaybediyor.

"Ayrı kalmaya dayanamıyorum," diye fısıldıyorum, dudaklarım kulağını okşuyor. "Sana ihtiyacım var, Ivy. Bana geri dön, lütfen."

Yanağından bir damla yaş süzülüyor ve titreyerek bakışlarını yavaşça benimkilere yöneltiyor. "Nasıl yapabildim?"

Gözlerimi kapatıp onu içime çekmeden önce çenesini ve sonra yanağını öpüyorum, gözyaşlarının tuzunu tadıyorum, ellerim sessiz bir yakarıyla onu kavriyor.

"Ya sana her şeyin yoluna gireceğine dair söz verebilseydim?" Boğuluyorum. "Bu kabus yakında sona erecek."

"Nasıl, Santiago?" diye fısıldıyor. "Bu acı nasıl bitecek?"

"Bana güvenmeyi kalbinde bulabilirsen bitecek," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Tek istediğim bu. Yaptığım her şeyin seni korumak için olduğuna güven."

Bana bakıyor, gözleri sert. "Şimdi anlıyorum." "Neyi anlıyorsun?"

"Nasıl hissettiriyor," diye acı acı cevap veriyor. "Babanın intikamını almak için neden beni öldürmek istediğini. Bunu şimdi anlıyorum çünkü ben de hissediyorum."

Ellerim ondan uzaklaşırken sözleri aramızda kalan tüm sıcaklığı buza çeviriyor. Bunu düzeltmenin mümkün olmadığını anlayınca içimde bir acı uyanıyor. Bu

geri alınamaz. Aptalca bir şekilde, bundan kurtulabileceğimize inanmak istedim ama artık kurtulamayacağımızı biliyorum.

Beni asla affetmeyecek. Yarın değil. Asla affetmeyecek. Bunu gözlerinde görebiliyorum.

Sesinde duyabiliyorum.

Ve son bir kez omzumun üzerinden bakarak kendimi ondan uzaklaştırdığımda hiçbir şey bu kadar son hissettirmemişti. Bana bakmıyor ve komodinin üzerine bıraktığım hediyeye de bakmıyor.

Onun yerine, ben kapıdan çıkarken gözlerini kapatıyor ve rahat bir nefes alıyor.

I Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Belki bir ya da iki gün. Yatak odasında kilitli değilim ama kendi isteğimle de çıkmıyorum. Gidecek hiçbir yerim yok. Bu duygudan, bu acıdan kaçış yok.

O.

Babam öldü. Kocamın eliyle öldürüldü. Sevdiğim iki adam.

Sevdiğim iki adam.

Neden onlar gittiğinde hep geçmiş zaman oluyor? Aşk hala burada, şu anda, acının yanında.

Santiago mu? Bir bakıma, bu da aynı derecede acıtıyor. Belki daha fazla. Babama duyduğu nefret, bana karşı besleyebileceği herhangi bir sevgiden, herhangi bir duygudan çok daha büyüktü. Çünkü ne derse desin, gerçeği biliyorum. Aksi çok uygun olur. Kalp krizi mi? Doktorlar onu bu kadar yakından izlerken gözden kaçırdıkları bir şey mi? Buna inanmıyorum.

Banyoyu kullanmak için yataktan kalkıyorum. İşim bittiğinde lavabonun başında duruyorum ve ellerimi yıkarken yansımamı inceliyorum. Berbat görünüyorum. Yüzüm zayıflamış, gözlerimin altındaki koyu halkalar Santiago'nun dövmesindekilerle eşleşiyor. Mürekkep lekesine bakmak için başımı biraz çeviriyorum. Çok uzun zaman önceymiş, çok uzaktaymış gibi geliyor. Bunu atlattık. O ve ben hayatta kaldık. Karşımıza çıkan pek çok engeli aştık, bazıları onun tarafından, bazıları başkaları tarafından, ama bir şekilde birlikte üstesinden geldik.

Bir şekilde ona aşık oldum.

Tanrım. Ben deliyim.

Suyu kapatıp ellerimi kuruluyorum ve yuvarlak karnıma bakıyorum. İçinde bir bebek var. Bizim çocuğumuz. O burada olduğunda ne olacak? Bunu düşünmeye bile başlayamıyorum.

Yatak odasına geri dönüyorum ve yatağın kenarına oturuyorum. Bu odadan yoruldum. Bu yataktan. Bu yerden. Yoruldum.

Komodinin üzerinde, bıraktığı kutuyu görüyorum ve hâlâ göğsümde duran kolyeye dokunuyorum. Elmas kaplı gül. Hamile kaldığımda bana hediye edilmişti. Aşkın ya da sevginin değil, De La Rosa ailesine ait olduğumun bir sembolü. Ona olan aidiyetimin. Boynumun arkasındaki, bazen dokunulmak için zonkladığına yemin ettiğim dövme gibi. Kabul edilmek için. Sanki mürekkep bir şekilde ona bağlıymış gibi. Sanki ona yakın olmak istiyormuş gibi.

Kutuyu elime aldım ve kazınmış logoyu okudum.

Montblanc. Tuhaf. Ama sonra hatırladım.

Yatağa yaslanıp dizlerimi yukarı kaldırıyorum ve çıplak ayaklarımı battaniyenin altına sokuyorum. Başımı yatak başlığına yaslıyorum ve o günü hatırlıyorum. On üç yaşındaydım. Yeni okuldan eve yeni dönmüştüm. O berbat okuldan. Günlerce alay edilmişim ve sonunda canıma tak etmişti. Hışım ile içeri girdiğimde babamın çalışma odasında Santiago'yu görmemiştim. Onu öfke nöbetimden sonra gördüm.

O zamanlar dövmesi yoktu. Daha gençti. Yine de çocuksu değildi. Santiago'yu asla çocuksu olarak tanımlamazdım, o zaman bile.

Babam bu kutuyu ona vermemi istemişti. Paketlemeye fırsat bulamadığı için özür dilediğini hatırlıyorum. Hayatımda buna benzer sadece bir kutu görmüştüm. Babaminkini. Ama onunki siyah değil, kraliyet mavisiydi.

Bu jest karşısında öfkelendiğimi hatırlıyorum; babam bu yabancıya bir hediye veriyordu, hem de karşılayabileceğimizden emin olmadığım pahalı bir hediye, hem de endişelerimi görmezden geliyordu. Onlardan bile utanmışım.

Kutuyu Santiago'nun eline tutuşturdum ve onu azarladım. Okulundan ne kadar nefret ettiğimi söylemişim. Ondan da nefret ettiğimi söyledim mi? Hatırlamıyorum. O zamanlar Eva'ya çok benziyordum.

Şimdi kutuya bakıyorum ve kapağındaki kabartmalı harflerin izini sürüyorum. Kutuyu açıyorum ve içinde siyah saten bir yastıkta altın bir dolma kalem duruyor. Onu kaldırıyorum ve kutuyu bir kenara koyuyorum. Çok güzel bir şey. Kesinlikle enfes. Acaba annem babamın Santiago'ya böyle pahalı bir hediye aldığını biliyor muydu? Onun için değil. Kendi çocuklarından hiçbiri için değil.

Elimde çevirerek üzerindeki yazıyı okudum.

Santiago'ya, beni gururlandırırıyorsun evlat.

Oğlum.

Boğazım düğümleniyor ve gözyaşlarım
gözlerimi yakıyor. Oğlum.

Santiago şimdi de benimle alay mı ediyor? Bana ne kadar aşâğılık olduğunu mu gösteriyor? Ne kadar kötü olduğunu mu? Oğlu gibi gördüğü bir adamı öldürebileceğini. Çünkü babam için öyle olmuştu. Ona Habil'den daha çok evlat olmuştu. Kendi kanından daha çok sevilmişti.

Bunun farkına varmak yeterince üzücü ama Santiago'nun bunu bilerek onu öldürebileceğini düşünmek bunun da ötesinde.

Ama sonra bir alternatif düşündüm. Bu onun başka bir manipölasyonu mu? Sevdiği bir adamı öldürmüş olamayacağını bana göstermek için bir şey. Bu bana, aylarca süren nefretten, yıllarca süren ayrıntılı intikam planlarından sonra Santiago'nun bir şekilde babama olan sevgisini fark ettiğini mi gösterecek? Onu öldüremeyeceğine beni inandırması mı gerekiyor?

Beni daha da aptal sanıyor olmalı. Ondan nefret ediyorum.

Ondan nefret etmek zorundayım.

Ama benim de bir parçam kırılıyor. Çünkü ne istediğimin ya da ne iddia ettiğimin bir önemi yok. Daha önce benimle yatağa girdiğinde, geri çekilmedim. Ona doğru kıvrıldım. Onun sıcaklığına yaslandım. Gücüne. Kana bulanmış ellerine. Kendimi ona karşı çelikleştirmek için her şeyimi harcadım.

Çünkü o usta bir manipölâtör. Ve ben onu sevemem.

Kararlıyım, yataktan kalkıyorum ve hem kalemi hem de kutuyu duvarda bir çukur açarak odanın öbür ucuna fırlatıyorum. Buna sevindim. Onun şiddetini hatırlamam gerekiyor. Onun ikiyüzlülüğünü. Nefretini hatırlamalıyım. İntikam ihtiyacının bana karşı olan hislerinden çok daha ağır bastığını hatırlamalıyım.

Evet, beni güvende tutacak. Beni her türlü düşmana karşı koruyacak. Ama ya kalbim? Onun koruyucusu olmayacak. Bunu bana zaten tam olarak bu sözlerle söyledi. Karıştıramayacağım ya da yanlış anlayamayacağım kelimeler. Hayır, o çok açıktı.

Ben kendi kalbimin koruyucusuyum. Öyle olmalıyım. Ve şimdi kendimi çelikleştirmeliyim. Kendimi ona karşı çelikleştirmeliyim. Kendimi ve Eva'yı korumalıyım. Doğmamış çocuğumu kendi babasından korumalıyım. Çünkü belki de bana söylediği diğer şey, sevgiden, şefkatten aciz olduğu gerçeği, belki de sadece beni uyarıyor. Çünkü sanırım Santiago'nun o yanını şimdi anlıyorum. Hasarlı, kırık içini. İyileştirilemeyecek kadar kırık. Bir bütün olamayacak kadar.

Sanırım beni incitmek istemediğini söylerken ciddiymi. İstemiyor. Ama incitecek. Bunu bana da söylemişti. Kalbimi korumam için beni uyardı. Ve bunların hepsi doğru. Tek yalanı babamın ölümünde parmağı olduğunu inkar etmesi.

Ancak durum ne olursa olsun, babasının kendisine yaptığını çocuğumuza yapmasına izin veremem. Bebeğimizi çarpıtmasına, ona geri dönölmez şekilde zarar vermesine izin vermeyeceğim. Babasının ona bıraktığı mirası devretmesine. Bir canavarın mirasını.

Meşim Kutsal Üçlü Katedrali'nin ön sıralarında yanımda oturuyor, rahip mihraptan kutsal yazıları okurken siyah peçeli şapkasının altından gözyaşlarını siliyor. Yanımızda da Marco, Eva ve Antonia. Koridorun karşısında Ivy'nin annesi Bayan Moreno oturuyor ve saydığımı göre sevgili kocası için henüz tek bir damla gözyaşı dökmemiş.

Sıralarda cemiyetin birçok üyesi oturuyor. Eli'nin birlikte çalıştığı ve toplumda geçirdiği süre boyunca arkadaşlık ettiği kişiler. Katılımın beni şaşırtmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Büyük hiyerarşide pek bir önemi olmayan bu yaşlı adamın bu kadar çok kişi tarafından dost olarak görüldüğünü bilmiyordum.

Ama bu beni şaşırtmalı mı?

Onunla yaşadığım kötü deneyim beni şımartmamış olsaydı, ben de bir zamanlar onu büyük bir adam olarak nitelendirirdim. Onun adına güzel sözler söyledim ve ona onurlu bir adam demekten çekinmezdim.

Gerçekten de, diğerleriyle birlikte onun için de yas tutardım ve bana öyle geliyor ki, bazı açılardan zaten tutuyorum.

Patlamadan sonra sadece ailemi kaybetmedim. Eli'yi de kaybettim.

Elimi ahşap sıranın üzerine koyduğumda bu düşünce dudaklarımda garip bir burukluk bırakıyor. Kederli karım için sessiz bir teklif. Kabul etmedi. Cenaze bittiğinde ve mezarlığa giden korteji takip ettiğimizde bile bana bakmıyor ya da benimle konuşmuyor.

Eli'nin sahte ölümünün tiyatrallığı için hiçbir masraftan kaçınmadım. Geleneksel cenaze müziğini çalan bir caz grubu bile var.

New Orleans'ta iyi bilinir. Cenaze arabasının arkasından mezarlığa doğru yürüyoruz; burada boş tabut sonunda bir mezara yerleştiriliyor.

Gün boyunca kendimi diğer yas tutanlara bakarken yakalıyorum ve hangilerinin Abel'in adamları olduğunu merak ediyorum. Kendi güvenliğim onların arasında iyi gizlenmiş, her yüzü, her katılımcıyı not alıyor. Ama ne kadar iyi uyum sağlarsa sağlasınlar Abel bunu bilecektir. Bu maskaralık onu ikna edecek mi? Sonunda tüm bunlara değecek mi?

Mezar kapatıldığında, müzik daha neşeli bir melodiye dönüşüyor ve ardından tören alayı resepsiyon için IVI yerleşkesine taşıyor. Gün uzuyor gibi görünüyor ve karım beni görmezden gelip gözleri yaşlı bir şekilde yas tutanlarla selamlaşırken onun yanında durmak elimden gelen tek şey.

İki saat boyunca konuklara babasıyla ilgili hikâyeler anlattıktan sonra yorgunluktan solmaya başlıyor ve ben eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyorum.

"Artık seni eve götürme vakti geldi."

Reddederek başını sallıyor ama sendeliyor, ben kolundan tutup onu dik tutmadan önce neredeyse bana doğru yığılıyor.

Farkında olmadan üzerine düşeni yaptı. Herkesin görmesi için alenen yas tuttu. Ama ne pahasına? Yorgun bedenini kendime doğru çektiğim ve bana bakması için çenesini yukarı kaldırmaya zorladığım zamanki kadar kendimden hiç nefret etmemiştim.

"Seni eve götürme vakti geldi meleğim. Görmem gereken bir şey var."

Başını sallamadan önce yüzü bir parça yumuşuyor, inatla eğilmeyi reddediyor.

"Babamın hayatını kutlama töreni henüz bitmedi. İstersen gidebilirsin ama ben gitmiyorum."

"İvy." Sesim hem bir uyarı hem de bir yalvarış. Eğer onu eve götürebilirim, beni anlayacaktır.

"Ben tuvalete gidiyorum." Benden uzaklaşıyor. "Lütfen beni yalnız bırak."

I O beni durduramadan, acelemden neredeyse birini devirecekken, sonunda lavabonun başında durup birkaç derin nefes aldığım bir banyo buluyorum.

Tepeden tırnağa siyah dantel giymiştim. Santiago seçti. Ne giydiğim umurunda değildi. Sadece duvağın en azından biraz gizlenebileceğim kadar ağır olmasına minnettardım.

Eva bizim sıramızda yanımda oturuyordu. Annem bizimkinin karşısındaki ön sıraya oturmuştu ve üzerinde her kıvrımını belirginleştiren koyu mavi, çok dar bir elbise vardı. Şapkası belli bir açıyla yerleştirilmişti, duvağı bilerek saklamak için değil, güzelleştirmek için seçilmişti. Çünkü yas tutmuyordu.

Onu gerçekten suçlamıyorum bile. Bu evliliğe zorlanmıştı. Her zaman kendisinden aşağı gördüğü babam için bir hediye idi.

Ayin sırasında parmaklarım Santiago'nunkilere dokunduğunda, hemen çekildim. Fark ettiyse de yorum yapmadı. Sonra eline baktım, sonra tekrar tabuta baktım ve tek düşünebildiğim, tabutun kapalı olması için babama ne yaptığıydı.

Eva, ayinden sonra Marco ve iki askerle birlikte eve gitti. Ben gitmek istemedim. Kalmak, babamın çoğu bana yabancı olan arkadaşlarının onun hakkında anlattığı hikâyeleri dinlemek istedim. IVI'da bu kadar yerleşik olduğunu bilmiyordum. Orada bu kadar çok arkadaşı ve gerçek dostları olduğunu bilmiyordum. Bunu gözlerinde görüyorum ve onun hakkında sevgi dolu konuşmalarında duyuyorum. Bunun için gerçekten çok mutluyum.

Ve şimdi banyo aynasında lekeli, gözyaşı dolu yüzüme bakarken, üzerinde kocaman bir tabut olan o kapalı tabutu düşünüyorum

Babamın tüm hatalarına rağmen onu sevdim. Onu özleyeceğim.

Tuvaletin sifonu çekiliyor ve tanımadığım bir kadın ellerini yıkamak için küçük odadan çıkıyor.

"O iyi bir adamdı canım," diyor bana.

"Teşekkür ederim," diyorum ona ama sonra gittiğinde minnettar oluyorum. Çok üzgün hissediyorum. İnanılmaz derecede üzgün. Ve yalnız olduğum gerçeği benim için hiç bu kadar açık olmamıştı.

O zaman bir şey hissediyorum. Garip bir şey. Gözlerimi kırıştıtırıp karnıma baktım. Ve işte yine orada. En hafif tıkırtı. Sanki en küçük parmağımın ucu elimin arkasına dokunuyor. kadar silik ki neredeyse kaçıracağım ama sonra tekrar geliyor. Elimi yuvarlak karnımın üzerine koyuyorum ve gülümsüyorum, bebeğimle bu ilk gerçek temasımda gözlerimin dolduğunu hissediyorum ve tek düşünebildiğim Santiago'ya söylemem gerektiği. Elini karnımın üzerine koymalı ve bir kelebeğin kanadı kadar narin olan bu neredeyse çırpınma hissini hissetmesine izin vermeliyim.

Ama sonra gülümsememle birlikte gitti, çünkü Santiago'ya söylemeyeceğim. Şimdi olmaz. Söyleyemem. Bu dönüm noktasını kaçırarak ve bu bende yeniden ağlama isteği uyandırıyor.

Sonra kapı tekrar açılıyor ve içeriye biri giriyor. Ellerimi yıkamakla meşgulüm. Tuvaletlerden birine girmeliydim.

Kadın kapıda tereddüt ediyor ve onun garsonlardan biri olduğunu anlıyorum. Acaba bu tuvaleti misafirler için kullanması gerektiğini düşünmüyor mu?

"Açıklar," diyorum tezgahları göstererek. "Siz

Bayan De La Rosa mısınız?"

Ona bakmak için döndüm. Genç olduğunu fark ettim, belki on altı yaşındaydı. Başımı salladım.

"İşte." Cebini karıştırır ve buruşuk, mühürsüz bir zarf çıkarır.

"Nedir bu?" Aldım, kapağını açtım ve içinde bir kâğıtla birlikte bir cep telefonu gördüm.

Dudağını ısırtıyor, sonra kapıya bakıyor. "Az önce biri benden bunu sana vermemi istedi," diyor ve ben başka bir soru sormadan çıkıp gidiyor.

Telefonu çıkardım, ekrandaki çatlağa dikkat ettim. Ana ekran düşmesine basıyorum ve Michael ile Hazel'ın güldüğü, Michael'ın elinde kocaman bir külah pamuk şeker, çenesindeki pamuk şekeri yalarken dilinin mavi olduğu bir fotoğrafı görünce nefesim kesiliyor.

Kağıt parçasını açtım. Sadece yırtık bir kâğıt. Ama el yazısını tanıdım.

Şimdi onun neler görüyor musun? Sana ulaşamıyorum. Seni sıkıca kilitledi. Ivy, eğer beni bulursa, beni de öldürecek ve senin bundan haberin bile olmayacak.

Ama sanırım bu umurunda değil, değil mi? Artık onun tarafındasın. Babamızı öldürdükten sonra bile.

Unutma, bana sen yaptırdığın için yaptım.

Hazel ve gayrimeşru velediyle birlikte iki blok ötedeki Marriott'un otoparkında bekliyorum. Beş dakika içinde buraya gelin, gitmelerine izin vereceğim.

Yalnız gel. Santiago yok. Asker yok. Yoksa Michael gerçek bir silahın nasıl çalıştığını öğrenecek.

Bende dair kanıt ister misin? Beni yalancı durumuna düşürdüğüne eminim. Hazel'in şifresi 3636. Birkaç aile selfiesi çektik. Abel.

Hazel ve Michael mı? Onlarla o zamandan beri konuşmadım... şey, belki dört ya da beş gün olmuştur, farkındayım. Santiago bana babamdan bahsettiğinden beri birkaç kez aramaya çalıştım ama ulaşamadım ve o kadar depresyondaydım ki durup düşünmedim bile. Michael'ın da birkaç gündür beni aramadığını şimdi fark ediyorum.

Santiago onları koruyor. Bana onları koruduğunu söyledi.

Ellerim titreyerek, Hazel'a ait olduğumu bildiğim telefona Abel'in bana verdiği kodu giriyorum ve kamera simgesine tıkladığımda, işte oradalar. Aile özçekimleri.

Dizlerimin üzerine düşmemek için tezgâha tutunmak zorunda kalıyorum. Hazel ve Michael'ın bir arabanın arka koltuğunda otururken çekilmiş fotoğraflarına bakarken içimi bir korku kaplıyor. Hazel'ın gözleri kıpkırmızı ve Michael'ı kucaklamış. Yüzü göğsüne gömülü. En kötüsü sonuncusu. Bu resimde Abel'in yüzü ön planda ve yüzündeki sırıtsız yüzünden onu neredeyse tanıyamıyorum. O arabanın ön koltuğunda, kız kardeşim ve Michael arkada ve selfie'nin köşesinde silahı görüyorum.

Daha düşünmeden telefonuma bir mesaj geliyor. İki kelime.

Beş dakika.

Telefonu ve notu tezgâhın üzerine koyup hareket ediyorum. Başka bir şey için zamanım yok. Marriott'a gitmek için beş dakikam var. Santiago'ya söyleme riskini göze alamam. Kız kardeşime ya da yeğenime zarar gelmesini göze alamam. Santiago notu bulacaktır. Birisi bulacak.

Banyodan çıkıyorum ve kalabalık resepsiyon odasının gürültüsünü duyuyorum. Santiago'nun sesini duyduğuma yemin edebilirim ama onu göremiyorum ve aceleyle çıkışa yöneliyorum.

Abel çaresiz. Bebeğimizi aldirmaya çalıştığında da çaresiz miydi? Hayır, bu farklı. Arkadaşı kalmadı. Seçeneği kalmadı.

Ve bana zarar vermek istediğini biliyorum. Kanlı bile olsa. Ama gitmekten başka çarem yok. Tehdidi gerçek.

Bir garson mutfağın sallanan kapısından aceleyle çıkarken neredeyse bana çarpıyordu. Özür dilemeye başladı ama başımı sallayıp sorun olmadığını söyledim.

Santiago ya da adamlarından biri beni görmeden mutfağa giriyorum, sadece sokağa açılan açık kapıyı görünce duraklıyorum. Kalabalık mekanda aceleyle ilerlerken, bir cenazenin ardından yemek verme törenini düşünüyorum. İnsanların böyle bir durumda nasıl yemek yiyebildiklerini merak ediyorum.

Dışarı çıktığımda Santiago'nun iki adamının sokağın bir ucunda durduğunu ve birinin diğeri için sigara yaktığını görüyorum. Aceleyle diğer uca gidiyorum ve bir dakika sonra daha büyük, daha işlek bir caddedeyim. Aceleyle bir blok, iki blok aşağı iniyorum ve köşeyi döndüğümde otelin önünde bir taksi kuyruğu görüyorum. Tam karşıdan karşıya geçip aceleyle otoparka gidecektim ki yanımda bir araba durdu ve ben de yolumdan çekilmek zorunda kaldım.

O zaman onları görüyorum. Arka koltuktaki Michael ve Hazel'ın dehşet içindeki yüzlerini. Abel ön koltuğa doğru eğiliyor ve yolcu tarafındaki kapıyı iterek açıyor. Elindeki tabancayı kaçırmadım.

"Atla" diye bağıyor, ben de atlıyorum ve daha kapıyı kapatmadan gidiyoruz.

"W Ne yapıyorsun? O daha çocuk!" Yarı arkaya, yarı da şehirden hızla çıkarken vites yükselten Abel'e dönüyorum. Bana bakıyor, bakışları tiksintiyle yuvarlak karnıma düşüyor.

"Ivy," diyor Hazel. "Çok özür dilerim."

"Santiago... dedi ki-" sesim kesildi. Onları koruyordu.

Onları koruduğunu söyledi.

"Askerler aptaldır," diyor Abel. "Eğer kafana koyarsan her şeyi başarabilirsin. Öyle değil mi Mikey? Sana hayat dersi. Bir şey değil."

Michael ulumaya başlar.

"Yavaşla!" Kırmızı ışıktaki geçerken ve arabalar bize korna çalarken bağıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve titreyen ellerimle emniyet kemerimi bağlıyorum. "Ben buradayım. Bırak gitsinler, Abel. Ben buradayım. Onları bırakacağını söylemiştin!"

"Kapa çenenini."

"Sen ! O bir çocuk, Abel."

Abel bana bakıyor ve yüz ifadesinde bana bir parça umut veren bir şey var. Ama o sürmeye devam ediyor, bir elinde silah, ayağı gaz pedalında kurşun ağırlığı gibi. Kasabanın dışına çıkana kadar bu şekilde sürdük ve yaklaşık yirmi dakika sonra nihayet yavaşladı ve köhne görünümlü bir benzin istasyonunda durdu. Arabayı gıcırdayarak durduruyor ve Hazel'a doğru yarım dönüş yaparken hepimizin silahı görebildiğinden emin oluyor.

"Çık dışarı."

Hazel ondan bana bakıyor. "Abel..." Dudağı titriyor. "Ona zarar veremezsin."

"Siktir git!" "Git! Hazel git!" Yalvarıyorum.

"Anne!"

Gözyaşları Hazel'ın yüzünden aşağı akar.

"Ne var biliyor musunuz? Keyfinize bakın. Hepinizi götüreceğim!" "Hayır!" Michael ulurken ben çılgık atıyorum.

Hazel hareket eder, kapıyı iterek açar ve dışarı çıkar, Michael'ı dışarı çekip kapıyı kapatırken onu bir an bile bırakmaz. Abel'in ayağı bir anda gaz pedalına basıyor ve Hazel geri sıçrarken Abel çılgın bir hızla yola geri dönüyor.

"Ne yapıyorsun? Ne istiyorsun?"

Kardeşim dengesiz görünüyor. En son ne zaman duş aldı ya da tıraş oldu bilmiyorum. Çaresiz durumda ve bu beni çok korkutuyor.

"Lütfen, Abel. Sana yardım edebilirim. Sadece yavaşla. Lütfen."

Ön pencereden dışarı bakıyor, yüzü ciddi, ama biraz yavaşlıyor. "Büyüyorsun."

Elimi karnıma götürüyorum ama cevap vermiyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Gürültülü bir yol boyunca uzanan bir motelin otoparkına girmeden önce on dakika daha bu şekilde araba sürüyoruz. Benzin istasyonu kadar köhne görünüyor.

"Bir mola vereceğiz." Son kapılardan birinin önüne park etti ve bana döndü. "Aptalca bir şey yapma, anladın mı?"

Başımı salladım.

Dışarı tırmanıyor, sonra yanıma gelip kapıyı açıyor. "Çık dışarı."

Ben yaparım. "Bunca zamandır burada mıydın?"

Başını sallıyor. "Bu bok çukuruna yeni geldim. Arkadaşlarım beni terk etmiş gibi görünüyor."

"Arkadaşların mı?"

Bir anahtar çıkarıyor ve kapıyı açıyor. Pis, havasız odaya giriyorum ve kapıyı tekrar kapatıyor.

"Demek babam

öldü." Başımı

salladım.

"Gerçek mi?"

Sorusu karşısında şaşkınlığımı görmüş olmalı.

"Kocanızın beni kandırmak için babamızın ölümünü bahane edeceğini düşünmezdim. Değil mi?"

"Ne? O yapmaz..." Duruyorum, Santiago'nun resepsiyondan ayrılmak istediğinde söylediği ama benim reddettiğim şeyi düşünüyorum. "Hayır, Abel," diyorum başımı sallayarak. "Babam öldü. Böyle bir numara yapmazdı." Bunun bana, bize ne yapacağını bilmeden. "Şimdi ne olacak? Ne istiyorsun?"

Saatini kontrol eder. "Kapa çeneni. Düşünmem gerek." Sandalyenin üzerindeki açık spor çantasına uzanır ve etrafa saçılmış giysileri toplayıp gelişigüzel bir şekilde çantaya atmaya başlar.

Bacaklarım güçsüzleşiyor ve yatağın kenarına tünüyorum. Abel'in gözleri bir kez daha karnıma kayarken iki elimi karnımın üzerine kapatıyorum.

"Santiago'nun ailesini ve diğer tüm o adamları öldüren patlamayla bir ilginiz var mı?"

"Vay canına. Gerçekten böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?" "Onu kıskanıyordun. Babamın onunla birlikte olmasını."

"Bunu atlattım. Sizin deyiminizle o patlama, bildiğim kadarıyla bir gaz kaçağıydı. Eğer bir şey varsa, Toplum, ailelerin yasalarını çiğnediğini ve IVI'nın başını ciddi bir belaya sokabileceğini ortaya çıkardığım için bana borçludur. Beni asla kabul etmeyeceklerinden değil. Gerçi babam artık yok..." Gözlerini bir an için kaçırıyor, sonra tekrar bana odaklanıyor. "Ama eminim kocan onların değerli merdivenlerinin basamaklarını asla tırmanamayacağımdan emin olmuştur. Oldukça ayrımcı bir sistem olduğunu biliyorsun. Ama hayır, sanırım *Bayan De La Rosa* olarak bunu bilemezsiniz. Bunu ben ayarladım, biliyorsun. Ben ayarladım. Bir teşekkür bile almadım, değil mi?"

Ona amacının kendine hizmet etmek olduğunu söylemedim. Onun yerine, düşüncelerinin içinde kaybolurken yüz ifadesinin kararmasını izliyorum. Yırtık pırtık görüntüsüne bakıyorum ve yarısı boş sigara paketini görüyorum.

"Colette'in kaçırılmasıyla bir ilgin var mı?" diye sordum. Alnı çatlıyor. "Colette de kim?"

"Jackson Montgomery'nin karısı."

"Sanırım Holton'dı. Biraz çaresiz kalmaya başlamıştı. Ona bunun aptalca bir fikir olduğunu söyledim. Bir adamın karısıyla ve çocuğuyla uğraşırsan..." duraksıyor, gözleri sonsuz derecede kısılıyor. "Bunun geri dönüşü yok, değil mi?"

Sonra telefonum çaldı. olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Yanında lanet olası bir telefon mu var?" diye sordu, öfkeyle.

Çağrı telesekretere düşerken elimi cebime atıyorum ama hemen tekrar çalmaya başlıyor. Arayan Santiago. Ekranda adını görüyorum.

"Buna cevap verme!" Abel kükrer, telefona doğru hamle yapar.

Bir anda ayağa kalktım. "Onunla konuşmama izin ver. Sana yardım edebilirim. Ona anlatabilirim."

Telefonu elimden kapıyor ve uzaktaki duvara öyle sert fırlatıyor ki parçalandığını görüyorum.

"Bu o işi halleder," diyor Abel. "Bana yanında lanet bir telefon olduğunu söylemeliydin. Muhtemelen şimdi buraya geliyordur. Hadi gidelim."

Kolumdan tutup beni kapıya doğru sürükledi.

"Abel." Geri çekiliyorum ama o benden çok daha güçlü. Ve çaresiz. "Santiago buraya geldiğinde onunla konuşacağım. Haklısın, yolda," diye yalan söylüyorum. Beni nasıl bulacağı hakkında hiçbir fikrim yok. "Açıklayacağım-" "Kapıyı açıp bana döndüğünde duruyorum, yüzündeki ifade onu çarpıtıyor, korkunç bir şeye dönüştürüyor.

"Babamı öldürdü, seni aptal. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikri olmadığını bile bile o yaşlı adamı öldürmeye razı olduysa, öylece çekip gitmeme izin vereceğini mi sanıyorsun? Eğer öyle düşünüyorsan düşündüğümünden daha aptalsın."

Beni dışarıya, arabaya doğru sürüklüyor. Direndim. Tüm gücümle karşı koyuyorum ve kaval kemiğime öyle sert bir tekme atmayı başarıyorum ki, eli gevşiyor ve ben de kurtuluyorum. Neredeyse uzaklaşmıştım, caddeye doğru koşuyordum ki bir korna sesi duydum ve parlak Aston Martin'in güneşte parladığını gördüm. Bir cenaze için uygun olmadığını düşünmüştüm ama Marco'nun Eva'yı onunla götürmesine izin vermekte ısrar etmişti. Bunu söylemek onu neşelendirebilirdi. Aston Martin'in birkaç araba arkasında bir Rolls Royce vardı.

Aston Martin yaklaştıkça yavaşlıyorum çünkü direksiyonda Marco yok. Santiago.

Habil'in bana yetişmesi, beni tekrar yakalaması ve açık yolcu kapısına doğru sürüklemesi o anı alıyor.

"Lütfen, Abel!"

Onunla savaşıyorum. Tüm gücümle savaşıyorum çünkü o arabaya ölürüm. Bunu biliyorum. Kocamın kazanmasına izin vermektense bizi karşıdan gelen bir kamyonu sürüp ben ve bebeğimle birlikte kendini öldürmeyi tercih eder.

Çünkü Abel'in kaybedecek bir şeyi yok. Hayatından vazgeçti ve biliyor ki o.

Ve beni arabaya doğru zorlarken, ben de güçlü bir itiş yaptım ve Bir şekilde, bir şekilde ona çelme takmayı başardım ve koştum. Daha önce hiç koşkadar hızlı koşuyorum.

Hayatımda hiç koşmadım ve Santiago neredeyse geldi. Otoparka dönüyor. Başarabilirim. Çok yakın, başarabilirim.

Artık yüzünü görebiliyorum. Santiago o kadar yakın ki yüzünü görebiliyorum. Ve bu beni durduruyor.

Dehşet ifadesi. Açık ağzı. Sanırım çılgılık atıyor. Sanırım gördüğüm bir çılgılık. Ama çok uzakta ve Abel... Aman Tanrım, Abel... Ama bu düşüncemi tamamlayamadan, daha önce hiç duymadığım bir ses geliyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir acı hissediyorum. Yoğun, ani ve beni imkansız bir hıza iten bir acı.

Lastiklerin gıcırtısını duymuyorum. Korna seslerini duymuyorum. Gözlerimi açtığımda şapkamı görüyorum. Yolun aşağısında bir arabanın lastiğinin altında kalmış. Örtüsü yırtılmış, rüzgarda savruluyor.

Ve tüm gürültünün kesildiğini fark ettim. Kimse çılgılık atmıyor. Abel değil. Santiago değil. Ben bile.

TZaman trajedi için yavaşlamaz. Bir hayatın ne kadar çabuk sönebileceğini yakından biliyorum. Bir göz kırpması. Tek bir nefes. Bir saniye. Bir an var, bir an yok.

Abel'in arabasının Ivy'nin bedenine arkadan çarpışını izlerken durdurmak için çaresizim. Çarpışma bir bulanıklık, Ivy'nin önce havaya sonra da kaldırıma savrulduğu, yuvarlanarak durduğu anın çok kısa bir kesiti, sanki ben de ölüyormuşum gibi geliyor.

Hiçbir şey sizi böyle bir olaya hazırlayamaz. Dünyadaki hiçbir adrenalın miktarı, tanık olduğunuz şeyin şoku sizi dondurmakla tehdit ederken vücudunuzu işbirliği yapmaya zorlayamaz.

Arabam durdu. Emniyet kemerimi çözmeye çalışıyorum, gözlerim bir anlığına Abel'inkilerle birleşince hayal kırıklığı içinde inliyorum. Arabayı yavaşlamadan ileri doğru sürerken kız kardeşine bakmıyor. Gözleri sadece beni görüyor. Yüzünde alaycı bir ifade, sanki kazandığını söyler gibi.

Vücudumdaki tüm kaslar kaskatı kesilirken bile kendimi bir dizi basit komutu yerine getirmeye zorluyorum. Birincisi derin bir nefes almak. İkincisi freni çekmek. Sonunda emniyet kemerimi çözmeyi başarıyorum ve Abel etrafımdan dolanıp çıkışa doğru hızla ilerlerken kapıyı açıyorum.

Önce arka lambalarına, sonra da Ivy'ye baktım. GPS'te Ivy'nin telefonunun yerini görür görmez hiç düşünmedim. Marco ve diğer korumalar bana yetişmek için çabalarken, ben de yola çıktım. Trafikte ilerlerken beni takip ediyorlardı ama hâlâ birkaç saniye geridelerdi. Geçmişimle geleceğim arasında sadece ben vardım. Abel'i öldürme ya da karımı kurtarma şansım. Bu bir seçim bile değil.

Abel köşeyi dönüp gözden kaybolurken bakışlarımı gıcırdayan lastiklerden ayırıyorum. Koşuyorum. Ciğerlerim yanıyor. Kalp çarpıntısı. Yumruklar sıkılıyor. Ona ulaştığımda, gördüğüm manzara beni dizlerimin üzerine çökertiyor.

Başı yana doğru eğilmiş, yüzü kan içinde.

"Ivy." Ona dokunmak için uzandığımda sesim ancak fısıltı halindeydi, tereddütlüydüm. "Uyan meleğim. Lütfen uyan."

Onu hareket ettirmemem gerekiyor ama yapmak istediğim tek şey bu. Onu kollarıma almak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Onu kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Bunun yerine eline uzandığımda kolunun ve birkaç parmağının kırıldığını fark ediyorum. Şimdiden şişmeye başlamışlar, deride çürükler oluşmuş. Elbisesi yandan yırtılmış, bacaklarında ve kollarında sıyrıklar ve yaralar oluşmuş. Dudağından ve muhtemelen başka bir yerinden kan akıyor. Bilemiyorum.

Telefonumu cebimden çıkarmaya çalışırken Marco'nun sesini duyuyorum, eli omzuma geliyor. "Çoktan aradım patron. Yoldalar."

Ona bakıyorum, hiç bilmediğim bir çaresizlik sesimi tüm kavrayışımın ötesinde değiştiriyor. "Ne yapacağız?"

Yutkunuyor, gözleri cam gibi. "Sanırım nabzını kontrol etmeniz gerekiyor."

Göğsüm kabarıyor, karımın yüzünü okşarken duygularım serbest kalmakla tehdit ediyor. Titreyen parmaklarımı boğazına götürüp nabzını hissetmeye çalışırken Marco beni izliyor. Bu hayatımın en korkunç anı ve ben bir şey hissedemeyecek kadar çok titriyorum. Daha derine , parmaklarımı tenine bastırıyorum, bir şeyler için yalvarıyorum. Herhangi bir şey için.

"Bana yardım et," diye yalvardım. "Marco..."

Bir ambulans köşeyi dönüyor. Marco doğru olanı yaptı. Derneğin sağlık ekibini çağırdı. Ivy'nin savaşıma şansı olacak. Buna inanmak zorundayım.

"İzninizle, Bay De La Rosa." Sağlık görevlileri onunla ilgilenmeye başlarken biri omzuma vuruyor, onu sedyeye taşımaya çalışırken bilgileri sıralıyor.

Kolunu bırakamıyor gibiyim. Gözlerimin kenarları kararıyor, nefesim hava alamayacak kadar sıkışırken görüşüm bir iğne ucu kadar daralıyor.

"Santiago." Marco elimi ondan çekince içgüdüsel olarak ona bir yumruk atıyorum ve sendeleyerek ayağa kalkıyorum.

Omuzlarımdan tutup beni sarsıyor ve ona karşı koymaya çalıştığım da yüzüme ters bir tokat atarak beni şok edip gerçeğe döndürüyor.

"Kendini topla, Santiago," diye . "Bunu karın için yap."

Uzun, acı verici bir ses ciğerlerimi terk ederken burun deliklerim alevleniyor. O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Ama önemli olan tek şey parçalanırken kendimi nasıl toparlayacağımı bilmiyorum. Onu ambulansın arkasına bindirmelerini izliyorum ve Marco beni öne doğru yönlendiriyor.

"Onunla gidebilirsiniz, efendim."

Kapılar kapanmadan önce ona tekrar bakıyorum ve o da bana son bir kez cesaret verici bir şekilde başını sallıyor. "Seninle orada buluşuruz."

T Sonraki on saat, hastanenin bekleme odasında nefesimi tutmak zorunda kaldığım için bulanık geçiyor. Yerde volta atmakla Başımı ellerimin arasına alıp bir sandalyeye oturdum, şiddetli bir umutsuzluk ve kısa umut anları arasında gidip geldim.

Doktorlar ve hemşireler gelip gidiyor, çok az bilgi vererek güncellemeler yapıyorlar. Ivy'ye gelir gelmez görüntüleme testleri yaptılar ve bebeğin iyi olduğunu doğruladılar, ancak şu ana kadar söyleyebildikleri kadarıyla üç kırık kaburgası, kırık bir kolu, bacağına kopmuş bir tendonu ve çok sayıda sıyrık ve çürüğü var. Yüzüne ve başının yan tarafına darbe almış ama kopan tendon için tekrar ameliyata almadan önce bana uyarılara tepki verdiğini söylediler. Onu görmek istedim ama daha fazla zarar görmesini önlemek için ameliyatın hemen yapılması gerekiyordu.

Marco bana bunun iyiye işaret olduğunu söyledi ve hemşireler de ellerinden gelen her şeyi yaptıklarına dair beni temin etmeye devam ettiler. Ama saatler gelip geçti ve bir şeyler doğru gelmiyor. Bunu biliyorum, içimin derinliklerinde.

"Oraya geri dönmeliyim," diyorum Marco'ya.

"Yapamazsın." Ayağa kalktı ve beni tekrar sandalyeye oturmaya zorladı.

Onunla mücadele edemeyecek kadar bitkinim ve bunun mantıklı olmadığını biliyorum. O iyileşir iyileşmez benim için geleceklerini söylediler. Ama içimdeki bu çaresiz batışı inkar edemiyorum. Bu sadece zamanla yoğunlaşan bir içgüdü ve bir saat daha geçtikten sonra artık inkar edemiyorum.

"Saatler oldu," diye mırıldanıyorum. "Şimdiye kadar ameliyattan çıkmış olacağını söylediler."

"Anestezinin etkisinin geçmesi zaman alır," diye cevap veriyor. "Ekрана bak patron."

Bekleme odasındaki, üzerinde Ivy'nin numarası yazan monitörü işaret ediyor. Hâlâ ameliyatta olduğunu söyleyen monitörü. Altı saattir güncellenmediğini fark ediyorum ve bunun doğru olamayacağını biliyorum.

Tekrar sendeleyerek ayağa kalktığımda Marco iç geçiriyor ve bu sefer beni durduramayacağını anlamış gibi görünüyor. Dehşete kapılmış bir hemşirenin beni görür görmez göz kırptığı masaya doğru ilerliyorum.

"Bay De La Rosa," diye .

"Bir doktorla konuşmak istiyorum. Şimdi."

Yutkunur, başını sallar ve koşarak uzaklaşır. Beş dakika geçti, sonra yorgun görünümlü bir doktor belirene kadar on dakika geçti. Daha önce konuştuğum adam. IVI'nın kadrosundaki en iyi cerrahlardan biri. Karımın bugünkü vakası için özel olarak çağırılmıştı. Dr. Singh ile emin ellerde olacağından emindim. Ama yüzüne bir bakışta yanıldığımı anladım.

"Ne oldu?" Sıkılmış dişlerimin arasında kelimeleri zorluyorum. "Karımı görmek istiyorum. Şimdi. Nerede o? Hangi cehennemde o?"

"Bay De La Rosa." Gözleri Marco ve benim aramda gidip geliyor. "Korkarım bir karışıklık oldu."

"Karmaşıklık mı?" Kelime dudaklarımdan tanınmaz bir sesle dökülüyor.

"Eşiniz ameliyattan sonra uzun süreli bir bilinç gecikmesi yaşıyor gibi görünüyor."

"Uyanmıyor mu?" Gözlerim onun arkasındaki koridorda, Ivy'yi götürdükleri kapalı kapıya doğru ilerliyor. "Ama... o iyi mi? Daha önce duyarlı olduğunu söylemiştin. Bana söyledin-"

"Bu anestezinin nadir görülen bir komplikasyonu olabilir," diyor bana. "Bunun fazla bir açıklama yapılmadan gerçekleştiği durumlar da var..."

Ameliyat sonrası iyileşme süreleri, gecikmiş bilincin organik ve metabolik nedenleri, komadaki hastaların travmatik olmayan nedenleri hakkında prova edilmiş satırları sıralarken sesi solmaya başlıyor. Kelimeler birbirine karışmaya başlıyor ve ben hiçbirini takip edemiyorum. İşlemek için çok fazla şey var ve kesin olarak bildiğim tek bir şey var.

"Beni ona götür," diye emrediyorum. "Onu görmem gerek. Şimdi gidiyorum, seninle ya da sensiz."

Tereddüt ediyor ve sonra ciddi bir şekilde başını sallıyor.

T Ivy'nin odasındaki monitörlerin sabit bip sesleri karanlıkta sahip olduğum tek teselli. Bu ritimler bir şekilde onun hala burada olduğu anlamına geliyor. Uyanık olmasa bile hala vücudunun içinde.

Ameliyattan bu yana üç gün geçti ve yoğun bakım ünitesine nakledildi, burada testler yapılmaya devam ediyor. Gelen her doktor kaçınılmaz olarak hiçbir cevap alamadan ayrılıyor ve yardımcı olabilecek başka bir meslektaşının adını veriyor. Hepsini çağırdım. Seçkin tıp uzmanlarından oluşan sürekli bir geçit töreni geliyor ve sonuç alamadan gidiyor. Somut cevaplar yok, sadece tahminler var.

Bazıları anestezinin bir komplikasyonu olduğunu söylüyor. Diğerleri metabolik bir durum olduğunda ısrar ediyor. Bir tanesi pervasızca psikojenik olduğunu, vücudun kendini kapattığı nadir bir sıkıntı durumu olduğunu öne sürmeye başladı. Sayısız kan testi ve görüntüleme taraması yapıyorlar, önceden var olan rahatsızlıkları ya da o gün almış olabileceği ilaçlar hakkında beni sorguluyorlar. Hepsi bir şey arıyor ama ne olduğunu bilmedikleri açık.

Beyin taramaları kalıcı bir hasar olmadığını gösterdi. Şişme yok. Omuriliği sağlam. Ama her geçen saat, birilerinin ona yardım edebileceğine dair umudumu kaybetmeye başlıyorum.

Uzmanların ve hemşirelerin akını arasında, olası nedenleri kendim araştırmak için telefonuma sarılıyorum. Nedeni bilinmeyen uzun süreli komalarla ilgili vaka çalışmalarını okuyorum, tuhaf ve olağandışı olanın derinliklerine dalıyorum. Okudukça daha da netleşiyor ve Ivy'nin kendi kendine uyanması ne kadar uzun sürerse, şansı o kadar azalıyor.

Kapının dışındaki koridorda görevliler diğer ziyaretçiler için sandalyeleri sıraya dizmişlerdir. Antonia, Marco, Eva, Hazel, Michael ve Eli orada nöbet tutuyor ve ziyaret sıralarının kendilerine gelmesini bekliyorlar. Dönüşümlü olarak çalışıyoruz, bu benim fikrim değildi ama yine de kabul ettim. Hâlâ sevdiği birinin varlığını hissederse belki geri dönmeye teşvik edebilir diye düşündüm. Ama şimdiye kadar bu da sonuçsuz kaldı.

Kabul ediyorum, Marco Eli'yi buraya getirdiğinde kızgındım. Ama yüzünü gördüğüm an bir şey beni çarptı. Nasıl hissettiğimi tam olarak bildiği sarsılmaz bir gerçektir. Gözlerindeki acı benimkinin bir yansımasıydı. Ve bunu bir kez gördüğümde, onu gönderemezdim.

Marco'nun adamları Abel'i bulmak için şehri tarıyor ve onu dışarı çekmek için yaptığımız her plan artık paramparça oldu. Hiçbirinin önemi yok. Önemli olan tek şey Ivy'nin geri dönmesi ve ancak o zaman kardeşini öldürmek için başucundan ayrılacağım.

Birçok kez onu eve geri götürmeyi düşündüm. Ancak hastane personeli bana bunun tavsiye edilmeyeceğini söyledi. Bir ordu personel tutsam ve bütün bir hastaneyi donatacak kadar tıbbi ekipman satın alsam da fark etmez. Eğer bir şeyler ters giderse, burası onun için en güvenli yer. Kafamı hâlâ güçlük çektiğim bir gerçek bu. Kabul etmek istemediğim bir yenilgi. Bu soğuk, steril odada, bu yatakta yatmamalı. Bununla ilgili her şey yanlış geliyor.

"Onunla konuşmayı denedin mi?"

Ivy'nin hayati değerlerini kontrol etmeye gelen hemşireye göz kırpyorum. "Ne?" "Bazen işe yarıyor." Bana bir gülümseme sunuyor.

Ivy'ye baktım, yüzü . Gözleri kapalı. "Beni duyabiliyor mu?"

"Asla bilemezsiniz," diye yanıtlıyor hemşire. "Etraflarında olup biten her şeyi duyabilen hastalar oldu. Her iki durumda da, burada olduğunuzu bilmesinden zarar geleceğini sanmıyorum."

O gittikten uzun süre sonra karımın elini elime aldığımda hala onun sözlerini düşünüyorum. Parmakları soğuktu ve bu doğru gelmiyordu. Sanki çoktan gitmiş gibi hissediyorum ve buna nasıl dayanacağımı bilmiyorum.

"Buradayım meleşim," diye mırıldandım. "Bunca zamandır buradaydım."

Ne beklediğimi bilmiyorum. Bir seğirme. Kalp atışında bir değişiklik. Bir yaşam belirtisi. Ama hiçbir şey yok.

"Sana ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, başımı eğip gözlerimi kapatarak. "Bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Sana o kadar çok şey yaşattım ki... ve sen yorgunsun. Dinlenmek istemeni anlıyorum. Ve ben hala burada olacağım."

Uyan çünkü uyanmak zorundasın, Ivy. Beni bırakamazsın. Şimdi olmaz. Asla."

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüp koluna sığıyor. "Sensiz hayatta kalamam. Ve eğer bana geri dönersen, sana her şeyi veririm. Kalbinin istediği her şeyi, yeter ki kal."

Makineler çalışmaya ediyor, vücudunun durgunluğu beni başka hiçbir şeyin yapamadığı bir şekilde çözüyor.

"Bunu sensiz yapamam." Parmaklarımı doğmamış çocuğumuzun her şeye rağmen büyümeye devam ettiği karnına götürüyorum. "Bizimle kalmalısın. Çünkü sen burada ben de burada olmak istemiyorum. I... Seni önemsiyorum, Ivy. Seni kelimelere dökemeyeceğim kadar çok önemsiyorum ve bunu sana nasıl söyleyeceğimi hiç bilemedim. Nasıl itiraf edeceğimi. Seni neredeyse kaybedene kadar farkına bile varmadım... ve ben... sen beni terk edemezsin."

Kapının çalınması beni saçma sapan itirafımdan alıkoyuyor ve kafamı kaldırdığımda Eli orada duruyor. Gözlerimiz kilitlendi ve başını eğdi.

"Onu gerçekten , değil mi?"

Bu fikir karşısında hem şok olmuş hem de rahatlamış görünüyor. Ve bunu daha fazla inkar etmeyeceğim.

Ivy'ye dönüp ciddiyetle başımı sallıyorum. Bu sözleri kendi dudaklarımdan duymasını istiyorum. Ne kadar doğru olduklarını görmesini istiyorum.

"İzninizle." Koridordaki bir gürültü dikkatimi çekiyor ve Eli tam iki IVI muhafızı onu iterek odaya girerken dönüyor.

"Ne yapıyorsunuz siz?" Onlara homurdanıyorum.

"Mahkeme tarafından çağrıldınız Bay De La Rosa," diye cevap veriyor sağdaki adam. "Bizimle gelmeniz gerekiyor. Hemen."

("Bunun anlamı ne?") Beni Mahkeme'ye götüren muhafızları bir hırıltıyla üzerimden silkiyorum, Marco da peşgeliyor. "Ne cüretle Böyle bir zamanda beni karımdan ayırma-"

Konseyl Üyesi Hildebrand, "Size karşı ciddi bir suçlama var," diyerek tiradımı yarıda kesti. "Ve bu doğrultuda soruşturma yapmak bu Mahkeme'nin görevidir."

"Ne suçlaması?" Beni yargılamak için tepeden bakan üç Konsey Üyesine ters ters bakıyorum.

"Abel Moreno'nun itibarını zedelemek ve onu Cemiyet'ten uzaklaştırmak amacıyla aleyhindeki ifadelerinizi değiştirdiğinize veya tahrif ettiğinize dair kanıtlar bize sunulmuştur."

Geniş odanın karanlık kenarlarına göz gezdirirken içimde görünmez bir şok dalgası dolaşıyor. "Abel Moreno mu?" Sesi kesiyorum. "Az önce karımı öldürmeye çalışan adam mı?"

"Bence tam tersi oldu." Gölgelerden dışarı adım atıyor, ölmek bilmeyen bir yılan gibi.

İçgüdüsel olarak ona doğru hamle yapıyorum ve muhafızlar beni tekrar geri çekmeden önce yüzüne sağlam bir darbe indirmeyi başarıyorum.

"Gördün mü?" Abel tıslıyor. "Mümkün olan her şekilde ölmemi istiyor."

"Bu lanet olası bir şaka." Konsey üyelerine dönüyorum, göğsüm kabarıyor. "Siz ne yaptığınızı biliyorum. Zehirlenme, kürtaj girişimi, karımı kaçırma, Colette Van der Smit-"

Hildebrand bana, "Ona karşı işlediğiniz her suç için, olayların alternatif bir versiyonunu sundu," diyor. "Bizim görevimiz

iddia edilen bu suçları soruşturun."

"Soruşturmanı sikeyim!" Bir korumayı üzerimden başarıyla silkiyorum ama diğeri hâlâ bana tutunuyor.

Marco gözlerini kısarak onun yanına yaklaşıp. "Eğer ölümle yüzleşmeye hazır değilsen, onu bırakmanı öneririm. Şimdi."

Bir anlık tereddütten sonra Marco'nun dediğini yapıyor ve ben de dönüp yumruğumu muhafızın kafatasının yan tarafına indirerek ona teşekkür ediyorum, adam acı içinde yere yığılıyor.

"Uslu duracaksın," diye uyarıyor Hildebrand. "Yoksa sizi zapt etmek zorunda kalacağız."

"Ben lanet olası bir De La Rosa'yım," diye hatırlatıyorum ona. "Babam senin akıl hocandı. Ve sen orada oturup adi bir suçlu gibi beni sorgulama cüretini mi gösteriyorsun?"

"Biz sadece işimizi yapıyoruz," diye soğukkanlılıkla cevap veriyor. "Bu sürecin nasıl işlediğinin farkındasınız. Bir iddiada bulunan her IVI üyesinin dinlenmeye hakkı vardır. Suçlananların bile."

"Bu Topluluğun damgasını taşımayı hak etmiyor." Habil'e ters ters bakıyorum. "Ve eğer bana meydan okuyarak onun işlediği ciddi suçlarla alay etmek istiyorsan-"

"Yeter!" Kapı çarparak kapanırken arkamdan bir ses yankılanıyor.

Marco dönerken ben de dönüyorum ve Hildebrand sinirli bir şekilde bağırırken muhafızlar davetsiz misafirin üzerine atlıyor. "Şimdi de kim işimizi bölüyor?"

"Ben Eli," diye cevap veriyor siluet, tam ortaya çıkmadan önce. "Eli Moreno."

Abel'dan duyulabilir bir şok sesi geliyor, ama bakışlarım Eli'a sabitlenmişken aklıma mide bulandırıcı bir gerçek geliyor. O da bunun bir parçası. Buraya bana tuzak kurmak için geldi. Tıpkı daha önce olduğu gibi.

"Eli Moreno mu?" Hildebrand tekrarlar, sesi telaşlıdır. "Ölümden mi döndün?"

"Sizi temin ederim ki, geçen yıl yaşadığım olaylar göz önüne alındığında, yaşıma göre olabildiğince sağlıklıyım." Bakışları oğluna kayıyor ve yüz hatlarını bir şey çimdikliyor. Bir rahatsızlık ifadesi belki de. Tam olarak çıkaramıyorum.

"Baba..." Abel boğuk bir sesle. "Senin... öldüğünü sanıyordum." "Hayır, senin sayende hayattayım," diye cevap verir.

Her mikro ifadeyi çözmeye çalışarak iki adam arasındaki alışverişi izliyorum. Ses tonlarındaki her tonu ve duruşlarındaki her değişimi.

"Ölmediğin için tebrikler," diyor Hildebrand ona kuru bir sesle. "Ama buradaki amacınızın ne olduğundan hâlâ emin değilim."

"Buraya buna bir son vermek için geldim." Konsey üyelerine ve sonra tekrar Abel'a bakar. "Bir kez ve herkes için. Bu kadar yeter evlat. Çok fazla hasar oldu. Çok fazla yıkım oldu. Bunun daha fazla devam etmesine izin veremem."

Yumrukları iki yanında kenetlenirken Abel'in yüzü kıpkırmızı kesilir. "Benim yerime onu savunmayı mı seçiyorsun? Öz oğlunu mu?"

"Nerede yanlış yaptım bilmiyorum." Eli utanç içinde başını öne eğdi. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim Abel. Seni incittiğim ve belki de olmam gerektiği kadar yanında olamadığım için üzgünüm... ama bu iş çok büyüdü. Çok fazla hayat mahvoldu ve senin bana olan öfken yüzünden başka kimsenin acı çekmesine vicdanım el vermiyor."

Üç Konsey Üyesinin oturduğu kürsüye doğru yürür ve Hildebrand'a flash bellek gibi görünen bir şey uzatır.

Eli onlara ciddiyetle, "Hepsi orada," diyor. "Aforoz edilen üyeler hakkındaki gerçekler. Santiago'nun ailesini ve diğer Egemen Oğulları öldüren patlama. Hayatıma kastedilmesi. Her şey orada."

Marco yanımda boğazını temizlerken şaşkınlıkla izliyorum. O da en az benim kadar kararsız görünüyor. Ama Eli dönüp gözlerimle buluştuğunda bana başını sallıyor, bu bir saygı işareti ve çok daha fazlası.

Sanırım bu şekilde kendini affettirmeye çalışıyor.

"Sen olamazsın Santiago," diyor bana. "O şimdi günahlarının bedelini ödeyecek, ama bu sen olamazsın. Eğer Ivy ile gerçekten ilerlemek istiyorsan."

I Kız kardeşim için iyimser olmaya çalışıyorum. Babam ve Santiago için. Gerçekten çabalıyorum. Ama zaman geçtikçe daha da zorlaşıyor. Dört haftadır bu şekilde yatıyor. Hemşireler onu hareket ettirmedikçe kıpırdamadı. Yüz ifadesi değişmiyor. Karnı hala bir şekilde büyüyor. Beni duyup duymadığını bile bilmiyorum ve eminim oradan geçen herkese aptalca geliyordur sesim ama burada olduğumu bilmesini istiyorum. Hepimizin burada olduğunu ve beklediğimizi.

Ben de sandalyeyi sürükleyip oturdum ve kız kardeşimin elini tuttum. "bir tane rahat koltuk var sanırsın. Yemin ederim Buradan her çıkışımda kırım odun gibi oluyor."

Alyansını evirip . Santiago nişan yüzüğünü eve götürdü ama alyansı izin vermedi. "Bunu senden çıkarmaya çalıştıklarında çılgın kocanın kendini kaybettiğini duydun mu?" Yüksek sesle sordum. "Biraz komikti. Uyandığında zaten öyle olacak ve o anı yeniden yaşayabileceğiz. Neredeyse güvenliği çağırmak zorunda kalacaklardı." Gözümü siliyorum. Ağladığımı duymasını istemiyorum. Buraya her geldiğimde ağlıyorum. Bundan nefret ediyorum. Onu görmekten nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

Bunu ona yapanın Habil olduğunu bilerek.

Elini tekrar yere koyuyorum ve hareket ettiğinde kendi elimi karnına koyuyorum. "Bunu hissedebiliyor musun?" diye soruyorum. Kız kardeşime bebeği hissedip hissetmediğini mi yoksa bebeğin elimi hissedip hissetmediğini mi sorduğumdan emin değilim. "Bu çok acayip bir şey," diyorum Ivy'ye. "Uyandığında görebilmen için videolar hazırlıyorum. Kulağa ürkütücü geldiğini biliyorum ama isteyeceğini düşündüm."

Yeğenim ya da yeğenim -Santiago, Ivy olmadan bebeğin cinsiyetini öğrenemez- bir elini ya da ayağını kız kardeşimin karnına bastırıyor. El ya da ayak diyorum ama bildiğim kadarıyla poposu da olabilir.

"Sanırım bir kız olacak. isim listesi hazırlıyorum, böylece seçebileceğin bir sürü isim olacak. Bu arada babam daha iyi. Daha sonra seni ziyarete de gelecek." Şimdiye kadar onun ölmediğini öğrenmiş olmalı. Santiago'nun Abel'i dışarı çekmek için plan yaptığını. Sadece korkunç bir şekilde yanlış gitti. Ama şimdi Abel'i düşünmeyeceğim.

"Antonia ve ben bebek hediyelerinin çoğunu paketinden çıkardık ama gelmeye devam ediyorlar. Çok fazla şey var, Ivy! Herkes bu bebek için heyecanlı, Santiago'nun tuhaf kız kardeşi bile," diyorum, bir sonraki kısmı fısıldamak için yakınımaya eğilerek. "Eve gelmek istiyor ama Santiago izin vermiyor." Gözümü kapıdan ayırmıyorum. "Ona evin senin için hazır olacağını söylediğini duydum. Seni her an eve getirebilirmiş." Eve döndüğünde Ivy'nin daha fazla stres yaşamasını istemediğim kısmını atlıyorum.

Tekrar doğruluyorum ve battaniyeleri kardeşimin etrafına daha sıkı sarıyorum. Yüzüne . Sonra monitörlere. Hiçbir şey yoktu.

Ona tekrar bakıp her şeyi içime çekmeye çalıştığımda hıçkırıklarına engel olamıyorum.

"Özür dilerim," diyorum gözyaşlarımı yüzünden silerek. "Kendimi toparlamak için gerçekten çok çabalıyorum çünkü birinin bunu yapması gerekiyor ama giderek zorlaşıyor. Uyanman gerek, tamam mı? İçinde her ne oluyorsa onu atlatman ve uyanman gerekiyor. Uyanmaman için hiçbir sebep yok. Doktorlar öyle söylüyor." Derin bir nefes alıp kendimi toparlıyorum. "Santiago'yu hiç böyle görmemiştım. Eğer burada değilse, karanlıktaki ofisinde oluyor. Orada bir hayalet ya da vampir gibi oturuyor. Etrafta kimse yokken asla dışarı çıkmaz. Sanırım sensiz nasıl olacağını bilmiyor. Hepimizin senin eve dönmene gerçekten ihtiyacı var."

Kapı açılıyor ve gözlerimi ovuşturmak için yüzümü başka tarafa çeviriyorum.

"Merhaba." Hazel'in selamlaması yumuşak, sıcak ve endişeli. O benim kız kardeşim, biliyorum ve son birkaç aydır onu tanımaya başladım, ama yine de garip. Evde olduğunu pek hatırlamıyorum ama ben altı ya da yedi yaşındayken gitmişti, sanırım bu normal.

"Hey," dedim.

Çantasına uzanıyor ve benim için bir çikolata çıkarıyor. "Michael bunun senin favorin olduğunu söyledi."

Şekeri alıyorum. "Evet! Geldi. Al bakalım." Elimi cebime attım ve küçük bir paket jelibon çıkardım. "Bunlar onun için."

"Abur cubur takası mı?"

Omuz silkiyorum. "Ben onun teyzesiyim. Onu şımartmaya hakkım var."

"On üç yaşındasın," diyor ve sakız paketini çantasına bırakıyor.

Ivy'ye bakar ve derin bir iç çeker. "Bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum. "Michael nasıl?" Abel'in onu ve Hazel'ı kaçırdığına hâlâ inanamıyorum. Bir türlü anlamıyorum.

"İyi olacak" diyor ama bana her şeyi anlatmadığını biliyorum. "Sen mi?" diye soruyorum.

Elimi sıkarken sıcak bir gülümsemeyle "İyiyim," diyor. "Sorduğun için teşekkürler."

"Bebek uyandı," diyorum ikimiz de Ivy'nin karnının üzerinde hareket eden battaniyeye bakarken. "Telefonumu alayım." Arka cebimden çıkarıp kaydetmeye başlıyorum.

"Bunun biraz ürkütücü olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Umurumda değil. Bunu kaçırmamalı. ona gösteririm." Bebek sakinleştiğinde telefonu kaldırıyorum ve Hazel'ın beni tanımaya başladığım o acıyan bakışla izlediğini görüyorum. "Uyanacaktır. Onu benim kadar tanııyorsun Hazel."

"Tamam, Eva."

"*Tamam* değil, *Eva*. Olacak."

"Yapacağını biliyorum." Elimi sıkıyor ve bir süre öylece oturuyoruz. Hazel Michael hakkında konuşuyor, Ivy'ye neler yaptığını anlatıyor. Hemşireler bunu yapmanın iyi olduğunu söylediler. Onunla konuşmaya devam etmek için. Burada olduğumuzu ve onu özlediğimizi bilmesini sağlamak için.

Santiago, Hazel ve Michael'la IVI'daki işleri ayarladı. Ne yaptığını ya da sorunun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama Hazel artık evde yaşıyor. Babam da eve döndü ama annem taşındı. Evcilik oynuyoruz sanki. Ben de geri dönebilirdim ama Santiago'yla kalmayı seçtim. Bana onlardan daha çok ihtiyacı var.

Hazel bir saat kaldıktan sonra güneş batmaya başlarken gitmek için kalkıyor. "Michael'la akşam yemeği için evde olmam gerekiyor. Eminim babam da gelip seni görmek istiyordur." Ivy ile konuşuyor. "Yarın döneceğim, tamam mı?" Battaniyesini düzeltiyor. "Eve bırakmamı ister misin?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Santiago gelene kadar burada kalacağım. Sonra Marco beni eve bırakır."

"Pekâlâ." Bana sarılıyor, sonra eğilip Ivy'nin alnından öpüyor. "Yarın görüşürüz çocuklar."

Ivy'nin penceresinden otoparkı izliyorum ve saat gibi, güneş batar batmaz Santiago'nun arabası geliyor.

"Yemin ederim o bir vampir," diye fısıldıyorum onun başını eğerek girişe doğru yürümesini izlerken. "Çoğu insan gece ziyaretçi kabul edemez ama onun için bir istisna yapmışlar," diyorum Ivy'ye tekrar otururken. "Muhtemelen zorlama. Vampirlerin bunu yapabildiğini duymuştum."

"Ya da cazibe," diyor Santiago kapıdan.

"Gördün mü, buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

Gülümsüyor, kaşlarını sallıyor ve şapkasını kapının yanındaki kancaya asıyor. Orada yatan Ivy'ye baktığında ifadesi kararır. Yüzü o kadar üzgünleşiyor ki ona bakmak neredeyse zorlaşıyor.

"Şapkayı bırakmalısın, biliyorsun," diyorum bakışlarımı ondan uzaklaştırarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yüzünü saklamak zorunda değilsin."

Gözlerini üzerimde hissediyorum ama cevap vermiyor. "Gitmek için hazırlanmalısın. Marco birazdan burada olur ve Antonia da akşam yemeğini hazırlıyor."

"Aston Martin'i getiriyor mu?"

"Tabii ki."

"Güzel." İç çektim. Araba gerçekten umurumda değil. Sadece olayı hafif tutmaya çalışıyorum. Sahte cenazeden eve dönerken bana babamdan bahseden Marco'ydu. Ivy benimle eve gelseydi o da bilirdi ve bu karmaşanın içinde olmazdı. Onun önünde ağlamadan önce, "Bebek bugün çok hareketli," diyorum. Onu benimle eve gelmeye zorlamalıydım. Onu zorlamalıydım.

"Filme aldın mı?"

"Elbette."

"Güzel. Bunu görmek isteyecektir."

Ona baktım. "Sana yardım edeceğim, biliyorsun." "Yardım mı?"

"Eğer bebek gelirse ve o hala uyuyorsa."

Çenesi geriliyor ve gözleri kızarıyor, ama bu günlerde hep kızarıyorlar. "Uyanacaktır." Ona dönüyor. "Uyanmak zorunda."

Kapı çalınır ve Marco odaya bakar. Önce Ivy'ye, sonra Santiago'ya bakar. Sözsüz bir alışverişleri var. Biliyorum, soruyor.

Santiago da ona hayır diyor. Sonra Marco bana döndü.

"Hazır mısın, evlat? Yarın okulun var."

"Evet, evet." Ayağa kalkıyorum ve Ivy'ye sarılmak için eğiliyorum. "Lütfen uyan," diyorum ona, doğrulmadan önce kendimi kaybetmek üzereymişim gibi görünmeyeceğimden emin olana kadar bir süre daha sarılıyorum.

Bunu yaptığımda Santiago beni izliyor ve bildiğini biliyorum. Ama hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine beni kucaklamak için kendine çekiyor, ki bu garip çünkü o kucaklamayı sevmez. Neredeyse hiç kimsenin ona dokunmasına izin vermez ama işte bana sarılıyor, yüzümü karnına gömüyor ve beni bırakmazsa yine kendimi kaybedeceğim. Gözyaşlarımı sıkarak çıkaracak ve şu anda kimsenin buna ihtiyacı yok.

"Bana nefes alacak yer ver. Tanrım." Kendimi geri çekiyorum, elimin tersini hızla yüzüme siliyorum ve sırt çantamı ve Michael'ın bana gönderdiği şekerleri almak için dönüyorum. Tam kapıdan çıkmak üzereydim ki Santiago kolumdan tutup biraz eğilerek benimle göz hizasına geliyor.

"Kız kardeşin güçlü. Ve inatçı. .

Anladın mı?"

Titreyen dudağımı ısırarak başımı sallıyorum ama artık gözyaşlarımı tutamıyorum. Beni tekrar kollarına çekiyor ve beni bıraktığında gömleği yüzümün olduğu yeri ıslatmış oluyor ve Marco'yla birlikte dışarı çıkarken başımı öne eğiyorum.

T Zaman geçiyor. Saniyeler, dakikalar, saatler. Bir şekilde, tanıdık bir rutine giriyoruz. Ziyaretleri dönüşümlü olarak yapıyoruz ve Ivy asla yalnız kalmıyor. Eve gidip duş alıyorum ve benden beklenen görevleri yerine getiriyorum.

Buraya, karımın sürekli bir uykuya hapsoldüğü bu cansız, steril odaya geri dönüyorum.

Günler birbirine karışıyor, kaçınılmaz olarak aylara dönüşüyor. Tam olarak üç ay. Dış yaraları iyileşti ama görünmez yaraları iyileşmedi. Durumuyla ilgili hala bir cevap yok, ancak her geçen gün durumun kasvetinden kaçamıyorum.

Her şeyi denedik. Hipnoterapistler. Deneysel uyku ilaçları. Doğal doktorlar. Ülkedeki en büyük akademik tıp kliniklerinden doktorlar. Hatta Avrupa ve İngiltere'den birkaç uzman. Psikologlar. Bütünleştirici uzmanlar. Nöropsikiyatristler.

Dünyanın dört bir yanındaki doktorlarla konuştum ve sinirbilimcilere danıştım. Nedeni bilinmeyen komalardan uyanan başka hastalarla bile konuşmalar yaptım. Yakın zamanda travma geçirmiş hastaların küçük ameliyatlardan sonra uyandırılmadığı vakalar. Ama bu vakaları Ivy'ninkinden ayıran bir şey var. Onunki inatçı dedikleri türden.

Çok uzun zaman oldu ve bebek doğduktan sonra onu uzun süreli bir tesise taşımam için beni zorluyorlar. Sanki o gün geldiğinde uyanık olmayacağı kaçınılmazmış gibi konuşmaya başladılar bile. Ama olmak zorunda. *Uyumak zorunda.*

Yirmi yılı aşkın bir süredir ilk kez bu sabah dizlerimin üzerine çöktüm ve dua ettim. Gerçekte hangi Tanrı ya da ilah varsa ona. Her ne metafiziksel

Kuklanın iplerini dokunamadığım bir yerden kontrol ediyor gibi görünen bir güç.

Sanırım, belki de bu benim cezam. Yolumu kaybettiğim için. Rahibelerin bana aşılama için çok uğraştığı erdemlerden uzaklaştığım için. Öfkemin kötü huylu bir hastalık haline gelmesine, her hücreme metastaz yapmasına ve ruhumu karartmasına izin verdim.

Affedilmek için dua ettim. Daha iyi bir adam olacağıma söz verdim. Onun için doğru olanı yapacağıma, eğer sadece bir şansım olsaydı. Sadece bir şans daha. Çünkü artık biliyorum ki başka hiçbir şeyin önemi yok. Eğer o burada değilse. Ona her gün bunu söylüyorum ama yine de bana geri dönmüyor.

Kuşkusuz, ruh halim derin üzüntü ve kederden incinme ve öfkeye doğru bir sarkaç gibi salınıyor. Beni burada nasıl yalnız bırakabilir? Neden beni cezalandırmaktan vazgeçmiyor?

"Lütfen." Başımı eğiyorum, elini tutarken arkasından öpüyorum. "Lütfen beni affet, Ivy."

Yatağın yanındaki monitörün ritmi değişiyor, daha hızlı atıyor. Gözlerimi kaldırıp kalp atış hızına bakıyorum ve sonra tekrar yüzüne dönüyorum.

"Ivy?"

Kolu elimde kaskatı kesiliyor ve odaya bir hemşire giriyor, monitöre bakarken kaşları çatılıyor.

"Neler oluyor?" Ona soruyorum.

Beni görmezden geldi ve Ivy'nin hayati değerlerini kontrol etmeye başladı. Ateşini, kan basıncını ve sürekli artan kalp atış hızını.

"Bana neler olduğunu anlat," .

"Doğuma giriyor olabilir, Bay De La Rosa. Dışarı çıkmanızı istiyorum-"

Nöbetçi doktor geldi, ardından birkaç hemşire daha geldi. Saniyeler içinde Ivy'nin yatağının etrafını sardılar ve bir hastane görevlisi içeri girerek beni odadan çıkarmaya çalıştı.

"Daha çok erken," diye itiraz ediyorum. "Daha dokuz ay olmadı." "Efendim, dışarı çıkmanızı istiyorum."

Gardımı silkip Ivy'ye bakıyorum ve yüzünün acıyla kıvrıldığını gördüğüme neredeyse yemin edebilirim. Ama hareket etmiyor.

"Ona ne olacak?" Yalvarıyorum.

Doktorun yatağı kaldırıp Ivy'nin bacak arasını incelemesini çaresizce izliyorum. Anlamadığım bazı bilgileri sıralıyor ve sonra bana dönüyor.

"Bay De La Rosa, o emin ellerde. Kasılmaları artırmak için ona biraz ilaç vermemiz gerekecek. Eğer yeterince güçlü olurlarsa, onu ameliyata almamıza gerek kalmayacak. Ama şu anda burada olamazsınız. Ne onun ne de bebek için güvenli değil. Anladınız mı?"

"Santiago?" Marco'nun sesi arkamdan geliyor, eli omzuma . "Benimle dışarı gel. Bırak Ivy'nin icabına baksınlar."

Onu terk etmek istemiyorum çünkü geri alamayacağımdan çok korkuyorum. Üzerimde asılı duran çaresiz belirsizlik beni çaresiz kılıyor.

"Lütfen ona iyi bakın." Uzandım ve hemşireyi kollarından tuttum. "Lütfen ona bir şey olmasına izin vermeyin."

Yutkunuyor, hüzün gözlerine yansıyor. "Ona kendi kız kardeşimmiş gibi davranacağım, Bay De La Rosa. Elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Bu son güvence ve karıma kısa bir bakışla, Marco tarafından odadan çıkarıldım ve hastane görevlisi tarafından bekleme odasına yönlendirildim. Yapacak başka bir şeyim olmadığı için başımı öne eğdim ve sessizce bir mucize yalvardım.

"Mr. De La Rosa?" Puslu gözlerimi bekleme odasının girişinde duran hemşireye dikiyorum.

Yaklaşırken güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Kızınla tanışmaya hazır mısın?"

"Kızım?" Sendeleyerek ayağa kalkıyorum, gözlerim onun arkasında, bebekten bir iz arıyor. "Nerede o?"

"Tedbir amaçlı olarak şu anda Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi'nde tutuyoruz ama onu şimdi görebilirsiniz," diyor bana. "Beni takip edin, size göstereyim."

"Peki ya Ivy?" Ben soruyorum. "Neden birlikte değiller? O iyi mi?"

"Bunun çok zor olduğunu biliyorum." Hemşire rahatlatıcı bir jestle elini koluma koydu. "Ama eşinizin hayati değerleri stabil. Doktor şu anda onunla ilgileniyor. Onu gözlemlemeye devam edeceğiz ama doğum çok iyi geçti. Şu anda aileniz için yapabileceğiniz en iyi şeyin kızınızın olmak olduğunu düşünüyorum. İçinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında durumu gayet iyi ve biz sadece sağlıklı ve istikrarlı kalmasını sağlamak için onu izlemek istiyoruz. Ne de olsa o bir Hükümdar Oğlu'nun kızı ve mümkün olan en iyi bakımı almasını sağlamak istiyoruz."

Marco'ya bakıyorum ve o da sessizce onaylıyor. "Ben burada kalacağım patron. Beni tekrar içeri aldıklarında karına göz kulak olurum."

"Teşekkür ederim, Marco."

Tereddütle hemşireyi koridorda takip edip asansöre biniyorum ve bir labirentten daha geçerek yenidoğan yoğun bakım ünitesine ulaşıyoruz. Kapıdan girmek için bir yaka kartı kullanıyor ve sonra dışarıdaki isim levhasında "bebek De La Rosa" yazan odaya doğru yürüyor.

Odaya girdiğimizde boğazımda bir boğulma hissi oluşuyor ve minik bebeği ilk kez görüyorum. Yan taraflarında delikler olan şeffaf plastik bir kılıfın içine sokulmuş.

"O neden orada?" Ben soruyorum. "Bir sorun mu var?"

"Bu bir kuvöz," dedi bana. "Bebeğin durumu iyi ama daha erken, bu yüzden onu yakından izlemek istiyoruz. Ateşini, oksijenini ve kalp atış hızını sabit tutmak. Prematüre bebekleri bu şekilde güvende tutuyoruz."

"Ama o iyi mi?" Tekrar soruyorum, gözlerim yaklaşamayacak kadar gergin olduğum küçük insana kayıyor.

"Hayati değerleri iyi," diye açıklıyor hemşire. "Doktor reflekslerini ve kas tonusunu test etmek için tam bir muayene yaptı ve her şey beklendiği gibi. Kuvözde zaman geçirmesi gerekecek ama şimdilik onu birkaç dakikalığına kalmak ister misiniz?"

"Onu tutmak mı?" Tekrar ediyorum. "Bu... güvenli mi?"

"Sorun yok." Hemşire gülümsüyor. "Şu anda durumu stabil ve ten tene temas prematüre bebekler için çok önemlidir. Bağ kurmayı teşvik eder ve hatta solunumunu, kalp atış hızını ve kan şekerini düzenlemeye yardımcı olabilir. Eğer her gün ten tene temas kurabiliyorsak, bunu hedefliyoruz çünkü bu genellikle bebeklerin eve daha erken gideceği anlamına geliyor."

"Peki, ne yapmam gerekiyor?" Çaresizce soruyorum.

Sanki belli olması gerekiyormuş gibi gömleğime bakıyor. "Genellikle emzirme sırasında ten tene temas olur ama bu durumda biberonla besleneceksiniz, o yüzden-"

"Gömleğimi çıkarmam mı gerekiyor?"

Göğsümdeki yaralara yaslanmış kızımı ilk kez kucağıma alışımın görüntüsü beni hasta ediyor. Başından beri benden nefret edecek.

Hemşire bana "Gergin olman normal," diye güvence verdi. "Ama bunu bebeğinize yardım etmenin bir yolu olarak düşünün. Ona tüm bu iyi hissettiren kimyasalları verecek, daha iyi uyumasına yardımcı olacak ve ona mümkün olan en iyi başlangıcı vereceksiniz."

Başka bir seçenek göremeyince gömleğimin eteğine uzanıyorum ve hemşireye bakıyorum. "Buna bakmak istemeyebilirsiniz."

"Bana güvenin," diyor. "Ben her şeyi gördüm. Ama sen şu koltukta rahatına bak, ben de bebeği senin için çıkarayım."

Dediğini yapıyorum, gömleğimi beceriksizce katlıyorum ve oturduğumda yanımdaki masanın üzerine koyuyorum. Kızımı çantasından çıkarıp vücudundaki kabloları ayarladıktan ve şapkasını çıkardıktan sonra bana getirdiğinde ellerim ısınıyor ve göğsüm sıkışıyor.

Hemşire kollarını uzatarak bana doğru eğiliyor ve onu almamı bekliyor.

Gözlerim inançsızlıkla minik yüzün üzerinde gezinirken dehşet beni pençesine alıyor. *Benim bir kızım var.* Ve yalnızım ve onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"İşte." Şokumu hisseden hemşire bebeği göğsümün yanına yerleştiriyor ve küçük bir battaniyeyle üzerimizi örtmeden önce onu kucağıma almama yardım ediyor. Sıcak ve yumuşak ve çığlıkların hemen başlamasını bekliyorum ama .

Bir saniye geçiyor, sonra iki, ve ben sessiz bir nefes alıyorum, bulutlu mavi gözler kısa bir süre açıldığında pozisyonuma yerleşiyorum ve sonra tekrar kapandı.

Ve sonunda ona iyice bakabildim. Kafasındaki küçük siyah saç girdabı. Pembe yanaklar. Şimdiye kadar gördüğüm en küçük burun ve daha da küçük parmaklar. O dünyanın en güzel bebeği. Bundan eminim.

Duygular göğsümde kabarıyor ve gidebileceği hiçbir yer yok. Şimdiden, bana bağımlı olan bu küçük insanı hayal kırıklığına uğratabileceğim için dehşete kapıldım. Bunu benim için yapacak başka kimse yok. O uyanana kadar Ivy olmadan tek başıma yapmalıyım. O bize dönene kadar.

Ve hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

("Onun için bir isim düşündün mü?" Katie soruyor.

Kapı aralığından beni izleyen hemşireye bakıyorum. O da buradaydı. Her adımda beni Ivy'den haberdar etti ve kızımın anne karnından kuvöze, oradan da gerçek dünyaya geçişinin her bir kilometre taşını işlememe yardımcı oldu.

Onu çıplak göğsüme yasladığımda kızımın minik parmakları benimkilerin içinde kıvrılıyor. İtiraf etmeliyim ki her gün dört gözle beklediğim bir şey. Bana iyi gittiğini söylüyorlar ve her gün yeni bir öğrenme eğrisi gibi görünüyor. Şimdiye kadar onu beslemeyi ve altını değiştirmeyi başardım, ancak yine de her seferinde süreci beceriksizce tamamlıyormuşum gibi hissediyorum.

Henüz diğer ailelerden herhangi biriyle tanışmasına izin verilmedi, ancak özel bir ziyaret odasının penceresinden onu görebildiler, gözlerinde yaşlarla gülümsemeler ve el sallamalar sundular.

Ivy hala yoğun bakımda, hala uyuyor. Benim dünyam her saniye değişirken bile değişmiyor. Bunun için burada olmalıydı. O da bebeğimizin elini tutuyor olmalıydı. Saçlarını okşuyor ve onu biberonla beslemeye çalıştığımda ya da bezin hangi kısmının arka, hangisinin ön olduğunu anlamaya çalışırken ne kadar başarısız olduğuma gülüyor olmalıydı.

Her şey çok bunaltıcı ve acı verici. Ve önümdeki büyük resim yerine her ana odaklanmak elimden gelen tek şey. Karanlık gerçek şu ki, Ivy'yi bebeğimizle birlikte hiç göremeyebilirim.

"Annesi uyanana kadar bir isim seçmek istemiyorum," diye sessizce itiraf ediyorum.

Katie kapının pervazına yaslanarak bana hüznü bir gülümseme sunuyor. "Anlıyorum. Ama bir noktada, o küçük güzelliğin bir isme ihtiyacı olacak. Belki ikinizin de seveceği bir isim düşünebilirsiniz. Annesinin göbek adı olabilir belki."

"Belki de." Kayıtsızca omuz silkiyorum.

Kabul etmek, Ivy'nin seçim yapmama asla yardımcı olamayacağını kabul etmek anlamına geliyor ve bunu asla kabul edebileceğimi sanmıyorum.

Katie sessizce uzaklaşıyor ve beni kızım ile yalnız bırakıyor. Gözleri artık daha az bulutlu ve bana baktığında, bakışları yüzümde gezinirken yüz hatlarında bir hayranlık var. Dehşete kapılacağına o kadar inanmışım ki, ama gördüğüm tek şey merak. Bunu anlıyorum çünkü ona her baktığımda ben de bunu hissediyorum.

Çok küçük. Çok kırılgan. Minicik el ve ayak parmakları. Mümkün olduğunu bile bilmediğim kadar yumuşak bir ten. Her şey onun için bir tehdit gibi görünüyor ve onu bu dünyanın ezici tehlikelerinden nasıl koruyacağım konusunda şimdiden endişeleniyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum ona. "Tıpkı annen gibi. Sanırım yakında bir gün onunla tanışacaksın. Umalım da öyle olsun."

Gözleri uykulu bir şekilde büyüyor ve yüzünü buruşturuyor, uykuya dalmaya başlarken minik bir gülümseme oluşuyor. Katie bana yeni doğanların bazen gazları olduğunda ya da bunu yaptıklarını söylemişti. Sanırım şu anda rahat olmalı.

Bu belirsizlik ortamında en küçük bir rahatlama işaretidir.

("Seni özleyeceğiz, küçük güzelim.") Katie bebeğin yanağını okşuyor ve ben de ona başımı sallıyorum.

Personelin bizim için yaptığı her şeyi takdir ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, onlar bana her adımda rehberlik etmeseydi bu son birkaç haftayı atlatamazdım. Ama şimdi taburcu oluyoruz ve kızımı eve götürmekte özgürüm.

Yeni, endişe verici bir yolculuk. "Teşekkür ederim, Katie."

Bebek bezi çantasını bana veriyor ve Marco'nun koridorda beni beklediği kapıyı açık tutuyor.

"Herkes onunla tanışmak için bekliyor," diye bilgi verdi. "Personel beşinci kattaki bekleme salonunun bir bölümünü bu olay için kordon altına aldı."

Ben yüzümü buruşturuyorum, Marco da omuz silkiyor. Böyle zamanlarda, bir toplum hastanesinde olmak her zaman iyi bir şey değildir. Hastalarını memnun edeceklerini düşündüklerinde fazla uzlaşmacı olabiliyorlar.

Marco'yu koridorda takip ediyorum ve asansöre birlikte biniyoruz. Önce bebeğe sonra da bana bakıyor. "Doğuştan yetenekli görünüyorsun."

"Bunların hiçbiri kendiliğinden olmadı," diye cevap veriyorum kuru bir sesle.

Alnım terliyor ve nemli, şimdiden ters gidebilecek yüzlerce farklı şeyi düşünüyorum. Asansörün sıkışması. Kabloların kopup bizi zemin kata düşürmesi. Bebek için mama olmadan bizi buraya hapsedmesi. Karnına sıkışan ve çıkaramadığım bir gaz kabarcığı. Kusmuk. Kaka. Çiş. Bunlar sadece başlangıç.

Soğuk algınlığı ve doktor muayenehanesinde iğneler olacak. Ve erkekler. Tanrım, eninde sonunda biriyle çıkacak. Onu öldürmek zorunda kalacağım ve o da benden nefret edecek.

Gözlerimde panikle Marco'ya bakıyorum. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum." ". " Uzanıp kolumu sıktı. "Sadece bir tane alacaksın her seferinde bir gün. Başka bir şey düşünme. Sadece bu dakikayı. Sonra diğerini. Yarını henüz düşünme bile. Onu zamanı geldiğinde düşünerüz."

Titrek bir nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. Sadece bu dakika. Bunu yapabilirim.

Asansör açılıyor ve bir ayağımı diğerinin önüne atmaya odaklanarak dışarı çıkıyorum. Köşeyi dönüp bekleme odasına girdiğimizde bir grup gülümseyen, hevesli yüz bizi bekliyor. İlk yaklaşan Eva oluyor, o kadar heyecanlı ki kendini zor tutuyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor, gözleri kocaman. "O kadar güzel ki." "Biliyorum." Onaylarcasına başımı sallıyorum.

Antonia onun yanına sıkışıyor, ardından Eli, Hazel, Colette ve Jackson da geliyor. Hepsi övgü dolu gözlemler yapıyor, kızım onları merakla izlerken ona övgüler yağıyorlar.

"Torunumu kucağıma alabilir miyim?" Eli sorar.

Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve içimde bir şeyler yumuşuyor. Düşündüğümde şaşırmış görünüyor ve sanırım ben de şaşırdım. Şu anda burada olduğu için ne kadar rahatladığıma şaşıyorum.

Bebeği için hareket ediyorum ve onu geri çekerken yine panik başlıyor.

"Bekle." Hepsine bir bakış attım. "Belki de... Şimdilik onu tutmalıyım. Mikroplar var ve hemşireler kolayca hastalanabileceğini söylediler."

Marco alttan alta kıkırdıyor ve hepsi ona katılıyor. Henüz onu bırakmaya hazır değilim, ama hepsi anlayışla karşılıyor ve şimdilik yakınlarından izlemekle yetiniyorlar.

Hediyeler ve tebrikler sunulurken kutlamalar sonraki otuz dakika boyunca devam ediyor, ancak hepsi ne kadar mutlu olsalar da gözlerindeki endişeyi de gizleyemiyorlar. Bu olayın üzerinde kara bulutlar dolaşüyor ve gerçek şu ki, olmak istediğim tek bir yer var.

Sonunda kaçmayı başardığımda, Marco tüm hediyeleri arabaya götürürken ben de tanıdık koridora geri dönüp karımın odasının önünde duruyorum.

Kızımın yüzünü okşuyorum, ruhuma bir ağırlık çöküyor. "Hadi anneni görmeye gidelim, bebeğim."

Ivy'nin odası son birkaç haftadır yaptığım kısa ziyaretler sırasında hiç değişmedi. Tek fark, hastane yatağının altında, çıkıntılı göbeğin geri çekilmiş olması. Küçük gövdesi çok az yer kaplıyor ve onu bu şekilde görene kadar ne kadar kırılğan olduğunu hiç fark etmemiştim.

Ameliyatlar, rehabilitasyon ve iyileşme süreçleri arasında hastanede geçirdiğim zamanı hatırlıyorum. Başım yatağın üstünde olsa bile ayaklarım yatağın ucuna değiyordu. Ivy'nin ayakları kenara bile yaklaşmıyor.

Daha önce hiç fark etmediğim bir şekilde narin. Onunla evlenirken tamamen faydalanmayı düşündüğüm insan kırılğanlığı şimdi beni her şeyden çok korkutuyor.

Onu seviyorum.

Onu o kadar çok seviyorum ki artık onu bu halde görmeye dayanamıyorum. Kızımızı kucağıma alıp başucunda oyalanırken, en karanlık olasılıkları düşünüyorum. Artık inkar edemeyeceğim gerçeği.

Onu eve götürmek istiyorum ama bu bir seçenek bile değil. İhtiyacı olan bakım ve izleme seviyesi ile değil. Ters gidebilecek çok fazla şey var. Ama onu burada bırakmak doğal gelmiyor. O buraya ait değil. Nerede olursak olalım kızımız ve benimle birlikte olmalı.

Sürekli uzun süreli bakım tesisinden bahsediyorlar. Bir şeyler ters giderse, şüphesiz ihtiyacı olan her şeye sahip olacağı bir yer. Ama onun böyle bir yerde kalmasına nasıl izin verebilirim?

Bu durumda kapana kısılmış olması onun için adil değil. Bunu biliyorum, ama başka ne alternatif var? Bu ölüm kalım kararı vermek kadar basit değil. Hâlâ kendi başına nefes alabiliyor. Onu besliyorlar, yaşıyorlar ve izliyorlar. Beyni yaşıyor. Organları çalışıyor. Ama ne yaparsak yapalım aşamadığımız görünmez bir bariyer var.

Her gün benden uzaklaşacağı korkusuyla yaşıyorum. Ama aynı zamanda gitmezse uzun vadeli sonuçlarından da korkuyorum. Ona ne olacak? Hayatımızın geri kalanında böyle mi yatacak? Ben son nefesimi verdiğimde o hala bu yatakta mı olacak?

Peki ya kızımız? Ivy'nin kaçıracağı tüm dönüm noktaları. İlk kelimelerini. İlk adımlarını. Okul yılları, ve sonra, kaçınılmaz olarak, düğünü.

Gözlerimi kapatıyorum ve bebek telaşlanmaya başlayana kadar tekrar yas tutuyorum. Sessizce, sakinleşene kadar onu kollarımda sallıyorum ve bunu benim için yaptığı gerçeğine hayret ediyorum. Herkesi sakinleştirebilme yeteneğine sahibim.

"Burada tanışmanı istediğim biri var," diye fısıldıyorum Ivy'ye, eğilip kızımızı göğsüne doğru indirirken ve onu orada tutarken.

Annesine doğru kıvranıyor, gözleri ağırlaşırken minik bedeni yerleşiyor. Birkaç dakika sonra o şekilde uykuya dalıyor ve ben de kollarım uyuşup sırtıma kramplar girmeye başladıktan çok sonra bile onu orada tutmaya devam ediyorum.

Tam olarak nedenini söyleyemem ama bu an önemli gibi geliyor. Sanki olabildiğince uzun süre devam etmesine ihtiyacım varmış gibi.

"Bu bizim kızımız," diyorum ona kısık bir sesle. "Onu hissedebiliyor musun, Ivy? Artık bizim için geri dönebilir misin?"

Gözlerim yüzünde geziniyor, sesim devam ettikçe kırılıyor, her beyanım bir öncekinden daha çaresiz.

"Her şeyi ben yaparım. Onu besleyeceğim. Altını değiştirim. Gecenin bir yarısı onunla kalkacağım. İstemiyorsan hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Burada bizimle olduğun sürece dinlenmeye devam edebilirsin."

"Bay De La Rosa." Kapının hafifçe çalınması bizi böldü ve başımı kaldırdığımda hemşire asistanlarından birinin orada durduğunu gördüm.

"Çok özür dilerim," diyor ve önündeki tanıdık arabayı işaret ediyor. "Banyo zamanı."

"Doğru." Ona başımı sallayarak selam veriyorum ve kızımı Ivy'nin göğsünden yavaşça kaldırarak yorgun kollarımın arasına alıyorum.

"Genelde teklif ettiğinizi biliyorum," diyor hemşire asistanı plastik leğenin bulunduğu arabayı getirirken. "Ama şu anda elleriniz dolu."

Gözlemini onaylarken kaşlarımı çattım. Ivy buraya geldiğinden beri onunla bu şekilde ilgilenmek benim görevimmiş gibi hissediyordum. Hâlâ yapabildiğim tek şey bu. Ama şimdi yapamam.

"Sorun değil," diye beni temin ediyor asistan. "Eminim size eşlik ettiği için mutludur."

Ona göz kırpiyorum, yeterince düşünmeden cevap veriyorum. "Hâlâ orada olduğuna inanıyor musun?"

Donup kalıyor, yüz hatları paniğe dönüşüyor ve sonra dikkatle klinik gülümsemesine geri dönüyor.

"Şey, hiçbirimizin kesin olarak bildiğini sanmıyorum." Omzunun üzerinden kapıya bakıyor ve sonra sesini alçaltarak fısıldıyor. "Ama aramızda kalsın, tüm bunları hâlâ nasıl yapıyor? Nefes alıyor, çalışıyor, bebek doğuruyor? Eğer orada olmasaydı tüm bu mucizeleri nasıl gerçekleştirebilirdi?"

Onun sözleri, beklenmedik bir müttefik tarafından bana uzun zamandır gecikmiş bir rahatlama duygusu getirdi. Diğer herkes sözlerine çok dikkat ediyor, beni gerçeklik olarak gördükleri şeyi kabul etmeye yaklaştırmaya çalışırken bana çok fazla umut verme konusunda temkinli davranıyordu. Ancak bu kadın, aksini düşünmenin görüldüğü kadar çılgınca olmadığını doğruladı.

"Teşekkür ederim." Şimdiye kadar hiç kontrol etme zahmetine girmedığım isim etiketine bakıyorum. "Madison."

Gülümseyiyor ve işe koyuluyor, battaniyeleri kaldırıp eşimin bacaklarını yavaşça yıkıyor ve üst ekstremitelerine geçmeden önce havluyla kuruluyor. Çalışırken mırıldanıyor, Ivy'nin kaslarına biraz masaj yapıyor ve ben de bu çalışanlara ne kadar çok şey borçlu olduğumu düşünüyorum. Bu ölçülemeyecek bir şey. Bir iyi niyet borcu. Ve o anda kendime sessizce bir söz veriyorum. Madison, Katie ve diğer tüm hemşirelerin kim olduğunu ve neye ihtiyaçları olduğunu öğreneceğim. Öğrenci kredileri ödenecek. Evler. Arabalar. Her ne olursa olsun, onlar için bunu sağlayacağım çünkü karıma gösterdikleri özveri için daha azını hak etmiyorlar.

"Hey, şuna bakın." Madison gülümseyerek Ivy'nin kolunu işaret ediyor. "Tüyleri diken diken oldu."

"Öyle mi?" Canlandım, görmek için eğildim.

Madison başını sallıyor, Ivy'nin bileğini kaldırmak için uzanıyor ve sonra gözleri şok içinde açılıyor. "Aman Tanrım."

"Ne?" Yatağın o tarafına doğru ilerliyorum. "Ne oldu?"

"Seğirdi. Yemin ederim. Bileğinin oynadığını hissettim."

Orada yan yana durup Ivy'nin koluna bakarken içimde bir umut ışığı parlıyor. Sanki bir rüya gibi. Ve hiçbir hareket olmadan izlediğimiz süre uzadıkça Madison'ın da benim gibi deli olup olmadığını sorguluyorum. Olmayan şeyleri görüyor.

"Sen dene." Ivy'nin kolunu bırakıyor ve bana eliyle işaret ediyor.

Bebegi hafifçe kaydırarak sağ kolumu serbest bırakıyorum ve Ivy'nin eline uzanıyorum. Ama seğirmiyor. Tamamen başka bir şey yapıyor. Parmakları o kadar hafif kıvrılıyor ki, hayal gördüğüme eminim.

"Bu sadece bir refleks mi?" Bakışlarımı tekrar Madison'a çeviriyorum.

Gergin ama aynı zamanda baş döndürücü görünüyor. "Sanırım doktoru buraya getirsek iyi olacak."

IÜşüyorum. Parmaklarım yumuşak bir şeyin etrafına dolanıyor ama bir an sonra kayboluyor. Bir bebek ağlıyor, sonra yine sessizlik. Yine karanlık. Kolumu bir şeyin sıkıldığını hissedene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

Kolumu çekebildiğim kadar çekerken bir ses "Ne yapıyorsun sen?" diye gürlüyor.

Birdenbire çok gürültülü oldu. Bir gözümü kısmen açmayı başardığımda çok parlak, bu yüzden kapatıyorum ve onu tekrar duyduğumda dalıyorum. Bebeğin ağlamasını tekrar duyuyorum.

"Ivy?"

Uyumak istiyorum ama içimden bir ses o sese cevap veriyor. O her neyse uyanmak istiyor. Bunun için savaşıyor.

"Ivy, beni duyabiliyor musun?" Bu sefer başka bir adamın sesi. İlkinden daha sessiz ve sakın. "Benim için gözlerini açabilir misin?"

Deniyorum. Bir tanesini açmayı başardım ama yine çok parlaktı.

"Tepedeki ışığı söndürün," diye emrediyor ilk adam ve ışık sönüyor, artık daha yumuşak. Dinlenebilmem için doğal.

"Efendim, odadan çıkmanız gerekiyor."

"Cehennem gibi çıkacağım!"

Bir itiş kakış duyuyorum ve sonra yine bebek sesi. "Onu dışarı çıkaracağım," diyor bir kadın. "Ben hemen şurada olacağım."

"Ivy. Beni duyabiliyor musun?" Bu diğer adam, daha sakın olan ve bu sefer gözlerimi açmamı istemiyor, bir kapağı yukarı çekip gözbebeğime parlak bir ışık tutuyor. çekilmeye çalıştığımda, biri gülüyor. Bu

gürültülü adam. Ve garip bir kahkaha. Rahatlamış. Aynı anda hem mutlu hem de üzgün.

"Ivy, meleğim. Ivy. Ben buradayım." "Efendim, lütfen."

Sıcak bir el benimkini tutuyor. Sıkıyorum. En azından deniyorum çünkü bırakmasını istemiyorum.

"İşte. Yine yaptı. Hissettim. Yemin ederim hissettim!"

"Bay De La Rosa, benimle gelerseniz doktorlara işlerini yapabilmeleri için yer açabiliriz."

Bay De La Rosa.

Santiago.

"Karıınız gerçekten de olabilecek en iyi ellerde. Ama onlara işlerini yapmaları için biraz alan tanımalısınız."

Biri beni tekrar çimdikliyor ve ben itiraz eder gibi bir ses çıkarınca gülüyorlar. Neden gülüyorlar?

"İşte . Ivy, benim adım Dr. Singh. Benim için gözlerini açabilir misin?"

Ben de istiyorum. Santiago nerede? Artık onu duymuyorum.

"Onu üzüyorsun! Her ne yapıyorsan onu üzüyorsun!" İşte orada ve yine elimi tutuyor.

"Ivy, benim meleğim. Santiago. Senin Santi'n."

Santi.

Ona böyle hitap etmeme izin vermedi. En azından ilk başta.

Mercedes'i hatırlıyorum o zaman. Ona taktığı lakap bu. Ve onun ne kadar kötü olduğunu hatırlıyorum, en azından bana karşı.

Makinelerin bip sesleri daha telaşlı hale gelir ve Santiago konuşur. "Her şey yolunda, Ivy. Üzülmene gerek yok. Eğer şu anda gözlerini açamıyorsan, sorun değil. Şşş. Sadece rahatla. Daha sonra açabilirsin."

Bir sandalyenin yerde sürtündüğünü duyuyorum ve elini sıkmak istiyorum. Ona bırakmamasını söylemek. Ve benim için geldiğini hatırlıyorum. Bana ulaşmak için yarışıyordu.

Ama ben neredeydim?

Sıcak parmakları alnımı okşuyor. Saçımı geriye itiyor. Bunu yapmasını seviyorum. Sonra yakınımaya geliyor ve onu hissedebiliyorum, sıcaklığını hissedebiliyorum. Kokusunu alıyorum. Tanıdık. İçime çekiyorum.

Ses çıkarıyorum ama hareket etmek çok zor. Her şey ağır geliyor, ama yanağını yanağıma yaslariken ondan gelen boğuk bir ses duyuyorum. İstiyorum ki

ona sarılmak. Ona tutunmak istiyorum.

Ve o geri çekildiğinde, gözlerimi açmak için daha çok çabalıyorum. Tüm enerjimi gözlerimi açmaya zorluyorum ve onu görüyorum. Yüzünü yakın görüyorum, benimkinden birkaç santim uzakta. Ela gözlerini görüyorum. İçlerinde gözyaşları görüyorum ve sonra eli yüzümde, yanağımı kavırıyor ve o kadar güzel ki. Böyle üzgünken bile onu çok seviyorum. Düşünebildiğim tek şey bu. Hissedebildiğim tek şey.

Ama sonra bebeğin ağlama sesini tekrar duyuyorum. Daha uzaktan geliyor ve Santiago'nun bunu duyunca ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü ve bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdiğini görüyorum. Ben de onu takip ediyorum ve beyaz önlüklü figürler görüyorum, belki altı tanesi etrafımda duruyor, bana bakıyorlar, gözlerimi açık tutmak için mücadele ederken yüzleri bulanıklaşıyor. Yatağımdan aşağıya, kapıya doğru bakıyorum ama duruyorum, kafam karışıyor ve gözlerimi kapatıp tüm enerjimi elimi karnımın üzerinde gezdirmeye harcıyorum.

Düz.

Bip sesi çılgınca bir hal aldığında ve Santiago'nun eli gittiğinde hepsi paniğe kapılır. Gitmiş. Ve bebeğim gitti. Ve tekrar uyumadan önce tek hissettiğim bir damla gözyaşının şakağımdan aşağı süzülüşü.

TOnunki her zamankinden farklı bir uyku. O kadar ağır değil. Ve başladığımda sesler duyuyorum, gözlerim açıldığında nerede olduğumu tekrar merak ediyorum ve bir yabancı bulanık bir şekilde odaklanıyor.

"Günaydın, Ivy," diyor. "Benim, Dr. Singh. Sizi tekrar görmek güzel."

Çevremde bir hareket gördüğümde başımı çeviriyorum. Biraz önce olduğu kadar ağır değil. Santiago beliriyor ve sanki günlerdir uyumamış gibi görünüyor. Saçları farklı açılarda duruyor ve gözleri kıpkırmızı ve yorgun görünüyor.

Ama sonra gülümsüyor ve tuttuğu şey hareket edip bir ses çıkarıyor.

Elim karnıma doğru ilerliyor.

"Bu bizim bebeğimiz, Ivy. Onu görebiliyor musun?" Santiago diyor ki. yapamıyorum. Tek gördüğüm bir battaniye demeti. Bebeğimiz. *Onu*.

"İşte. İşte burada."

Ve işte orada. Santiago onu göğsümde tutarken onun küçük ağırlığı üzerimde, minik yanağı bana dönük. Nefesi ılık ve dudakları yumuşak, boynuma sokulduğunda ağzı yapışacak bir şey arıyor.

Hareket etmek istiyorum. Onu tutmak istiyorum. Onu göğsüme getirmek. Ama bu çok zor ve o da bunu hissetmiş olmalı ki kolumu tutuyor ve elimi bebeğimin kundaklanmış halinin üzerine koyuyor. Dönüp onun küçük yüzüne, sadece bir anlığına açılan ve tekrar kapanmadan önce bana odaklanan gözlerine bakarken gözyaşlarımın geldiğini hissediyorum. O da gözlerini açık tutmakta benim kadar zorlanıyor.

"Sorun yok. Git uyu. Uyandıĝında ikimiz de burada olacaĝız. Uyanıp duruyorsun. Beni anlıyor musun? Uyanmaya devam et."

I Bir dahaki sefere gözlerimi açmak daha kolay. Duvara takılı bir gece lambası ve makinelerin hayalet yeşili dışında oda karanlık. Bu sefer sadece Santiago ve ben varız. Doktor yok. Ve o Uyuyor.

Onu izliyorum. Uyuyakalmış olmalı çünkü bir sandalyeye oturmuş, başını sandalye ile duvar arasına sıkıştırılmış bir yastığa dayamış. Rahat olamaz. Onun ötesinde bir karyola görüyorum. Boş. Yastığı bana göz kulak olmak için getirmiş olmalı.

Kolumu kaldırmayı başarıyorum ve ona doğru uzanıyorum. Parmaklarımı yanağına götürürken elime bakıyorum. Tırnaklarım kısa kesilmiş ve alyansım bana büyük gelmiş gibi görünüyor. Nişan yüzüğüm gitmiş. Saçlarını geriye doğru taramak istiyorum ama görüldüğünden daha zor olduğu için elimi kalçasına bırakıyorum ve irkilerek uyanıyor.

Bir anlık şaşkınlık ve ardından gözleri benimkilere odaklanıyor ve ifadesi değişerek yüzüne sıcak bir gülümseme yayılıyor.

"Ivy."

"Bebeğim," diye , sesim kırık ve yabancı geliyor.

"Küçük kızımız tam şurada," diyor, karanlık köşede sadece dış hatlarını seçebildiğim küçük bir beşiği işaret ederek. "O iyi. Sağlıklı, güzel ve mükemmel."

Başımı sallamaya çalışıyorum ama sadece küçük bir tane sallayabiliyorum. Acaba görüyor mu? "Ne kadar sürecek?"

Soruyu sorarken, hatırlamaya başladım. Babamın cenazesindeydik. Ama bu mümkün değil. Onu duydum. Yemin ederim onu duydum. Acaba ben

Rüya mı görüyorsun?

"Birkaç ay." Aylar mı?

"Tam olarak üç," diyor sanki şaşkınlığımı duymuş gibi. Üç ay mı? Üç ay mı kaybettim?

Abel'in mektubunu bana veren gergin kızı görüyorum. Onun sözlerini, tehditlerini tekrar görüyorum. Hazel ve Michael'ın arabanın arkasındaki korkmuş yüzlerini görüyorum. Ve sonra . Abel beni arabaya bindirmeye çalışıyor.

Santiago bize doğru hızla geliyor. Ve Abel bana doğru sürüyor.

"Şşş." Endişem arttıkça bip sesi de arttığında Santiago beni ikna ediyor. "Sen güvendesin. Bebeğimiz güvende. Baban ve Eva güvende. Hazel, Michael ve değer verdiğin herkes güvende."

Yanağıma dokunuyor, başparmağıyla bir damla gözyaşını silerken elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve sonra ayağa kalkıp battaniyeleri kaldırıyor ve çok dikkatli bir şekilde beni biraz itiyor, sadece yanımda yatabileceği kadar. Sanırım bu daha iyi. Çok daha iyi. Şimdi aynı yastıkta yüz yüzeyiz ve o sıcak ve katı. Kolu bana sarılıyor ve elimi yüzüne dokunmak, ağzının çizgilerini, dövmesinin mürekkebinin izlemek için hareket ettirmeden önce elimin altında kalp atışlarını hissedebiliyorum.

"Özür dilerim," diyor çok uzun bir süre sonra. Ağzını alnıma götürüyor ve öpüyor, büyük bir eli yanağımdan hiç ayrılmıyor. "Benim yüzümden başına gelen her şey için özür dilerim."

"Hayır." Yine mırıldanıyor. Çaba sarf etmekten boğazım neredeyse acıyor. "Şşş. Sadece dinlen."

Yine başımı sallamaya çalışıyorum. Yine başarılı olduğumdan emin değilim.

"Seni seviyorum, Ivy. Bunu artık biliyorum. Sanırım bunu bir süredir belli bir seviyede biliyordum. Ya da en azından kelimelere dökemesem ya da dökemesem bile bunu hissediyordum. Seni seviyorum."

Gülümsüyorum, ona onu da sevdiğimi söylemek için ağzımı açıyorum, ama kelimeleri oluşturmaya çalışıp zorlandığımda parmağını dudaklarıma koyuyor.

"Biliyorum meleğim. Şşşt. Benden çok daha iyisini hak ediyorsun ama bana mahkumsun çünkü bir daha sensiz olamam. Sensiz yaşayamam, Ivy. Yaşamayacağım." Sesi kırıldı. Ağzımı öpüyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Bu iffetli bir öpücük. Dudaklar dudaklara değiyor. Ve kalbim bu hisle çırpınıyor. Özlediğim bu şey için. Santiago'nun beni öpmesi. Santiago'nun bana sarılmasını. Bunu özledim. *Aylardır* burada, bu garip uykuda yatarken bile onu özledim.

"Ve senin için doğru olanı yapacağım. Seni mutlu edeceğim. Sana layık olacağım. Sevgine. Yemin ederim. Hayatım üzerine yemin ederim, meleşim."

S Hastaneden taburcu edilmem için birkaç hafta geçti ve Santiago küçük bebeğimizi kucağıma vermeden önce beni tekerlekli sandalyeye oturtmaya yardım etti.

Elena De La Rosa. Parlak, parlayan ışık anlamına geldiği için seçtim. O benim için bu. Bizim için.

Santiago henüz göbek adına karar vermedi, ancak hayatının ilk haftalarında bir ilk adı yoktu, bu yüzden bu bir başlangıç. Görünüşe göre ben olmadan bir isim seçmeyi reddetmiş.

Bir elini omzuma atıyor ve yanağımı öpmek için yaklaşıırken sıkıyor. "Çok ağır olmadığından emin misin?"

"Eminim," diyorum ona. "Neredeyse iki kilo ağırlığında."

"Pekala. Eğer çok ağırlaşırsa-"

"Biliyorum. Sana söyleyeceğim."

Başını sallıyor, gözlerini kapatıp battaniyesine sokulmadan önce bize gülümseyen Elena'nın yanağında bir parmak eklemine gezdiriyor.

Üç aydır komadaydım. Elena bir şekilde kazadan kurtuldu. Hayır. Kaza değil. Bunu düşünmek beni hasta ediyor. Abel'in, öz kardeşimin, Santiago'yu yaralamak için beni ezmek istemesi.

Gözümü siliyorum ve Santiago omzumu tekrar sıkıyor.

O aylarda, Elena içimde olabildiğince ya da bedenim bunu başarabildiği sürece güçlendi. Erken doğmuştu ama hayatta kalamayacak kadar erken değil.

Eva bana Elena'nın ben hareketsiz yatarken karnımın içinde hareket ederken çektiği videoları gösterdi. Onu görmek, kendimi öyle görmek, karnımı görmek ürkütücü.

içindeki bu insanla birlikte hareket ediyor. Ve geri döndüğüm haftalarda Eva'nın kocama çok benzediğine karar verdim. Takıntılı ve en iyi şekilde biraz çılgın.

İlk tercihi olan -sürpriz- Evangeline ismini seçmediğim için üzgündü. Ama isim seçerken dikkatli bir araştırma yapmış ve başından beri kız olacağını bildiğine yemin etmişti.

Babam artık evde. Aslında uzun zamandır görmediğim kadar sağlıklı ve formda. Hala fizyoterapistiyle çalışıyor ve bir süre daha çalışacak ve onu hastaneye yatıran şeyin sağlıksız alışkanlıkları olmadığını bilmemize rağmen diyetini değiştirdi. Ama kendi başının çaresine bakması daha iyi. Hazel'in Michael'la birlikte eve geri dönmesinin bu durumun en büyük nedeni olduğunu düşünüyorum. Konu Michael olunca oldukça katı davranıyor ve oğlunun yemesine izin vermediği hiçbir şeyi babamın yemesine izin vermiyor. Babam bu durumdan şikayetçiydi ama onun evde olmasından mutlu olduğunu görebiliyordum. İkisi de evde olduğu için mutluydu.

Annem öldü ve boşanmak üzere. Umarım o da mutluluğu bulur. Beni hastanede ziyaret etmediğini biliyorum. Bir kere bile. Eva söyledi ama öyle bir niyeti olduğunu sanmıyorum. Zaten biliyor olurdum çünkü anılarım geri geldi ve Eva'yı odamda benimle ya da bana göz kulak olan diğerleriyle konuşurken duyduğumu hatırlıyorum. Rüya gibi gelse de ziyaretlerinin çoğunu hatırlıyorum. Bir kez bile annemin sesini duymadım.

Doktorlar bana ne olduğunu düşündüklerini asla kesinleştiremediler. Neden bu kadar uzun süre bilinçsiz ve tepkisiz kaldığımı. Bir teoriye göre bu, o kadar stresli aylardan sonra vücudumun kazanın fiziksel etkisine verdiği tepkiydi. Bir çeşit TSSB. Bazen bunu düşünmek beni korkutuyor. Mantıklı yanımda güvende olduğumu bilse de bunun tekrar olabileceğini düşünmek. Bunu Santiago'ya söylemedim. O zaten 7/24 benim için nöbet tutuyor ve zaten olduğundan daha fazla endişelenmesine ihtiyacım yok.

Dışarı çıktığımızda uykusunda kıpırdanan Elena'nın yüzüne bakıyorum. Serin bir gün, bu yüzden battaniyesini daha sıkı sarıyorum.

Karnımdaki son aylarını kaçırdığım için üzgünüm. Benim onun hareketlerine bu kadar tepkisiz kalmamla kendini yalnız hissetmiş olabileceği için üzgünüm. En azından her şeyden önce onu bir kez hissedebildim.

Onu emziremediğim için de üzgünüm. Sütüm hiç gelmedi. Ama Santiago bana diğer çocuklarımızı da emzireceğime ve Elena'nın iyi olacağına güvence veriyor. O sağlıklı ve güçlü.

Hemşirelerin ilk birkaç gün onu beslerken çekmeyi başardıkları fotoğraflara bakmak beni kıkırdatıyor. Çok rahatsız görünüyor, onu beslerken bu minik şeyi çıplak göğsüne yaslarırken streten omuzları yükselmiş.

O fotoğrafları hatırlayınca uzanıp elini sıkıyorum.

Arabaya vardığımızda Marco kapıyı açmış bekliyordu. Kendi başıma kalkmaya çalışıyorum ama Santiago anında yanımda oluyor. Santiago bana arabaya kadar eşlik ederken Marco da Elena'yı alıp arka koltukta aramızdaki araba koltuğuna oturtuyor.

Eva da burada. Yolcu koltuğunda oturmuş, birisine mesaj yazıyor. Onun velayetini devralmak için yasal süreci durdurmuş olsak da bizimle kalacak. Artık babam hayatta ve iyi olduğuna ve Abel de ortalıkta olmadığına göre buna gerek yok.

Abel. Onu henüz düşünmeyeceğim. Bugün değil.

Marco kapıyı kapatıyor ve bir süre sonra Santiago araba koltuğunun diğer tarafına yerleşiyor ve Malikneye geri dönüyoruz. Santiago'yla evlendiğimden beri ilk kez eve döndüğüm için mutluyum. Aslında eve dönmek ve ailemizle birlikte yeni hayatımıza başlamak için sabırsızlanıyorum.

O Sonraki iki hafta boyunca Ivy ve ben rahat bir ritim tutturduk. Uzmanlar her gün rehabilitasyon konusunda onunla birlikte çalışmak için eve geliyor ve her gün iyileşmeler görüyoruz.

Artık kendi başına yürüyor. Kendi başına yemek yiyor. Yapabildiğinde Elena'ya bakıyor, inatla kendine ve diğer herkese yetenekli olduğunu kanıtlıyor.

Öyle olmadığından bir an bile şüphe etmedim.

Onunla gurur duyuyorum. Ona her baktığımda bunu hissediyorum ve bunun ne olduğunu anlıyorum çünkü kızımızın her gün büyümesini ve değişmesini izlerken ben de aynı şekilde hissediyorum. Hepimiz eskiden olduğumuz yerden fersah fersah ilerledik. Ancak hala gündeme gelmeyen birkaç gerginlik noktası var.

Abel, yeni başlayanlar için.

İlk başta Eli'nin Mahkeme'deki müdahalesi hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ama artık ben de bir baba olduğum için ne olduğunu görebiliyorum. Bunu benim için yaptı ve Abel için yaptı. Ivy ile olan ilişkimi mahvetmemi istemiyor. Ve Abel'in dönüştüğü adamdan sorumlu hissediyor. Bir noktada, onu durdurmanın mümkün olmadığını anlamış olmalı. Kendim de bir baba olarak olaya farklı bir açıdan baktığımda, bu kararın onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.

Çabalıyor. Her gün daha iyi bir baba olmak için çabalıyor. Eva da dahil olmak üzere tüm çocuklarının yanında olmak için, görünüşe göre uzun bir süre daha yanımızda olacak. Ancak Abel'in davasının kara bulutları hala üzerinde dolaşıyor. Mahkeme, soruşturma tamamlanana kadar erteledi.

tamamlanması ve tanıkların hazır olması bekleniyordu. Ancak Ivy hastaneden çıktığına göre bu hafta devam etmeye hazırlar. Yarın, Abel'in kaderini öğreneceğiz.

Yapmak zorunda kalacağım en zor şeyin bu olacağını düşünmüştüm. Onu kendim yok etme zevkinden vazgeçmek. Ailemin intikamını almak. Ama Ivy olmadan hayatın nasıl olduğunu görünce, bunun yapacağım en kolay seçim olduğunu anladım. Eğer ona sahip değilsem, hiçbir şeye sahip değilim demektir. O ve Elena benim geleceğim, Abel'in yıkımı ise geçmişte kaldı. Zor olacak ama Habil'in Mahkeme tarafından verilen cezasını, ailemi daha fazla kargaşadan kurtaracağını bilerek kabul edeceğim. Ve umuyorum ki bu ceza Eli'yle ilgili süregelen şüphelerimi giderecek ve bana ihtiyacım olan cevapları verecek.

Çocuk odasının kapısı gıcırdayarak açılıyor ve Eva içeri girerken ona bakıyorum.

"Hâlâ yukarıda ne yapıyorsun?" Ona soruyorum. "Ve yüzünde ne var?"

Parmak uçlarına basarak yaklaşıyor ve ben onu tekrar uyuması için sallarken kollarımdaki Elena'ya gülümsüyor.

"Bebeğin ağladığını duydum ve uyuyamadım. Cadılar Bayramı kostümü için bazı fikirlerle oynuyordum."

"Kafatası yüzü mü?" Merakla kaşlarımı kaldırıyorum. "Cadılar Bayramı'na daha çok var."

"Senin gibi olmak istedim," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor.

Göğsümde bir şey çekiliyor ve buzdan kalkanımın bir parçasının daha kırıldığını hissediyorum. O gerçekten küçük bir psikopat, ama sanırım onu seviyorum. Aslında, sevdiğimi biliyorum.

"Santiago?" Ayak parmaklarını halıya gömüyor, gergin bir şekilde kıpırdanıyor. "Beni yakında gönderecek misin?"

"Seni göndermek mi?" Kaşlarımı çattım. "Bunu neden yapayım ki?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Artık bir bebeğin var ve bir noktada beni yanında görmekten sıkılacağını düşünüyorum. Özellikle de başka bir bebek gelirse..."

Sallanmayı bırakıyorum, doğru kelimeleri bulmaya çalışırken ona bakıyorum. Bu bir sınav gibi geliyor. Önümüzdeki yıllarda bir baba olarak birçok kez karşılaşabileceğim bir şey. Ve kendi babamın ne söyleyeceğini düşünüyorum. Teselli sözleri olmazdı. Güvence vermezdi. Onun sözü kanundu ve buna karşı gelmek mümkün değildi.

Ben babam değilim. Ve Eva'nın bunu bilmesini istiyorum. Elena'nın bunu bilmesini istiyorum. Benim hiç hissetmediğim bir Şeyi hissetmelerini istiyorum.

Sevgiler.

Ama hala kurallar konusunda kafam karışık. Nasıl ifade edilir. Nasıl kabul edeceğimi. Birçok yönden, bu yeni varoluşta bir rehber kitap olmadan beceriksizce ilerleyen yeni yürümeye başlayan bir ocuk gibiyim. Ama deniyorum ve sanırım yapabileceğim tek Şey bu.

"Sanırım kız kardeşin ve kendi adıma rahatlıkla söyleyebilirim ki, gitmeni asla istemiyoruz Eva."

Küçük bir gülümseme sunuyor.

"Gerçekten mi?" "Ama bir gün olacak."

Gülümseme azalıyor ve ben kelimeleri çıkarmak için acele ediyorum.

"Bir gün muhtemelen niversiteye gideceksin ve sonra evleneceksin," diyorum ona. "Ama sadece benim onayladığım biriyle. Eğer o bir pislikse, bu olmayacak."

Yüzümdeki lmcl olduğunu tahmin ettiğim ifadeye kıkırdıyor ve sonra gözlerinde yaşlarla başını sallıyor.

"Bizimle her zaman bir evin olacak," diye ekliyorum sessizce. "Her zaman."

Eğilip bana dikkatlice sarılıyor ve sonra Elena'yı yanağından öpüyor.

"şimdi yatağa gitsen iyi olur," diyorum. "Yoksa kız kardeşin senin yatma zamanı."

"Tamam, biliyorum." Gözlerini deviriyor ve sonra kapıya yöneliyor, omzunun üzerinden bakmak için duraklıyor. "İyi geceler, Santiago. Seni seviyorum."

Ben bir Şey syleyemedem gidiyor, ama benim sessiz sözlerim onu koridorda takip ediyor.

"Ben de seni seviyorum."

("Elena iyi mi?" Kendimi yatağa geri bırakırken Ivy uykulu bir Şekilde mırıldanıyor. "Evet, şu anda uyuyor," diye onu temin ediyorum. "zr dilerim. Uyandırmak istememiştim. sen."

"yok." Başucu lambasının aydınlattığı yumuşak gözlerini bana bakıyor.

Döndüğümüzde, Marco'nun Antonia'ya odaların çoğuna yeniden ışık yerleştirmesinde yardımcı olmasını sağladım. Işıklandırma daha yumuşak ve hala

Manor, tekrar kaçmam gerektiğini hissettiğim anlar için karanlıkta kaldı ama sanırım artık ışıktaki yaşamayı öğreniyorum.

"Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim." Onu kendime doğru çektiğimde Ivy uzanıp sakallı çenemi okşuyor. "Gece boyunca uyumak istemiyorum ama bazen o kadar yorgun oluyorum ki monitörü bile duymuyorum."

"Özür dileme." Alnından öpüyorum. "Vücudun hâlâ iyileşme sürecinde. Araba kazası, koma ve kızımızı doğurmakla çok şey atlattın. Bazen buna hâlâ inanamıyorum. Onu içinde yarattın."

"Biraz yardım aldım." Gülüyor. "Sanırım ne kadar kararlı olduğumu çok net hatırlıyorum."

Yüzüm sıkışıyor, gözlerimi kapatıyorum ve Ivy parmaklarını yaralarımın üzerinde gezdirirken yumuşaklığı hiç azalmıyor.

"Hey, yapma," diye fısıldıyor. "Oraya geri dönme."

"Dönmemeye çalışıyorum."

"Bizi güçlü kılan geçmişimizdir. Üstesinden geldiğimiz her şeyle, şimdi her şeyi fethedebiliriz."

Sesi çok emin geliyor ve gözlerimi onunkilerle buluşturmak için açtığımda ciddi olduğunu görebiliyorum.

"Umarım yarın da böyle hissedersin."

Anlayışla başını sallıyor ve sonra diğer eli yorganın altına girip külotumdaki şişkinliği okşuyor. "Bence ne yardımcı olur biliyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. "Daha çok erken. Hâlâ iyileşiyorsun-" "Çok uzun zaman oldu," diye karşı çıkıyor, hayal kırıklığı belli oluyor.

Kaç aynı tartışmayı yaşıyoruz. Doktorlar bize dört ila altı hafta arasında bir süre verdiler ve pes etmek üzere olsam da bu sürenin tamamını beklemeye kararlıyım. Gerçek şu ki, çok sert bir şeyin onu uyanamayacağı bir uykuya geri göndermesinden korkuyorum.

"Santi," diye yalvarıyor. "Senden buna ihtiyacım var. Seni tekrar hissetmeye ihtiyacım var."

Gözyaşları gözlerinin kenarlarına yapışıyor ve bu beni deliyor. Adil davranmazken onu nasıl inkar edebilirim?

Uzun bir süre, tüm potansiyel riskleri düşündüm. Sonuçlarını. Ve sonra... faydaları. Aklım karıştı ama ellerim karışmadı. Çoktan göğsünü okşamaya başladım, o yumuşak bir onay sesi çıkarana kadar bunun farkında değildim.

"Lütfen," diye ısrar ediyor, diğer avucum kalçasından uyluklarının arasına doğru kayarken bacakları birbirinden ayrılıyor.

Dudaklarım onun dudaklarına yapışıyor ve beni yutmaya başlarken başımın arkasını avucunun içine alıyor. Nazik olmaya çalışıyorum ama her inlediğinde parmaklarım daha hızlı, daha sert hareket etmeye başlıyor. Sonra parmaklarını külotumun içine sokuyor, sikimin etrafına sarıyor ve ben artık doğru düzgün düşünemiyorum.

Bu dikkat dağıtma kasıtlı gibi görünüyor ve canımı sıkarsa da işe yarıyor.

Hemen yuttuğum keskin bir çığlıkla parmaklarımın etrafına geliyor ve sonra serbest bırakılma ihtiyacımla yanarak külotumu çıkarmak için uğraşıyorum. O dinlenebilsin diye kendi işimi bitirmeyi planlıyorum ama Ivy'nin başka planları var.

Kendini kurtarıyor, yatakta ilerliyor ve ağırlaşmış gözlerle bana bakarken sikimi benden geri alıyor.

"Ivy-" İtirazım beni ağzına aldığı anda kısa kesiliyor ve her şey o andan itibaren bitiyor.

Beni almasını izliyorum, sikim dilinin üzerinde ve sıcaklığının derinliklerinde kayıyor. Kendimi dizginlemek için boşuna çabalarken elim başının üzerine geliyor.

"Sorun değil," diye mırıldanıyor etrafımda. "Nasıl sevdiğini biliyorum. Kendini tutma."

Tanrım, beni öldürecek.

Dudaklarımdan bir itiraz yükseliyor, ama bana ters ters bakıyor. "Yap şunu, Santiago. Ben porselenden yapılmadım ve bana öyleymişim gibi davranmayı bırakmanı istiyorum. Bunu özledim. Buna ihtiyacım var. O yüzden bana ver, lütfen."

O söyleyince.

Başını tutuyorum ve aletimi dudaklarının arasından kaydırıyorum, tırnaklarını kalçalarımın geçirene kadar daha da derine. Gözlerim kapanıyor ve tanıdık bir ritme girdiğimde kalçalarım hareket ediyor, yuvarlanıyor ve itiyor. Ivy etrafımda inliyor, taşaklarım geriliyor ve ben onun ağzına girip çıkarken her kasım sertleşiyor, serbest kalmamın bıçak sırtında kayıyor ve onu dışarı çekmeye çalışıyorum. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Boşalmaya başladığımda boğazıma boğuk bir hırıltı takılıyor, geri çekilmeye çalışıyorum, ama beni orada tutuyor, ağzına dökülürken salgımı yutuyor.

Yumuşayan sikimi dudaklarından çektiğimde bir yanımdan utanıyor, diğer ahlaksız yanımdan ise daha fazla mutlu olamıyor.

Bana gülümsüyor, kararlılığımı kırdığı için kendisiyle gurur duyuyor.

"Altıncı haftanın sonuna kadar hazır olsanız iyi olur Bay De La Rosa," diyor bana. "Bu yataktan çıkmanıza izin vermeyeceğim."

"Santi." Mercedes beni sıkıca kavıyor ve ben de bu jeste karşılık vererek garip bir şekilde sırtını sıvazlıyorum.

Sarılma girişimime yarı gülerек, yarı ağlayarak bana bakıyor.

"Seni çok özledim," diye geveliyor.

"Biliyorum," diyorum ona. "Ben de seni özledim."

kol uzunluğunda tutup inceliyor. "Farklı görünüyorsun."

Bir elimi saçlarımda gezdirip omuz silkiyorum. "Çok şey değişti."

Sertçe başını sallıyor. Sanırım bir onaylama. Zamanla Ivy'nin hayatımda kalıcı bir yer edinmesi fikrine alışacağını ummuştum ama onu artık bir tehdit olarak görmemesinin biraz zaman alacağından şüpheleniyorum.

"Yeğenimle ne zaman tanışabilirim?" diye soruyor, gözleri omzumun üzerinden Ivy'nin Elena ile bir sandalyede beklediği yere kayıyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye tereddütle cevap veriyorum.

Kız kardeşimin yüzü düşüyor ve suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Yargıç bir adım öne çıkıyor ve elini kız kardeşimin beline koyuyor. Bu hareketi kaçırmıyorum ve gözlerimin üzerinde olduğunu fark ettiğinde boğazını temizleyip elini çekiyor.

"Mercedes uslu duracaktır," diye beni temin ediyor. "Ve eğer izin verirsiniz yeğeniyle tanışmayı çok istiyor."

Karıma dönüp bakıyorum, son karşılaşmalarındaki serpintiyi hatırlıyorum. Bugün zaten yeterince sorunumuz var ve daha fazla stres ya da gerginlik eklemek istediğimden emin değilim. Ama Ivy gözlerimle buluştuğunda

sanki içinde bulunduğum durumun farkındaymış gibi gülümsüyor. Beni bu kadar iyi tanınması çok esrarengiz. Beni başka hiç kimsenin okuyamadığı gibi okuyabiliyor.

Sandalyeden yavaşça kalkıyor, yaklaşırken kızımızı kollarında sallıyor. Onu yarı yolda karşılıyorum, kulağına fısıldamak için eğildiğimde avucum kalçasına yerleşiyor.

"Eğer hazır değilsen bunu yapmak zorunda . Bugün olmaz."

"O onun teyzesi," diye cevaplıyor Ivy. "Ve bu görüşmeyi reddetmezdim, ama kaba davranırsa-"

," diye teminat veriyorum ona. "Bundan emin olacağım."

Başını sallıyor ve olduğu yerde donup kalmış gibi görünen Mercedes'e doğru yürüyoruz. Üçümüzü birlikte izlerken yüzünde duyguların bir karışımı var. Gözlerinde hüznün var ama sanırım kaybettiği şey için.

"Ivy." Karıma başıyla selam verirken gülümsemeye zorluyor. "İyileştğini gördüğüme sevindim."

Ivy kaşlarını çatı. "Öyle mi?"

"Evet." Mercedes başını eğiyor, onda nadiren gördüğüm bir yumuşaklık anı. "Bazen şımarık, kıskanç bir sürtük olabildiğimi biliyorum, tamam mı? Gurur duymadığım bazı şeyler yaptığımı kabul edebilirim ve bunun için özür dilerim. Ama belli ki kardeşimi çok mutlu ediyorsun ve görüyorum ki burada kalmak için buradasın, bu yüzden seni tanımaya çalışmak istiyorum. Eğer izin verirsen."

Ivy onun itirafına şaşırmış görünüyor ama ben şaşırmadım. Mercedes tatlı ve masumdan öfkeli küçük bir canavara doğru bir sarkaçta sallanıyor. Her zaman öyleydi. Ve artık onun bu hallerini mazur göremesem de anlıyorum. İçten içe acı çektiği için öfkeleniyor ve ben sadece bir gün artık acı çekmeyeceğini umabiliyorum.

"Bunun hepimiz için faydalı olacağını düşünüyorum," diyor Ivy, Mercedes'in onu görebilmesi için Elena'yı kollarının arasında kaydırarak. "Bu senin yeğenin. Elena Frances De La Rosa."

"O... çok güzel." Mercedes titreyen elini dudaklarına götürüyor, gözleri doluyor. "Onu bir dakikalığına tutabilir miyim?"

Ivy bana bakıyor ve ben de onun kalçasını hafifçe sıkıyorum. "Bu sana bağlı."

Bir an düşünüyor ve kadın olduğu için kaçınılmaz olarak Mercedes'in kızımızı kucağına almasına yardım ediyor. Elena'yı ileri geri sallarken hepimiz onu izliyoruz, sessizce güzelliğine hayran kalıyoruz. Yargıç önündeki manzara karşısında kaskatı kesilmiş gibi görünüyor ve ben de rahatsızlığının ardındaki anlamı merak ederek gözlerimi ona dikiyorum. Mercedes'e bakıyor

Sanki kadının çocuklu görüntüsü onu şoka uğratmış gibi. Asla evlenmeyi ya da kendi ailesine sahip olmayı düşünmeyen bir adam için bu fikrin onu neden şaşırttığını merak ediyorum.

"Bir gün senin de olacak," diyorum kız kardeşime ama gözlerim Yargıç'ta.

"Belki de onlardan bir sürü yaparım," diyor kuru bir sesle. "Tıpkı benim gibi on küçük canavar."

Tahmin ettiğim gibi, bu sıradan söz Yargıç'ı o kadar geriyor ki, kızgınlığını gizleyemiyor. Gerçekten bir şey var mı diye merak etmeye başladım.

"Bu fikir hakkında ne düşünüyorsunuz, Yargıç?" Başımı yana eğip onu dikkatle inceliyorum.

"Hmm?" Ellerini ceplerine sokarak yer değiştiriyor.

"Mercedes'in on küçük canavarı var," diye cevaplıyorum. "Onların vaftiz babası olur musun?"

Bunun üzerine Mercedes ona bakar, yüz hatlarında garip bir gerginlik vardır. "Evet, Yargıç. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Ne isterse onu yapabilir," diye sertçe cevap veriyor. "Yeteneğini kanıtladıktan sonra."

Mercedes onun sözlerinden incinmiş gibi görünüyor ve Ivy beni yanımdan dürttüğünde muhtemelen onu kışkırtmamam gerektiğini anlıyorum.

Gözlerimi kısarak ona "Bu başka bir zaman konuşulacak bir konu," diyorum.

Anlayışla başını sallıyor ve Mercedes bebeği Ivy'ye geri veriyor. "Onunla tanışmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Sanırım artık gitmemiz gerekiyor."

"Evet," diye kabul ediyorum. "Elena'ya veda ettikten sonra seninle dışarıda buluşuruz."

Mercedes ve Judge ön kapıdan çıkıyorlar ve Antonia bizi fuayede karşıyor, Ivy ve ben bir birbirimize bir de kızımıza bakarken bize en güven verici gülümsemesini sunuyor. Onu ilk kez terk etmek zorunda kalıyoruz ve ikimiz de bunu yapmak istemiyoruz. Ama Mahkeme bir bebek için uygun bir yer değil, özellikle de bugün.

"Ona kendi kızımış gibi bakacağım," diye söz veriyor Antonia. "Emin ellerde olacak."

"Ben de yardım etmek için burada olacağım," diye sesleniyor Eva, koridorda belirip Antonia'nın yanına giderek ona katılıyor. "Biz bebek bakıcılığı rüya takımı olacağız. Sen merak etme."

Ivy ve ben gülüyoruz ve sonra isteksizce Elena'yı Antonia'nın kollarına bırakıyoruz.

"O halde ikinize de teşekkür ederim."

Vedalaşıyoruz, Ivy gözyaşlarına boğuluyor ve kapıdan çıkıp gidiyoruz.

I O kadar endişeliyim ki titriyorum. Santiago ceketini çıkarıp omuzlarıma koyuyor. Eğilip elimi sıkıyor, yüz ifadesi kapalı, vücudu gergin. O da endişeli.

"Her şey yoluna girecek."

Olmayacak. Pek sayılmaz. Ama olması gereken olacak. Duruşmanın bu kısmı sadece bir formalite. Abel'in kaderi çoktan belirlendi. Bugün, ölümünün barışçıl olup olmayacağını öğreneceğiz. Yaptığı her şey için, sebep olduğu tüm acılar için, çaldığı her şey için, sona ermesinde parmağı olan hayatlar için ve ailelerimize ve sayısız başkalarına verdiği zarar için, bunu onun için istemiyorum. İstemiyorum.

Konseyl üyelerinin üçlüsü hepimizin üzerindeki yerlerinde oturuyor, koyu renk cüppeleri üzerlerinde, kukulemaları havada, yüzleri gölgede. Üç Azrail. Jackson resmi kıyafetleriyle mahkeme salonunun karşısında.

Santiago bana kendi adına, Holton ve kardeşimin olaya karıştığını ve diğerlerinin isimlerini daha önce söylemediği için para cezası ödediğini söyledi. Bunu söyleme şekli beni hangi para biriminde olduğunu merak ettirdi. İçimde et olduğuna dair bir his var. Ama Mahkeme'deki danışmanlık görevine geri döndü.

Mercedes bizimkinin altındaki sırada Judge'ın yanında oturuyor.

Babam diğer yanımda oturuyor. Artık daha yaşlı. Tüm olanlardan sonra bu beklenen bir şey. Fiziksel ve duygusal saldırılar ona zarar verdi. Ama sanırım bu son parça, oğlunu darağacına göndermesi, çünkü yaptığı şey buydu ve saçlarını beyazlattı.

Elini sıkıyorum ve bana bakıyor, gözleri parlıyor. Ona her şeyin düzeleceğini söylemek istiyorum ama düzelmeyecek, o yüzden söylemiyorum. Bir kapı açılıp iki adam içeri girdiğinde bir şey söylemek zorunda kalmaktan kurtuluyorum. Resmi kıyafetli, maskeli muhafızlar. Aralarında kardeşim duruyor ve onu gördüğümde nefesimi kesmemek için elimi ağzıma götürmek zorunda kalıyorum.

Santiago yanımda geriliyor, elimi tutuşu biraz daha sıkılaşıyor.

Abel'i görmeyeli aylar oldu. Neredeyse yarım yıl. Bu sürenin bir kısmını kaçak olarak, bir kısmını da mahkeme hücrelerinde geçirdi. Kardeşimin kaldığı yerle kıyaslandığında Yargıç'ın benim için kaldığı yerin lüks olup olmadığını merak ediyorum.

Muhafızlar onu basamakları teker teker çıkması gereken kürsüye doğru yürütürler. Ayak bilekleri ağır, antik görünümlü zincirlerle birbirine zincirlenmiş. Ellerini tırabzana koyduğunda zincirler çınlıyor, bileklerindeki kelepçelerden sarkan halkalar ayak bileklerindekiyle bağlanıyor.

İşlediği suçtan dolayı onun yerine geçtiğimde giydiğime benzer bir kılıf giyiyor. Bu düşünce beni sertleştirmeli ama değil. O hâlâ benim kardeşim. Öyle olmasaydı bile, o sonuyla yüzleşen bir adam. Ve bir parçam buna anlam veremiyor, kabullenemiyor.

Santiago ve ben Abel'in cezası hakkında uzun uzun konuştuk. İdam edilecek. Bundan kaçış yok. Ve Santiago'ya göre, cezayı ve infazı Mahkeme'nin vermesine izin vererek bir taviz verdi. Ne de olsa babasının ve kardeşinin ölümünden sorumlu olan kişi o. Kendisinin yaralanmasından ve Mercedes'in duygusal olarak zarar görmesinden. Abel, patlamaya neden olan alevi tam anlamıyla yakan kişidir. Bu bile yeterliyken, bir de Hazel'a, Michael'a ve bana yaptıkları var.

Ama Santiago'ya, en azından bu son kısımda, daha fazlasını yapabileceğini söyledim. Beni ezip geçebilir, benim ve bebeğimizin ölümünü sağlayabilirdi, ama yapmadı. Durdu ve uzaklaştı. Bunun bilinçli bir karar olup olmadığını asla bilebileceğimi sanmıyorum. Onunla konuşmama izin verilmedi. Ve bu konuyu Santiago'ya açtığımda, ben komadayken kocam Mahkeme salonuna götürüldüğünde ve her şeyin arkasındaki beyin olmakla suçlandığında, Abel'in kendini kurtarmak için gösterdiği son çabayla karşılık veriyor. Abel ifadelerini kanıtlamak için bir şekilde kanıt uydurmuştu. Babam Santiago'yu kurtarmıştı. Bir başkasını kurtarmak için kendi oğlundan vazgeçmişti, onun için her zaman kendi kanından daha iyi bir evlat olan bir adamdan. Acaba bu darbe kardeşime diğerlerinden daha mı sert geldi? Ya da belki de bunu çoktan geçmişti.

ve geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşmıştı. Çünkü babam bir kez daha Santiago'yu ona tercih etmişti.

Bunu başlatan şey buydu ve sona erecek olan da bu olacak.

Abel odaya bakıyor ve çenesinde bir inatçılık görüyorum. Bir kibir. Ama gözleri benimkilerle buluştuğunda korku görüyorum. Pişmanlık değil. Pişmanlık değil. Korku.

O da bu aylar içinde yaşlandı. Babamızınkı gibi tamamen beyazlamamış olsa da saçları ağarmış. Sanki kasları eriyip gitmiş gibi o da zayıfladı. Ya da belki de giymek zorunda bırakıldığı kılıf budur.

Santiago'ya bakıyorum. Gözleri Abel'a kilitlenmişti. Sertti.

Mercedes dönüp elini Santiago'nun elinin üzerine koyuyor. Bakışlarını kardeşimden güçlkle ayırabiliyor ama o anda gözlerinin nasıl parladığını, ağzının nasıl gergin bir çizgiye oturduğunu ve parmak eklemlerinin Santiago'nun elinin etrafında nasıl beyazlaştığını görüyorum. İnfazında hazır bulunmak istemişti. Yine de kararın ne olduğundan emin değilim. Santiago'nun buna izin vereceğinden emin değilim, verse bile Mahkeme izin verecek mi?

Tokmak iniyor ve hepimiz dikkatimizi kukuletalarını başlarından geriye çeken Konsey Üyelerine çeviriyoruz. Bu hareket beni ürpertti.

"Abel Moreno, şu cinayetlerden suçlu bulundunuz..." İsimleri okumaya başladılar. Üçünü tanıdım. Santiago'nun babası, kardeşi ve Dr. Chambers. Ama liste uzadıkça ağzım açık kalıyor ve babamın yüzünden sessiz gözyaşlarının aktığını görüyorum.

Sayıyı unutup Santiago'nun ceketini omuzlarıma daha sıkı sarıyorum. Bir eli sürekli üzerimde, ya kalçamda ya da parmakları benimkilerle iç içe. Kimin daha soğuk olduğundan emin değilim, benim mi onun mu?

Habil'in savunmasını istemiyorlar. O iş oldu bitti. Suçsuz olduğunu söyledi ama kanıtlar aksini gösteriyor.

Ama duruşmanın bundan sonraki önemli. Hüküm.

Çünkü bir insanın ölmesi için birden fazla yol vardır.

"Hükümden önce son bir sözünüz var mı, Abel Moreno?"

Bütün gözler kardeşime dönüyor. Yanındaki su bardağını dudaklarına götürüp bir yudum içtikten sonra tekrar yerine bıraktığında elinin nasıl titrediğini ve zincirin nasıl sallandığını görüyorum. Gözlerini üçlüye çevirirken boğazını temizliyor.

Santiago bundan sonra ne olacağını açıkladı. Kardeşimin henüz yapması gereken seçimi.

Hikayenin tamamını anlatın. İsimleri söyle. Huzurlu bir şekilde .

ve tüm hikâyeyi, isimleri ve detaylarını bilmek istemediğimden emin olduğum uzun bir ölümü öğrenelim. Abel konuşmaya başlar. Sanki uzun zamandır konuşmamış gibi sesi kısık. İsim vererek başlıyor. Ve bir parçam rahatladı,

Bir iç çekiş şeklinde sesli olarak.

Santiago elimi sıktı.

Huzurlu bir ölüm. Bu alternatiften daha iyi. Ve isimlerden sonra, hikayesini anlatıyor.

Kötüler halledildikten sonra birçok iyi ailenin Cemiyet'ten aforoz edilmesine neden olan kanıtları nasıl uydurduğunu anlatıyor. Bu işin arkasında olan ve benim aklımın alamayacağı kadar çok parayla bu işe destek veren devrik adamları anlatıyor. Nedenlerinden bahsediyor. Başımı döndüren şeyler. Uyuşturucu. Seks. İnsan kaçakçılığı. Meksikalı bir kartel ve İtalyan bir mafya ailesiyle yapılan bir anlaşma ve IVI'nın bazı üyelerinin katıldığı yasadışı, insanlık dışı faaliyetler, sonunda Abel'in kişisel intikam anına yol açtı. Üyelerin devrilmesinde parmağı olan pek çok Egemen Evlat'ı öldürecek olan patlama, Abel'in tekil odağının doruk noktası olacaktı. Santiago De La Rosa'ya duyduğu nefret. Babasının oğlu olarak onun yerini alacak olan adama duyduğu nefret. Çarpık zihninde, kendisine ve yüceliğe engel olan adama nefret. Hayatı Abel'in rütbe atlamasına engel olan adama.

Santiago dinlerken yanımda taştan bir sütun gibi oturuyor. Her şeyi içine alıyor. Nefreti ve kıskançlığı bu kadar yıkıma yol açan bir canavarın aklından geçenleri anlıyor.

Abel bitirdiğinde, çok yorulmuştum.

Konsej üyeleri kardeşimi küçümseyerek oturuyorlar. Onları suçlayamam. Onlar da ailelerini ve arkadaşlarını kaybettiler.

Meclis Üyesi Hildebrand boğazını temizliyor.

"Çok sayıda katilimizin öldürülmesindeki rolünüzden dolayı asılarak idama mahkum edildiniz."

Elimi ağzıma kapatıyorum ve duyulabilir bir nefes sesi geliyor. Bu benim babam.

Asılıyorum. Biliyordum, değil mi? Korkunç bir şey olacaktı. Ama hangi idam değil ki?

"Cezan hak etmediğin bir merhametle ve hızla infaz edilecek. Tanrı ruhuna merhamet etsin." Tokmağını vurur

Üçü odadan çıkarken bir şekilde hepimiz ayağa kalkıyoruz ve ben dönüp kardeşimin, gardiyanlar kollarını tutarken bir anlık panikle yüzünü bize çevirmesini izliyorum. Babamıza mı yoksa bana mı, bilemiyorum.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ve babama bakıyor olması gerektiğini anlıyorum çünkü babam başını eğdiğinde Habil'in gözünden bir damla yaş düşüyor ve o da başını eğiyor. Ve tek kelime etmeden ve itiraz etmeden, mahkeme salonuna getirildiği kapıdan dışarı çıkarıldı.

Babama dönüp elini tutuyorum.

Önce ona, sonra bana bakıyor ve yüzündeki acıyı görüyorum.

Elimi okşadı. "Doğru olan bu, Ivy. Olması gereken bu."

Ona sarılıyorum ve hıçkırıklarını durdurmaya çalışırken onu tutuyorum. Beni geçip Mahkeme binasından tek başına çıkana kadar uzun birkaç dakika geçti. Abel'in idamına tanık olup olmayacağını bilmiyorum.

Santiago beni Marco'nun sabırla beklediği mahkeme salonuna götürüyor, onun da yüzü asık.

"Marco seni eve götürecekt," diyor Santiago ve tanıklık etmek için kalacağını biliyorum. Onu suçlamıyorum ve benimle gelmesini de istemiyorum. Daha önce istemiştim. Ondan izlememesini istemiştim ama bunu yapmanın bana düşmediğini fark ettim. Kardeşim ondan çok şey çaldı. Ve Santiago'nun kapanışa ihtiyacı var.

Başımı sallıyorum. Ama bir şey var. Veda etmek istiyorum. Abel'a veda etmek istiyorum. Ama onu görmeme izin verilmeyeceğini biliyorum, bu yüzden çantama uzanıp katlanmış bir not çıkarıyorum. Santiago'ya uzatıyorum.

Nottan bana bakıyor.

"Onu affettiğimi bilmesini istiyorum," diyorum. Santiago bunu bana vermeli. Abel'ın affedilmeyi hak ettiğine inanmadığını bilsem de bu benim için bir kapanış olacak.

Santiago uzun bir süre beni inceledikten sonra gözlerini kapatıp elini benimkinin üzerine kapatıyor. "Bu dünya için fazla iyisin," diyor ve kâğıdı parmaklarımdan alıp onunkine koyuyor.

Yüzünü avuçlamak için uzandım. "Seni seviyorum. Ve ne yapman gerektiğini anlıyorum" diyorum ve parmak uçlarımda eğilip onu öpüyorum. Derin, titreyen nefesini içime çektiğimi hissediyorum.

Bitti artık.

Habil'in idamına tanık olacak ve bu iş bitecek. Ve bundan sevinç duymayı bekleyip beklemediğini bilmiyorum. Ne hissettiğini söyleyemem.

gerçekten, ama bu neşe değil. Düşmanı idam edilmek üzereyken bile sevinç duyamayacak kadar insandır.

Tekrar düz ayak yere iniyorum ve ona bakıyorum. Alnı çatık, gözleri duygu yüklü. Bir kez başını sallıyor ve uzaklaşmak için dönüyor.

T yerleşke kilit altında, avludaki normalde yumuşak olan aydınlatma her zamankinden daha da loş. Artık geç oldu. Dışarıdaki trafik sessizliğe gömülüyor ve bu sessizlik sadece Böyle bir gecede uğursuz durumlar.

Muhafızlar kapıda. Hükümdar Oğulları ve aileleri cübbe giymiş, az sayıdaki kadın da peçeli şapkalar takmış. Ben de dahil olmak üzere erkekler maskeli.

Mercedes yanımda, Yargıç diğer yanında, biz kalabalığın içinde yerimizi alırken. Her aile sadece bu tür etkinlikler için kurulan darağacına çıkan yürürken zaman yavaş geçiyor.

Abel tarafından haksızlığa uğrayan tüm Cemiyet üyeleri son söyleme fırsatı bulur. Patlamada yakınlarını kaybeden her aile ve onun sahte kanıtlarıyla haksızlığa uğrayan bazı aforoz edilmiş üyeler de bu konuşmaya katılıyor.

Elleri arkadan bağlı bir şekilde tahta platformun üzerinde dururken teker teker ona yaklaşıyorlar. Bazıları konuşamayacak kadar kederli. Diğerleri duyamayacak kadar sessiz. Oğullarını gömen annelerin tokatları avluda yankılanıyor ve Abel dişlerini sıkarak ve çenesini sertleştirerek hepsine katlanıyor.

Ona barışçıl bir infaz sözü verilmişti ve onun için bu, olabileceği kadar barışçıl. Boynu kırılarak ya da boğularak ölecek ama bu bile onun gibi bir korkak için çok fazla. Bu kadar çok acı çektiren biri, bu acıyı kendi başına çekme fikrini bile düşünemez. Hiç şüphem yok.

yüksek dozda barbitürat almayı umuyordu, bu sadece özellikle zayıf veya savunmasız olanlar için onaylanmış bir merhamettir.

Kaderi açıklandığından beri iki uç arasında gidip geliyorum. Bir yanım bunun yeterli olmadığını bilirken, diğer mantıklı yanım neden böyle olması gerektiğini anlıyor. Kendisi için bir çıkarı olmasaydı, suça karışan diğer kişilerin isimlerini asla vermezdi. Artık tüm aileler huzur içinde olabilir. Çünkü yorulduk. Bu artık inkâr edemeyeceğim bir gerçek.

Kız kardeşime, ailemizin kaybından bu yana omuzladığı kedere baktığımda, ihtiyacımız olan şeyin bu olduğunu biliyorum. Sadece Ivy'nin iyiliği için değil, bizim için de. Bu karanlık anıları geride bırakmanın zamanı geldi ve bu gece yatağa girdiğimde vicdanım rahat olacak.

Abel Moreno ölmüş olacak ve bir daha asla düşüncelerimi lekelemesine izin vermeyeceğim.

"Sıra bizde," diye fısıldıyor Mercedes.

Ona başımı sallayarak destek oluyorum ve birlikte ilerliyoruz. Yargıç onu isteksizce serbest bırakıyor, gözleri kısa bir süreliğine birleşiyor ve ben ona şeytanın önünde durması için platforma kadar eşlik ediyorum.

Mercedes elimde titriyor ve onun bakışlarıyla karşılaştığında onu tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Onun gözlerinin içine bakmıyor. İkimizin de gözlerine bakmıyor.

Savunmasının bir parçası olarak, kendi adını kurtarmak için başkalarının adını lekelemekten çekinmedi. Mahkemeye, Mercedes'in beni zehirleyen kadını beni zinaya sürüklemesi için tuttuğunu söyledi. Ayrıca son bir gayretle zehirlenme olayını kadının planı olarak göstermeye çalıştı ama aleyhindeki kanıtlar göz ardı edilemezdi. Son bir veda atışı olarak kız kardeşimin adına gölge düşürdü. Ve ne kadar küçük olursa olsun, fahişeyle olan planına dahil olduğu için Mahkeme'den kesinlikle bir ceza alacaktır. Ben bile onu yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmekten kurtaramam ama onun adına savunma yapabilirim ve yapacağım. Hafif bir ceza olacağından şüpheleniyorum, Cemiyete saatlerce hizmet. Rahibelere yardım etmek için harcanan zaman. Her ne olursa , Abel bile kendi cezasına yaklaşamayacağını biliyor. Yine de niyetinin bu olduğuna inanıyorum.

Yaptıkları yüzünden kız kardeşimi öldürtecekti. Kendi kız kardeşini soğukkanlılıkla ezecek ve güç arayışı uğruna kendi ailesini feda edecekti. Kaç hayatı mahvetti? Kaç aileyi?

Komplolara karışan diğer kişiler de uygun şekilde cezalandırıldı. Holton rolü nedeniyle aforoz edildi. Güney Fransa'da saklanırken bulunan Chamber'ın hayatta kalan aile üyeleri de. Onlar da Chambers'la birlikte suçluydular, onun utancı dayanılamayacak kadar büyüktü. Ama aramızdaki gerçek yılan Habil'di.

Onun yüzüne baktığımda, ruhsuz olmanın ne demek olduğunu anlıyorum. İçinde kurtarılabilecek hiçbir şey yok. Bu hayattan diğerine taşıyacak hiçbir şey yok. Ve inanıyorum ki, onun için en kötü ceza bu.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum," diye başlıyorum, sesim alçak ve sessiz.

Çenesini hafifçe kaldırıyor, gözleri ilk kez benimkilerle buluşuyor. Dudaklarında bir gülümsemenin izi var. Kazanmadığımı bilmemi istiyor. Yaptıklarından dolayı hiçbir zaman gerçek bir pişmanlık duymayacağını. Uzun zaman önce ben de fark etmemiş olsaydım, bu gerçek beni sadece yaralayabilirdi.

"Bugünden itibaren varlığın sona erecek," diyorum ona. "Hatırlanmayacaksın. Yasını tutmayacaksınız. Bu toplumda hiç kimse senin adını bir daha ağzına almayacak."

Yüzündeki sırtış kaybolur ve onun yerine bir öfke pırıltısı belirir.

"Hayatlarımız devam edecek. Çocuklarımızı büyüteceğiz ve senin yokluğunda başarılı olacağız. Senin ailen benim ailem olacak. Kız kardeşin, benim karım. Baban, benim babam. Yarattığın karanlık günler çoktan geride kalmış olacak. Ve her tatil için bir araya geldiğimizde, masada boş bir koltuk olmayacak. Sanki hiç var olmamışsın gibi olacak. Hatıran silinecek, unutulacak. Ve bence, belki de bize verdiğin en büyük hediye bu. O kadar saf bir ilgisizlik ki, artık sana karşı nefret besleyemiyoruz. Ne üzüntü, ne de kayıp. Hiçbir şey yok ve senin için her zaman hiçbir şey olacak."

"Sen onların ailesi değilsin," diye hırlıyor nefesinin altında. "Asla da . Ve beni hatırlayacaklar. Asla unutmayacaklar-"

Ivy'den gelen notu açıp görmesi için havaya kaldırıyorum ve kaskatı kesiliyor.

"Birinin seni affetmesinin ne anlama geldiğini herkesten iyi biliyor olmalısın Habil. Bu, senin kim olduğunla barışıkları anlamına gelir. Gerçeği kabul etmişler ve gitmene izin vermişlerdir. Kordon kopmuştur. Öz babanın sana karşı kanıt sunmasının sebebi de bu. Sende kurtarılmaya değer hiçbir şey yok ve o bunu belki de hepimizden daha iyi anlıyor."

"Hayır," diye . "Yanılıyorsun. Benim için yas tutacak. Göreceksin. Hepiniz göreceksiniz. Hiç kimse benim yerimi alamaz. En azından siz."

Onu son nefesine kadar taşıyacak son bir duygu sunarken yüzümde karanlık bir gülümseme beliriyor.

"Çoktan aldım."

Gitmek için dönüyoruz ve Mercedes beni durduruyor, Abel'a ters ters bakıyor, daha uzun dururken gücünü çelikleştiriyor. Benden uzaklaştığında niyetinden emin değilim ama Abel'e yaklaşırken müdahale etmiyorum. Sadece topuklarının ucu Abel'in çıplak ayaklarına değdiğinde duraklıyor ve bir an için ona öyle sarsılmaz bir güçle bakıyor ki, bu bana onun özünde kim olduğunu hatırlatıyor. Abel'in da bunu bilmesini sağlamaya kararlı. Yıkımının küllerinden doğacağını. Yaptıkları onu mahvetmeyecek.

Hiçbir uyarıda bulunmadan başını geriye atıp adamın yüzüne tükürür ve ardından dudaklarını yavaşça zehirli bir gülümsemeye dönüştürür.

"Ben de aynısını senin mezarına yapacağım. Ölümünün tadını çıkar, seni sefil piç. Bunu hak ettin."

Bana döndüğünde yüzümdeki şaşkınlığı fark ederek hafifçe başını sallıyor ve ben de ona merdivenlerden aşağıya kadar eşlik ederek onu aşağıda bekleyen Yargıç'a geri götürüyorum. Bu akşam aşırı dikkatli görünüyor, gözleri maskenin arkasından onun yüzünü tarıyor. Sıkıntı belirtileri arıyor. Zayıflık. Tam olarak tanımlayamadığım bir şey.

Ayrılan kalabalığın arasından birlikte geçerek arkadaki diğer ailelere katılıyoruz. Bir gong sesi duyuluyor ve gardiyanlar darağacındaki yerlerini alıyorlar. Erkekler izlerken, Mercedes de dahil olmak üzere tüm kadınlar arkalarını dönüyor.

Platformun tepesindeki muhafız hazırlıklarını yaparken, Abel'in boynundaki ilmiği ayarlarken, ayak ve bileklerindeki ipleri kontrol ederken kız kardeşimin elini sıkıyorum. Başına bir torba geçirilmesi teklif edilmiyor. Bu gece hepimiz, şişkin gözleri ve açık ağzından başka bir şey kalmayana kadar kıvranan yüzünün korkunç görüntüsüne tanık olacağız.

İşlediği suçlar son bir kez okunuyor, ölenlerin isimleri anons ediliyor, sonra muhafız kenara çekiliyor ve kalabalığın üzerine sessizlik çöküyor. Onu izlediğim bu son anlarda bir huzursuzluk var ve garip bir şekilde kalabalığın içinde aradığı benim yüzüm. Gözleri bana takılıyor, yüzü gergin, son sözlerim şüphesiz düşüncelerinde yer ediyor.

Bunların doğru olduğunu biliyor.

Bu, gardiyan kolu çekmeden ve Abel'in altındaki zemin düşmeden, vücudu düşmeden, birkaç kısa an için guruldarken çılgınca sallanmadan önce sahip olduğum son huzurlu düşüncedir. Kısa süreli panik, yüz dediği maskeye taktığı son dünyevi ifade. Ve sonra yavaşça, hiçliğe karışıyor.

Boş bir sayfa.

Hiç olmamış bir adam.

"Bitti mi?" Mercedes gıcırdayan ipin sesi üzerine fısıldıyor. "Bitti," diye cevap veriyorum ciddiyetle.

"E li?" Sesim hırıltılı, arkasından zar zor duyuluyor.

Şapeldeki sırasından yavaşça dönüyor ve ne kadar zamandır burada, karanlıkta tek başına olduğundan emin değilim. Oğlunun ölüm haberini bekliyordu. Kendisi buna katlanamadığı için teyit edilmesini.

Bunun onun için ne kadar zor olduğunu bir kez daha anlıyorum ve ona duyduğum saygı her zamankinden daha fazla parlıyor.

"Santiago," diye mırıldanıyor, ayağa kalkarken titrek bir elini beyaz saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Sanırım haberleri iletmeye geldin."

"Hayır." Çenemi kaldırdım, kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordum. "Sana söylemeye geldim... teşekkür ederim."

Birbirimizi incelediğimiz uzun bir an var, onun gözleri yaşlarla parlıyor ve benimkiler de... şey, sanırım aynı şey.

"Kederim gözümü kör etmişti," diye itiraf ediyorum. "Bunun peşini bırakamadım. Ve senin için en kötüsüne inandım. Bunun için özür dilerim."

"Sizin durumunuzda olan her erkeğin inanacağı şeye inandınız," diye cevap verdi ciddiyetle. "Bunun için seni suçlayamam."

Başımı onaylarcasına eğiyorum ve aramıza sessizlik yerleşiyor. İlk adımı kimin attığından emin değilim ama Eli olduğundan şüpheleniyorum. Yavaşça aramızdaki mesafeyi kapatıyoruz ve ben barış teklifi olarak elimi uzatıyorum. Eli elime bakıp başını sallıyor ve onun yerine beni kucaklamak için kendine çekiyor.

"Biz artık bir aileyiz," diyor usulca. "Ve sana oğlum demekten gurur duyuyorum, Santiago. Her zaman olacağını bildiğim adam oluyorsun."

Övgüsü karşısında omuzlarım gevşiyor ve sözlerinin bende uyandırdığı duyguyu bastırarak yutkunuyorum.

"Teşekkür Eli," diye cevap veriyorum sessizce. "Ben göremezken bile beni gördüğün için teşekkür ederim."

W Çocuk odasına girdiğimde Ivy'yi kucağında uyuyan Elena'yı sallarken görünce şaşıyorum. Yorgun görünüyordu ve bu gece beslenmesine yardım etmek için burada olmadığımı pişmanım.

"Hâlâ ayakta ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

Bana bakıyor, gözleri yumuşak ve sakin. Bu bana şimdiye kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir rahatlama getirdi. Onu tekrar gördüğümde nasıl tepki vereceğinden pek emin değildim. Kardeşinin ölümüne tanıklık etmek için orada olduğumu bilmek ve bunun bir düzeyde beni fazlasıyla tatmin ettiğini ve ihtiyacım olan kapanışı sağladığını bilmek. Ayrıca, yaptığı her şeye rağmen bunun onun için ne kadar zor olduğunu bildiğimi anladığını umuyorum.

Bizim sevgimiz, yaşadığımız zorluklara katlanmak için başka hiçbir şeye benzemeyen bir sevgidir. Üstesinden geldiğimiz şeylerin tek açıklaması budur.

"Sensiz uyuyamam." Elena'yı kollarının arasına alıp ayağa kalkıyor. "Bu gece olmaz."

Bir adım daha yaklaşıyorum, parmaklarım yanağında geziniyor. "Teşekkür ."

Elena'nın alnını öpmek için eğildiğimde beni izliyor ve sonra onu beşiğine yerleştiriyor. Bir an için orada birlikte duruyoruz, ikimiz de uyuyan kızımızı huşu içinde izliyoruz. Parmaklarımız birbirine dolanıyor ve Ivy bana tekrar baktığında gözlerinde yaşlar var.

"O dünyadaki en güzel bebek." "Biliyorum."

Sırıttıyorum. "Onu biz yaptık."

Elimi beline doluyorum ve onu kreşten alıp odamıza götürüyorum. Ivy kapıyı usulca arkamızdan kapatıyor ve monitöre bakıyor,

ve sonra avuçlarını göğsüme getiriyor. Sadece onun sahip olabileceği bir nezaketle gömleğimin düğmelerini açmaya başladı.

Elleri tenimin üzerinde kayarak kumaşı bedenimden uzaklaştırdığında, gözlerimi kapatıp bu hissin tadını çıkarıyorum.

"Ivy," diye .

"Biliyorum," diye fısıldıyor.

Elleri pantolonuma gidiyor, fermuarı açıyor ve beni köşedeki sandalyeye oturtuyor. Beni sandalyeye oturtuyor ve kucağıma tırmanıyor, bunu yaparken geceliğinin eteklerini kaldırıyor. İpeksi kumaş belinin etrafına yerleştiğinde, ellerini külotumun içine sokuyor ve sertleşen sikimi serbest bırakıyor.

İpek ve dantellerin arasından göğüslerini avuçluyorum ve o da dokunuşuma doğru eğilerek sikime doğru kayıyor. Dudaklarım meme ucunu bulurken beni kızdırıyor, geceliğinin kayışlarını aşağı itiyor, kollarını yanlarına hapsediyor.

Hayal kırıklığı içinde elbiseye karşı mücadele ediyor, ta ki kaçınılmaz olarak elbiseyi başından yukarı çekip bir kenara fırlatana ve onu kucağımda çıtır çıtlak bırakana kadar.

"Hâlâ yumuşağım," diye mırıldanıyor, eli gergin bir şekilde karnının üzerinde geziniyor. "Seni yumuşak seviyorum." Boğazını öpüyorum, onu daha yakına çekiyorum, sikim sıkışmış

Aramızda, onun sıcaklığının derinliklerine dalmak için sabırsızlanıyordum. "Seni her şekilde seviyorum."

"Çok uzun zaman oldu." Başımın arkasını kavriyor, meme uçlarını yalamak için aşağıya eğildiğimde inliyor. "Lütfen, Santi. Şimdi. Sana şimdi ihtiyacım var."

Aramıza uzanarak sikimi bulmaya çalışıyorum, başını onun girişine dayıyorum, yine de nazik olmaya çalışıyorum. Ivy devralıyor, şaftımı kavriyor ve acı dolu bir iç çekişle üzerime çökerken kalçalarını eğiyor.

"Acıyor mu?" diye sordum.

"Hayır." Bana yaslanıyor, parmakları omuzlarıma gömülüyor. "Tam da ihtiyacım olan şey gibi geliyor. İkimizin de ihtiyacı olan şey."

Bana karşı sallanıyor ve saçlarını avucuma doluyorum, diğer avucum kalçasına yerleşirken yüzünü kendime doğru çekiyorum. Vücudunu bana doğru yuvarlıyor, doğal ritmimize geri döndüğümüzde iniltiLERİMİ yutuyor. Nefes alamayana kadar öpüşüyoruz, ellerimiz ulaşabildiğimiz her yeri yokluyor. Dişler çarpışıyor ve diller dans ediyor.

Boğazını emiyorum ve teninin tadabildiğim her santimine tapıyorum, o da başımı avuçlarının arasına alıyor ve bana önemli olabilecek tek sözleri fısıldıyor.

"Seni seviyorum, Santiago. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye itiraf ediyorum, acıdan boğazım . "Siktir, Ivy _."

Onu kavrayışım sıkılaşıırken bana gülümsüyor, parmaklarım kasılıyor. Orgazmım her türlü mantıklı düşüncüyü çalarken onun etrafında. Sıkım kasılıyor ve içine boşalıyor ve o devam ediyor, son birkaç dakikayı kendi zevkini çalmak için kullanıyor, göğsüme düşmeden önce bir çığlıkla vücudundan sıkıyor.

Kollarım ona dolanıyor, tenimiz birbirine yapışıyor ve orada, loş ışıktaki nefeslerimizi tutup birbirimizi okşuyor ve diğer her şeyi unutuyoruz. Günün karanlığı yok oldu ve bunun kasıtsız olmadığını biliyorum.

Buna ihtiyacım olduğunu biliyordu, tıpkı benim de onun bildiği gibi. Bu konu hakkında konuşup konuşamayacağımızı merak ediyordum. Ayrıntıları sormasından korkuyordum ama şimdi bunları istemediğini görebiliyorum. Ve bana bu izni verdiği için daha fazla minnettar olamazdım. Her birimizin Abel ile kendi sonlarımız var ve şimdi yeniden başlıyoruz. Yeni bir sayfa, tıpkı ona söylediğim gibi.

Ivy yavaşça üzerimden kalkıp yere diz çöküyor, ayakkabılarımı çıkarıyor ve fermuarı açık pantolonumu çekiyor. Elimi tutup beni sandalyeden kaldırırken ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum.

"," diye fısıldıyor. "Gidip bu günü üzerimizden atalım."

Uzanıp yüzünü okşuyorum ve onu kollarıma alıp bacaklarını belime doluyorum. "Nasıl isterseniz, Bayan De La Rosa."

EPİLOG

IVY

3 Ay Sonra

I Aydınlik bir kış günü. Elena'nın ceketini ilikliyorum ve onu arabadan çıkarıyorum. Santiago arkamdan bir küfür mırıldanıyor ve döndüğümde onu bebek arabasını açmaya çalışırken buluyorum.

"Bu şeyler. Neden bütün bu aletlere ihtiyacımız olduğunu anlamıyorum. Yani, Tanrı aşkına, bir bardak tutucu." Ellerini düz yatağın üzerinde gezdiriyor, battaniyeleri hâlâ boş olan şiltenin etrafına doluyor ve kızının uyuduğu küçük pelüş ayıyı üstünden çıkarıyor.

Elena'ya karşı çok dikkatli, çok şefkatli. Hayal ettiğimden bile daha iyi bir baba ve ben onun Elena'ya düşkün olduğunu hayal etmiştim. Kendine asla yeterince değer vermedi.

Bebek arabasını bize doğru itiyor, gözleri Elena'da. Dudaklarında kocaman bir gülümseme ve ağzı açık bir şekilde ona doğru uzanıyor. Her yeri diş eti. Yanakları sağlıklı bir pembe, gözleri onunkilerle aynı tonda. Bunun hala değişebileceğini biliyorum ama umarım değişmez.

"Babanı istiyorsun, değil mi?" diye soruyor, parlak bir gülümsemeyle. Bebek arabasını bırakıyor ve onu benden alıyor. "Umarım onca insan onu kucağına almayı beklemiyordur," diyor bana, vaftizden sonra partinin yapılacağı odaya açılan Fransız kapılarının pencerelerinden bakarak. Bu hem vaftiz hem de gecikmiş bir baby shower partisi. İkincisi Colette'in fikriydi.

"Tabii ki onu tutmak isteyecekler," diyorum ona. "Burada olmalarının sebebi o. Sen de gülümseyecek ve onlara izin vereceksin."

"Yapmayacağım."

"Mm-hmm." IVI'daki küçük şapele doğru yürürken bebek arabasını itiyorum. Oradaki ilk gecemizi hatırlıyorum. İşaretleme gecesini. O günden bu yana bir yıldan fazla zaman geçti ve o günle ya da bu yerle ilişkilendirdiğim tüm duygular yok oldu. Bu kısmen bir seçim, kısmen de zamanın eski yaraları iyileştirmesi. Ve geçtiğimiz üç ay boyunca Santiago ve ben iyileştik. Birlikte yeni bir hayata başladık. Yeni ailemizle yeni bir hayat.

Bir piyanist yumuşak bir müzik çalıyor ve şapelin kapısının ardında yanan tütsünün kokusunu alabiliyorum. İçeri girer girmez bebek arabasını park ediyoruz ve Elena'yı içeri taşıyoruz. Kilisenin arka tarafında, vaftiz kurnasının etrafındaki küçük topluluğu görünce gülümsüyorum. Babam Eva'nın yanında duruyor. Michael'ın elini tutuyor ve Hazel da Michael'ın yanında. Jackson ve Colette de burada, ikisi eskisinden daha da yakın görünüyorlar. Colette Ben'i tutuyor. Antonia, Marco'nun karısı ve iki çocuğuyla konuşuyor, Marco ise endişeyle yanında duruyor.

Mercedes'e Yargıç eşlik ediyor. Aralarındaki ilişkiyi giderek daha fazla merak ediyorum. Topluluktan biraz uzakta duruyorlar. Sadece vaftiz töreni için kalacak. Vaftiz annesi olmak istediğini biliyorum ama Santiago ona hayır dedi. Bunu henüz konuşmadık, ama zaman geçtikçe konuşacağımıza eminim.

Jonathan Price, IVI'nın temsilcisi olarak duruyor ve ben buna şaşırdım ama mutlu oldum. Onunla tanıştığımı hatırlıyorum. Sıcak ve nazık biriydi ve Santiago onun yanında rahattı. Selamlaşırken gülümsüyoruz.

Bizi evlendiren rahip tören cübbesini giyiyor. Boğazını temizliyor ve gülümseyerek yerlerimizi almamızı işaret ediyor.

Santiago ve ben Elena'nın paltosunu çıkarıp ön sıraya bırakıyoruz, böylece üzerinde sadece Antonia'nın diktiği uzun beyaz vaftiz elbisesi kalıyor. Dikiş dikebildiğini bilmiyordum ama çok güzel ve sadece bir kez giyilecek olması utanç verici. Gerçi bu tam olarak doğru değil. Çocuklarımızın her biri vaftiz töreninde bu elbiseyi giyecek.

Biz yaklaşırken Marco kravatını düzeltiyor ve Eva yanına geliyor. Işıl ışıl parlıyor. Marco daha da geriliyor. Onu gergin görmek komik. Eva Elena'nın vaftiz annesi, Marco da vaftiz babası olacak. Santiago ona sorduğunda gerçekten duyulandı.

"Hazır mıyız?" diye soruyor rahip, Elena heyecanla kollarını Eva'ya uzatıp tüm ağırlığıyla ona doğru eğilirken.

Eva ona kıkırdamasına neden olan bir surat ifadesi takınır ve kıkırdaması bulaşıcıdır. Ben, Colette'in kollarında kıvranmaya başlar ve Michael dikkatini çekmek için Elena'ya surat yapmaya başlar.

Rahip boğazını temizliyor ve Eva da ciddi olmak için sahte bir çaba gösteriyor. Santiago Elena'yı ona teslim ediyor ve uslu durması için kulağına fısıldıyor, ama ona göz kırptığını görüyorum.

Elena'nın aylar önce vaftiz edilmesi gerekiyordu, ancak tüm bu bitenlerden dolayı bunu düşünmedik bile.

Santiago elimi tutuyor, parmaklarını benimkilere doluyor ve rahibin mükemmel bir Latinceyle ayini gerçekleştirmesini izliyoruz. Elena sadece alnına su damlattığında telaşlanıyor, tombul küçük kolları kıpırdıyor, elleri yumruk oluyor, öfke dolu bir çığlık atmaya hazırlanırken yanakları kıpkırmızı oluyor. Bu beni gülümsetiyor. Babasına o kadar çok benziyor ki, ileri gidip rahibi durdurmasını engellemek için elini sıkmak zorunda kalıyorum.

Tören çabucak bitti ve kısa süre sonra onu bir battaniyeye sarıyoruz.

Mercedes bizi tebrik etmeye geliyor ve Santiago'ya küçük bir hediye veriyor. Yargıç sonra ona dışarı kadar eşlik etti. Kalmak istediğini biliyorum ve bir parçam ona kalabileceğini söylemek istiyor. Ama bugün Elena'yla ilgili. Mercedes'le değil. Herkes kabul salonuna doğru yol almaya başladığında, Jonathan ceketinin göğüs cebinden bir şey çıkararak yaklaşırken Santiago ve ben rahiple birlikte geri çekiliyoruz.

"Seni görmek çok güzel canım," diyerek dirseğimi tuttu ve eğilerek yanağımdan öptü.

"Burada olduğunuzu fark etmemiştim," diye cevap veriyorum. "Seni görmek de çok güzel."

El sıkışırken Santiago, "Bu mutlu bir sürpriz, ihtiyar," der. "Umarım bu gecelerden birinde akşam yemeği için evimize gelersin."

"Vaftiz törenini duyduğumda, Cemiyeti temsil etmek için gönüllü oldum ve akşam yemeğine gelince, bundan onur duyarım." Jonathan parmağının tersini Elena'nın yanağında gezdiriyor. "Çok güzel bir kız," diyor. "Tıpkı annesi gibi."

"Teşekkür ," diyorum.

"Bunda benim de biraz payım var," diye ekliyor Santiago. "Ama sadece gözlerimin rengini miras almış gibi görüldüğü için mutluyum."

"Bir de öfkesi var," diye ekliyorum.

Santiago bana bir bakış attı.

"O zaman ellerin dolu," diyor Jonathan. Kutuyu bize doğru uzatıyor ve açıyor.

Bu kısmı neredeyse unuttuyordum. IVI'da doğan tüm küçük kızlar için bilezik.

"Teşekkür ederim," diyor Santiago.

Jonathan başını sallar ve rahiple birlikte giderler.

Santiago zinciri Elena'nın tombul bileğine takar.

Bu konuda ne hissettiğimi anlamaya çalışıyorum ve bir bakıma garip geliyor. Hiçbir şey hissetmiyorum. En azından şu anda. Belki sonra hissederim. Geçen yıl fark ettiğim bir şey var. Dernek bir çeşit geniş aile. Ve eğer onlarla iyi ilişkiler içindeyseniz, güçlü bir destek sistemidirler.

Ama öyle değilseniz, kardeşim gibi onlara karşı gelerseniz, gazapları aynı derecede güçlü, adaletleri hızlı ve nihaidir. Ama merhamet de var. Hazel ve Michael geri döndüklerinde hoş karşılandılar. Babam ya da o, hatta ben bile onu bulduklarında ne olacağını bekliyorduk bilmiyorum. Hep onu aradıklarını hayal ederdim. Sürüden ayrılan herkesi aradıklarını. Ama öyle değil. Seni avlayacaklar. Kesinlikle. Eğer Cemiyet üyelerine ya da Cemiyet'in kendisine zarar verdiysen, seni sorumlu tutarlar. Ama çekip gitmek cezalandırılacak bir suç değil. En azından Hazel'in durumunda öyle değildi. Babamın korkusu onun kaçıp gitmesi, bir Hükümdar Oğlu'ndan kaçmasıydı. Ama IVI böyle görmüyordu. Santiago'nun bununla ne kadar ilgisi olduğunu bilmiyorum ama sonuçtan memnunum.

Bu, kendimi başka herhangi bir grup veya kuruluştan daha fazla kaptırmayı planladığım anlamına gelmiyor, ancak olaylara biraz daha farklı bakmamı sağlıyor ve bu iyi bir şey çünkü IVI'nin Santiago için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ne de olsa ataları kurucu aileler arasında yer alıyor. Bu onun kanında var.

Biri boğazını temizliyor. Kapıya döndüğümüzde Colette ve Eva'nın orada durduğunu görüyoruz.

"Siz de geliyor musunuz?" Eva endişeyle sorar.

"Misafirler huzursuzlanmaya başladı," diye ekliyor Colette.

"Yani, gerçekten, burada takılmak istiyorsanız," diye devam ediyor Eva, gözlerini devirip bize doğru yürürken. "Asıl olay yeğenim yani..." Omuz silkerek konuşmasını sonlandırıyor.

"Geliyoruz," diyor Santiago.

"Aslında," diye karşı çıkıyorum ve Elena'yı en sevdiği teyzesine teslim ediyorum. "Bir dakika içinde orada olacağız."

Eva'nın bakışları Santiago'dan bana ve tekrar ona kayıyor. "Bunun bir kilise olduğunu unutma," diyor ona ve uzaklaşmak için dönüyor.

"Kaç yaşındaydı?" Kapı arkalarından kapanıp yalnız kaldığımızda Santiago soruyor. Bana dönüp kaşlarını kaldırdı. "İçeri girmeliyiz. Ne kadar erken gidersek, o kadar erken eve dönebiliriz."

"Sen tam bir ev kuşusun."

"Ve sen bir sosyete misin?"

"Haklısın." Elini tutuyorum ve onu bir sıraya götürüyorum. Yan yana oturuyoruz ve o beni inceliyor, ifadesi daha ciddi.

"Ivy?"

Gözlerinin arasındaki çatlağın derinleştiğini görüyorum ve düzeltmek için uzanıyorum. "Kötü bir şey değil. Sadece seninle bir dakika yalnız kalmak istedim. Artık çok nadiren yalnız kalıyoruz."

Gülümsüyor ama bekliyor. Beni artık çok iyi tanıyor.

"Emin olana kadar beklemek istedim," diye başlıyorum, gözlerim yaşlarla dolarken mihraba bakıyorum. Mutlu gözyaşları. Ona döndüğümde, onun gözleri de neredeyse aynı şekilde bekliyordu.

Düzeltmek için yakasına dokunuyorum.

Ellerimi tutuyor ve dikkatimi tekrar yüzüne çekmek için başını eğiyor.

"Ivy?"

"Vaftiz elbisesini henüz paketlememeliyiz."

Başını eğiyor, anlamaya başladığında derin bir nefes alıyor. "Sen-?"

"Bir bebeğimiz daha olacak."

Tereddüt ediyor.

"Hamileyim," diyorum, sadece açık olmak için. Bir kahkaha atıyor ve bana öyle sıkı sarılıyor ki canım acıyor. Ama güldüğünü duymak, bana böyle sarıldığını hissetmek ve mutluluğunu hissetmek, aynı sevinç duygusunun neredeyse içimde patlamasına neden oluyor ve o geri çekildiğinde gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Beni öperken başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor ve ne kadar mutlu olduğunu, benimle ne kadar gurur duyduğunu söylüyor. Gözyaşlarım dindiğinde alnımızı birbirimize dayıyoruz ve ben onun yanağına dokunuyorum.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Seni daha da çok seviyorum." Birbirimizden ayrılmadan önce uzun bir süre böyle kalıyoruz. "Bu sırrı bir süre kendimize saklayalım."

"Evet."

"İçeri girsek iyi olur," diyor ve beni ayağa kaldırıyor.

Başımı sallıyorum ve kapıya doğru yürürken bir elini sırtıma koyuyor.

Kapıyı açıyor ve ben dışarı çıkıyorum.

Avludan resepsiyon odasına doğru yürürken "Şaşırmadım, biliyor musun?" diyor.

"Hayır mı? Çünkü şaşırmış görünüyordun."

"De La Rosa erkekliği efsanevi bir şeydir," diyor Fransız kapısını açıp bana hınzırca sırıtırken. "Bu gece sana tekrar göstereceğim."

Ellerimi omuzlarına koyuyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum ve ona tek taraflı bir sırtış atıyorum. "Umarım senin dayanıklılığın da efsanevi olur."

SIRADA NE OKUYACAĞIM

Benimkinden bir örnek

Natasha Knight ve A. Zavarelli tarafından

U Kapıyı kilitledikten sonra içeri girmek için itiyorum ve vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor.
O buradaydı. Evimizin içinde. Şimdi hissediyorum. Onu hissediyorum. Koklamak mı?

Hayır, o benim hayal gücüm.

Kapıyı sessizce kapatıp sırtımı yaslıyorum ve elimde çakıyı hissediyorum. Onu gerçek bir çakıyla değiştirmeye karar veriyorum ve tezgâhın üzerine koyuyorum. Daha keskin olan başka bir bıçağı alırken elim titriyor ve Lev hakkında düşünmeme izin vermiyorum. Bunu yapıp yapamayacağımı merak ediyorum. Onu öldürebilecek miyim?

Öldürmek mi?

Bir mide bulantısı dalgası beni ele geçirirken lavabonun ağzını kavriyorum.

Bunu daha önce yaptım. Bıçağını birinin karnına saplamanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Kanın elinize döküldüğünde ne kadar sıcak olduğunu bilirim. Ve ne kadar kan olduğunu da biliyorum.

Ama Lev?

Gözlerimi siliyorum ve omurgamı çelikleştiriyorum. Toparlanmam gerek. Eşyalarımızı alıp gitmeliyim.

Ama tam o sırada duydum.

Ayak sesleri.

Sikeyim.

İçime çektiğim nefes, yavaş adımlarla eşleşen duyulabilir bir titreme. Bana sinsice yaklaşılmaya çalışmıyor.

Ayak sesleri kesiliyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor, odadaki hava değişiyor, ağırlaşıyor ve nefes almayı zorlaştırıyor.

Bir çıtırtı sesi var.

"Umarım kendime yardım etmemin bir sakıncası yoktur," diyor ve sesi omurgamın sertleşmesine, bıçağı parmak eklemlerimin beyazlaşmasına neden oluyor. "Ve duş aldım. Sızıntıyı da tamir ettim."

Sızdıran duş her duştan sonra bir saat boyunca damlatıyor. Bu beni deli ediyor.

"Arkamı dön *Katie*. Seni göreyim."

Hasta olacağım. Başımı sallıyorum ve boğazımın içinden garip, istemsiz bir ses çıkarıyorum.

Ayak sesleri yaklaştığına dair beni uyarıyor, sonra tam arkamda. Onu hissediyorum, bir santim daha yaklaşırsa dokunacağımız kadar yakınımda durduğunda büyük bedeninin sıcaklığını hissediyorum ve bana en son dokunduğu zamanı hatırlıyorum.

Ama bana dokunmamasını bilerek yapıyor. Kollarını bana doladığında ve lavaboda ellerindeki kırıntıları fırçaladığında bunu anlıyorum ve tek yapabildiğim kocaman ellerine bakmak oluyor. Nazik de oldular, sert de oldular ama şiddet uyguladıklarını hiç görmedim. Henüz görmedim. Bana karşı değil.

Başını yaklaştırıyor ve çenesindeki tanıdık tırnak yanağımı çizdiğinde, parmakları saçlarımı kulağımdan uzaklaştırdığında ve konuştuğunda nefesinin boynumu gıdıkladığını hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum.

"Dilini kedi kaptı, *Kat*."

İri bir elim bıçaklı elimin etrafını sararken diğeri beni bıçaktan kurtarıyor. Orada öylece duruyorum ve lavaboda çınlamasını izliyorum.

"Şimdi bununla ne yapacaktın?"

Bu alay beni canlandırdı ve dirseğimi geriye, kaburgalarına doğru ittim. Ne beklediğimi bilmiyorum ama sert bir kas duvarına çarptım.

"Ah," diyor ve yüzündeki sırıtışı duyuyorum.

Dönüyorum, iki elimi yüzüne , şiddetli bir çığlık atıp dövüşürken tırnaklarım yanaklarına batıyor. Bu hayatımın dövüşüymüş gibi dövüşüyorum çünkü öyle. Nina'yı öldürdüğü gibi beni de öldürecek. Onun ailesini ve kim bilir kaç kişiyi daha öldürdüğü gibi.

Onunla boy ölçüşemeyeceğimi bildiğim halde dövüşüyorum. Çok güçlü, çok iri ve çok iyi eğitilmiş.

Bir keresinde bir avcıya karşı şansım yaver gitmişti ama Lev, o farklı. Daha zeki. Daha hızlı.

Bir an içinde beni göğsüne bastırdı, çığlığını bastırmak için eliyle ağzımı kapattı ve beni ayaklarımdan kaldırarak geriye doğru götürdü.

Kolunu çekmeye çalışırken tekmeliyor, kıvranıyor ve her adımda mücadele ediyorum ama beni kolayca mutfaktan oturma odasına, oradan da beni yatağa fırlattığı yatak odama taşırken etkilenmemiş görünüyor.

Ona bakıyorum, siyah gözlerindeki öfkeyi, yumruk yaptığı ellerini, kollarındaki kasları, geniş omuzlarını görüyorum. Kolunun ön kısmı boyunca uzanan ve tişörtünün altında kaybolan yeni dövmesini görüyorum.

Saçları hâlâ ıslaktı ve duş aldığını söylediğini hatırlıyorum. Acelesi yok. Hatta rahatlamıştı. Yakalanmaktan ya da benim ondan kaçmamdan korkmuyor. Çünkü yapamam. Bunu biliyorum. İkimiz de biliyoruz.

Yatağa bir dizini koyuyor ve ben yuvarlanıyorum.

"Benden uzak dur!" Beni yakaladığında çığlık atıyorum, beni geriye yuvarlıyor ve üzerime biniyor, kollarımı tutup beni kendi başlığıma kelepçelemek için başımın üzerinden sürüklerken ağırlığının çoğunu dizlerinin üzerinde tutuyor.

Sikeyim.

Kelepçe mi getirmiş?

"Bırakın beni!"

Yataktan kalkıyor ve şifonyerin üzerindeki aynaya gidiyor. Dudağındaki kan lekesini silmesini izliyorum. En azından onu incitmeyi başarmıştım. Ama bana döndüğünde, kendimi ondan olabildiğince uzaklaşırken buluyorum, ki bu çok fazla değil.

"Lütfen, Lev. Bırak gideyim. Lütfen. Hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey görmedim. Tanrım, lütfen!"

Bana bakıyor ve odanın ne kadar karanlık olduğunu fark ediyorum. Perdeleri kapatmış. Buradan kimse geçmezdi. Herhangi bir yönde en az bir mil boyunca kimse yok. Çığlık attığımda beni duymazlar bile.

Dizini yatağın kenarına koyuyor ve üzerime abandıkça geriye doğru çekiliyorum. Her zaman bu kadar büyük müydü?

Elini uzatıyor ve bana vuracağını düşünerek irkiliyorum. Ama sadece bir tutam saçımı alıp parmaklarının arasından düşmesine izin veriyor.

"Saçının daha güzel olduğunu söylemişim," diyor.

Sonra ağlamaya başladım. Hıçkırmaya başladım. İşte bu kadar. Böyle bitecek. Ve Josh yalnız kalacak. Onu eve kim getirecek? Tanrım, onu eve getiremezler. Ya buraya gelip Lev'in geride bıraktıklarını bulan o olursa?

"Şşş, Katerina." Gözyaşlarımı başparmaklarının sert uçlarıyla siliyor. "Seni ağlarken görmekten hoşlanmıyorum. Bunu bilmiyor musun?"

"Lütfen bana zarar verme. Lütfen. Kimseye bir şey söylemedim. Söylemedim."

"Onlara ne anlatacaksın ki? Az önce hiçbir şey görmediğini söyledin. Hiçbir şey bilmediğini."

Kendi sözlerimi bana karşı kullanıyor. Oturuyor, başını yana eğiyor ve beni inceliyor. Bakışları üzerimde geziniyor ve ben de onu takip ediyorum, bluzumun kot pantolonumdan nasıl çıktığını ve karnımın nasıl açıkta kaldığını görüyorum, botlarımdan birinin nasıl gittiğini görüyorum, muhtemelen ona tekme atarken kaybolmuş.

Sonra karnıma dokunuyor, yumuşak bir dokunuş, bluzu biraz daha yukarı iterken parmak eklemleri üzerimde tüy gibi hafif. Kotumun düğmesini açıyor ve ben nefes nefese kaldığımda, dikkatini yavaşça ve bilerek kotumun fermuarını açmaya vermeden önce bana bir bakış atıyor, sadece bir bakış.

Külotumu açarken anlamsız kelimeler söyleyerek inliyorum, sonra külotumu biraz aşağı itiyor, sadece sezaryen izimi görebilecek kadar.

O izini sürüyor, ben de susuyorum. Nazik davranıyor, çizgiyi bir ileri bir geri takip ediyor.

"Acıdı mı?" diye soruyor, gözlerini hiç ayırmadan ve ben ne yaptığını anlıyorum. Bana Josh'ı bildiğini söylüyor. Bebeğimiz hakkında.

Ve tekrar ağlamaya başlıyorum, hıçkırıklar omuzlarımı sarıyor.

Lev dikkatini tekrar yüzüme veriyor, yara izini bırakıp beni izliyor, gözleri sert ve kızgın.

"Katerina, Katerina, Katerina. Seninle ne yapacağım ben?"

Tek Tıkla Benimki burada!

A. ZAVARELLI TARAFINDAN DA

Boston Yeraltı Dünyası Serisi

CROW: Boston Yeraltı Dünyası #1

Yeraltı REAPER#2 : Boston

Yeraltı SAINT: Boston Yeraltı

Dünyası #4 **Boston Dünyası**

GHOSTDünyası #3 THIEF: Boston

Yeraltı Dünyası #5 CONOR:

Boston Yeraltı Dünyası #6

Günah Şehri Kurtuluş Serisi

İtiraf Et

Mahkum Et

Bleedin4 Hearts Serisi

Echo: Kanayan Kalpler Romanı Birinci Cilt Kekeme:

Kanayan Kalpler Romanı İkinci Cilt

Twisted Ever After Serisi

CANAVAR: Twisted Ever After #1

Standalones

Tap Left Hate

Crush

Kitapların ve ses kayıtlarının tam listesi için <http://www.azavarelli.com/books> adresini ziyaret edin.

NATASHA KNIGHT TARAFINDAN DA

Sahip ve Tutmak Düeti

Bu Yüzükle

Seni Alıyorum

Toplum Trilo4y Ruhun

Ağıtları Günahın Telafisi

Kalbin Dirilişi

Dark Le4acy Trilo4y Taken

(Miras, Kitap 1) Miras **Karanlık**

Torn (, Kitap 2) **Karanlık**)

Twisted (Karanlık Miras, Kitap 3

Kutsal Olmayan Birliktelik Düeti

Kutsal Olmayan

Birlik Kutsal

Olmayan Niyet

Teminat Dama4e Düet

Collateral: Bir Görücü Usulü Evlilik Mafya Romansı

Damage: Bir Görücü Usulü Evlilik Mafya Romanı

Bağlayan Bağlar Düeti

Benimki

Onunki

MacLeod Kardeşler

Şeytanın Pazarlığı

Benedetti Mafya Dünyası

Salvatore: Karanlık Bir Mafya
Romanı Dominic: Bir Romanı
Karanlık Mafya Sergio: Karanlık
Bir Mafya Romanı

Benedetti Kardeşler Kutu Seti (Salvatore, Dominic ve Sergio'yu İçerir) Killian:
Karanlık Bir Mafya Romantizmi
Giovanni: Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Amado Kardeşler

Onursuz Rezil
Unhinged

Tek Başına Karanlık Romantik

İniş Sapkın
Güzel Yalancı
İntikam
Onları
Almak, Esir
Benimki Alfa
Vahşiye Verilen
Canavar Tarafından
Alınan Canavar
Tarafından
Sahiplenilen yı yı
Esirin Arzusu
Koruyucu Velayet
Amy'nin Katı Doktoru
'Emma'Evcilleştirmek
Geri Kazanmak
Sophie'Geri Kazanmak
Meganı yi
Evcilleştirmek
Naiaİtfaiyeci Kız
Tehlikeli Meydan
Okuma

Haydut Şövalyesine Diz
Çökmesi Öğretildi
Ehlileştirilmiş: Roark Kardeşler Üçlemesi

TEŞEKKÜRLER!

Kalbin Dirilişı'ni okuduğunuz için teşekkürler. Santiago ve Ivy'nin yolculuğunun sonunu sevdiğinizi umuyoruz.

Yorumlar yeni okuyucuların kitap bulmasına yardımcı olur ve beni her zaman minnettar kılar. Lütfen kitabı satın aldığınız mağazaya bir yorum bırakmayı düşünün.

A. ZAVARELLI HAKKINDA

A. Zavarelli, USA Today ve Amazon'un en çok satan karanlık ve çağdaş romantizm yazarıdır.

Karakterlerine cehennemi yaşatmadığı zamanlarda, genellikle araştırma adına tuhaf ve çarpık belgeselleri izlerken bulunabilir.

Şu anda Kuzeybatı'da oduncusu ve bir sürü kürklü bebeğiyle birlikte yaşıyor.

Ashleigh ve Natasha'nın yayınlarından ? Haber bültenlerimize buradan kaydolun: [https:// landing.mailerlite.com/webforms/landing/x3s0k6](https://landing.mailerlite.com/webforms/landing/x3s0k6)haberdar olmak ister misiniz

NATASHA KNIGHT HAKKINDA

Natasha Knight, Romantik Gerilim ve Karanlık Aşk Romanlarının *USA Today* Çok Satan yazarıdır. Yarım milyondan fazla kitabı satılmış ve altı dile çevrilmiştir. Şu anda kocası ve iki kızıyla birlikte Hollanda'da yaşıyor ve yazmadığı zamanlarda ormanda kitap dinleyerek yürüyor, bir köşede oturup kitap okuyor ya da sıklıkta dünyayı keşfediyor.

Natasha'ya buradan yazın: natasha@natasha-knight.com

[Yeni yayın haberleri ve güncellemeleri almak üzere bültenime kaydolmak için buraya tıklayın!](#)

www.natasha-knight.com
natasha-knight@outlook.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

